

Liahóna

Az Istennel kötött szövetségeink megértése, 20

A tanítás négy kulcsa a megtéréshez, 12

Iskolák, munkahelyek, randevúzás: Mit teszel, ha nem sikerülnek a terveid? 42

Honnan tudhatom, van-e bizonyosságom? 54, 66, 68

© SANDRA B. RAST, 2010. MÁSOLATOK KÉSZÍTÉSE TILOS!

A fűj-csoda. Készítette: Sandra B. Rast

1846-ban az utolsó napi szentek utolsó csoportját is kiűzték az Illinois állambeli Nauwooból. A legtöbbjük szegény, beteg vagy idős volt. Kevéske holmijukkal áthajóztak a Mississippi-folyón, és ideiglenes táborot vertek. Szenvedésük közepette több száz fűj repült és hullott le a tábor területére. Annyira szelídek voltak, hogy a szentek puszta kézzel meg tudták fogni őket. Az éhező szentek így élelemhez jutottak, melyre már nagy szükségük volt.

Liahóna, 2012. július

ÜZENETEK

4 Első elnökségi üzenet:
Mindig középen

Írta: Dieter F. Uchtdorf elnök

7 Látogatótanítói üzenet:
Tanítványságunk kimutatása
szeretet és szolgálat által

KIEMELT CIKKEK

16 Örökségünk ereje

L. Tom Perry elder

A pionírokhöz hasonlóan, akik felvirágoztatták a sivatagot, mi is javíthatunk életünkön, ha az ő értékeiket és hagyományaikat követjük.

20 Az Istennel kötött szövetségünk megértése: Legfontosabb ígéreteink áttekintése

Mit ígértünk meg Mennyei Atyánknak? És Ő mit ígért nekünk?

24 Közönségkapcsolatok:
Az egyház és a közösség
közötti kapocs

Írta: Philip M. Volmar

A helyi közönségkapcsolati tanácsok segítenek pozitív kapcsolatot kialakítani a közösséggel, a médiával és más egyházakkal.

35 Reménnyel nézz
szembe a jövővel!

Írta: José A. Teixeira elder

Bár Grilo testvér elvesztette világi javait, pozitívan állt a jelenhez, és reménnyel tekintett a jövőre.

ROVATOK

8 Áprilisi konferenciái
jegyzetfüzet

10 Krisztusról beszélünk:
A béke folyója

Írta: Lanise Heaton

12 Szolgálat az egyházban:
A lecke a tanulóban rejlik

Írta: Russell T. Osguthorpe

30 A mi otthonunk – a mi
családunk: Soha ne add fel!

Írta: Al és Eva Fry

38 Utolsó napi szentek történetei

74 Az egyház hírei

79 Ötletek a családi esthez

80 Míg újra találkozunk:
Tartsuk meg magunkat
szepülő nélkül e világtól!

Írta: Julie Thompson

BORÍTÓ

Címoldal: A fényképes illusztrációt Christina Smith készítette.

Hátoldal: A fényképet Robert Casey készítette.

Megjegyzés: A Liahóna 2012. júniusi számának egyik fényképén egy fiatalember látható, aki feláldozta a hivatásos rögbi karrierjét a teljes idejű missziós szolgálata érdekében. Az általa viselt mezen, a szakásokhoz híven, különböző cégek logói láthatóak. Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza nem támogatja vagy népszerűsíti egyik céget, vagy az általuk nyújtott termékeket és szolgáltatásokat sem.

42

42 Amikor a jó tervek nem működnek

Írta: Stephanie J. Burns

Faital felnőttek próbálnak eligazodni az élet kanyargós ösvényein, és eközben rájönnek, hogy a helyes célállomáshoz bizony néha kerülők vezetnek el.

Lássuk, megtalálod-e az ebben a számban elrejtett liahónát!
Tipp: Fordíts fel egy új levelet.

46 A papsági áldások fontossága

Írta: Dallin H. Oaks elder

A papsági áldások segítenek legyőznöd az akadályokat az örök élethez vezető úton

49 Poszter: Bizonyág

50 Az ima ereje

Írta: Paul VanDenBerghe

A fülöp-szigeteki Cebuban élő fiatalok az ima segítségével tartják a „víz felett” a fejüket, amikor összecsapnak felettük a hullámok.

53 A missziós mezőről: Ígéret és ima

Írta: Pablo Mireles Betts

54 Milyen a tiszta bizonyág?

Írta: Elyse Alexandria Holmes

A bizonyág megszerzése egy kirakóshoz hasonlít. A darabok egyenkénti összerakásával megtanulhatod az evangélium igazságait.

58 Színjáték a tömegnek

Írta: Brittany Thompson

Az életem csupán színjáték volt, míg el nem döntöttem, hogy szerepet cserélek.

66

59 Kedves sugás

Írta: Deborah Moore

Vajon mit tesz James, mikor gúnyolódó osztálytársa eljön az egyházba?

61 Különleges tanú: A korai pionírok régen éltek. Mit tanulhatok tőlük?

Írta: L. Tom Perry elder

62 Történelmet írunk

Írta: Chad E. Phares

Soma, Eszter és Kata egyháztagokként igyekeznek példát mutatni Magyarországon.

64 Hazahozni az Elemit: A jót választom azáltal, hogy az evangéliumi tantételek szerint élek

66 Thomas bizonyága

Írta: Joshua J. Perkey

Mielőtt Thomas megoszthatná a bizonyágát, meg kell tanulnia, mi a bizonyág.

68 Növekvő bizonyág

Igazságról igazságra haladva növeld a bizonyágodat.

69 A mi oldalunk

70 Kisgyermeknek

58

Az Első Elnökség: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring,
Dieter F. Uchtdorf

A Tizenkét Apostol Kvóruma: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A.
Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L.
Andersen

Szerkesztő: Paul B. Pieper

Tanácsadók: Keith R. Edwards, ifj. Christoffel Golden,
Per G. Malm

Ügyvezető igazgató: David L. Frischknecht

Szerkesztési igazgató: Vincent A. Vaughn

Grafikai igazgató: Allan R. Loyborg

Ügyvezető szerkesztő: R. Val Johnson

Ügyvezető szerkesztő asszisztensei: Jenifer L.

Greenwood, Adam C. Olson

Társszerkesztők: Susan Barrett, Ryan Carr

Szerkesztőségi munkatársak: Brittany Beattie, David A.
Edwards, Matthew D. Flittton, LaRene Porter Gaunt, Carrie
Kasten, Jennifer Maddy, Lia McClanahan, Melissa Merrill,
Michael R. Morris, Sally J. Odekir, Joshua J. Perkey, Chad E.
Phares, Jan Pinborough, Paul VanDenBerghe, Marissa A.
Widdison, Melissa Zenteno

Művészeti ügyvezető igazgató: J. Scott Knudsen

Művészeti igazgató: Scott Van Kampen

Gyártási igazgató: Jane Ann Peters

Vezető tervezők: C. Kimball Bott, Colleen Hinckley, Eric P.
Johnsen, Scott M. Mooy

Gyártási munkatársak: Collette Nebeker Aune, Connie
Bowthorpe Bridge, Howard G. Brown, Julie Burdett, Bryan W.
Gygi, Kathleen Howard, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Gayle
Tate Rafferty

Nyomdai előkészítő: Jeff L. Martin

Nyomtatási igazgató: Craig K. Sedgwick

Terjesztési igazgató: Evan Larsen

Fordítás: Böröcz Attila

Terjesztés:

Corporation of the Presiding Bishop of
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints
Steinmühlstrasse 16, 61352 Bad Homburg v.d.H., Germany

Előfizetési információ:

Előfizetéshez vagy címváltozás bejelentéséhez vegye fel a
kapcsolatot az Ügyfélszolgálatlalt.

Díjmentes telefonszám: 00800 2950 2950

Telefonszám: +49 6172 4928 33/34

E-mail: orderseu@ldschurch.org

Online store internetes áruház: store.lds.org

Az előfizetés éves díja: 1.90 euró

**A kéziratokat és kérdéseket adják le online a liahona
.lds.org-on, vagy a következő címre küldjék el: Liahona,
Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT
84150-0024, USA; vagy e-mailben: liahona@ldschurch
.org.**

A *Liahóna* (a kifejezés a Mormon könyvében szerepel és
„iránytűt” vagy „iránymutatót” jelent) a következő nyelveken
jelenik meg: albán, angol, biszlama, bolgár, cseh, dán,
ész, fidzsi, finn, francia, görög, holland, horvát, indonéz,
izlandi, japán, khmer, kínai, kiribati, koreai, lengyel, lett,
litván, magyar, malgas, marshall-szigeteki, mongol, német,
norvég, olasz, orosz, örmény, portugál, román, spanyol,
svéd, szamoai, szebuano, szlovén, tagalog, tahiti, thai,
tongai, ukrán, urdu és vietnami. (A megjelenés gyakorisága
országoként változik.)

© Intellectual Reserve, Inc., 2012. Minden jog fenntartva. Printed in
the United States of America.

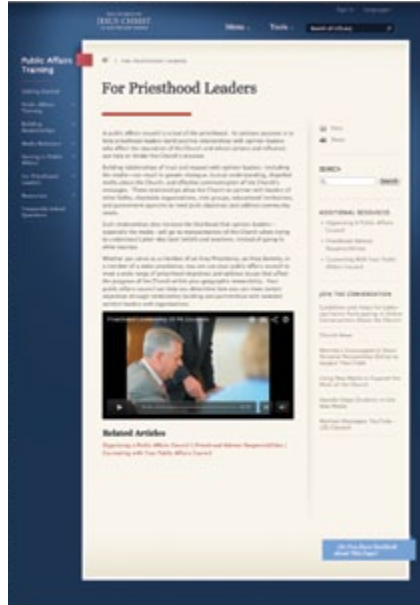
A *Liahónában* megjelent szövegekről és képekről készíthető
másolat esetenkénti, nem kereskedelmi, egyházi vagy otthoni
használatra. Nem lehet azonban másolatokat készíteni
azokról a képekről, amelyek forrásmegjelölésénél ez fel
lett tüntetve! A szerzői joggal kapcsolatos kérdéseiket a
következő címre küldhetik: Intellectual Property Office, 50
E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; vagy
e-mailben: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

July 2012 Vol. 20 No. 4. LIAHONA (USPS 311-480) Hungarian
(ISSN 1085-3847) is published six times a year (January, April,
May, July, October, and November) by The Church of Jesus
Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake
City, UT 84150. USA subscription price is \$5.00 per year;
Canada, \$6.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid
at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change
of address. Include address label from a recent issue; old and
new address must be included. Send USA and Canadian
subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address
below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card
orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by
phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement
#40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution
Center, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City,
UT 84126-0368.

További információk az interneten Liahona.lds.org

FELNŐTTEKNEK

A papsági vezetők az egyház közön-
ségkapcsolati tanácsain keresztül nyúj-
tják ki kezüket a helyi közösségeik felé
(lásd 24. oldal). Erőfeszítéseikről többet
megtudhatsz a publicaffairs.lds.org
honlapon (angol nyelven).

FIATALOKNAK

A youth.lds.org honlapon látogatva
ingyenesen tölthetsz le zenéket, vala-
mint inspirált videofilmeket és cikkeket
találhatsz *A fiatalság erősségeért* füzet-
ben található normákkal kapcsolatban.

GYERMEKEKNEK

A 62. oldalon bemutatjuk Somát, Esztert
és Katát, akik Magyarországon, Budapes-
ten élnek. További fényképeket találsz
róluk a liahona.lds.org honlapon.

TÉMAKÖRÖK EBBEN A SZÁMBAN

A számok a cikk első oldalára utalnak.

áldások 46
általános
konferencia 8
becsületesség 70
bizonyosság 30, 40,
49, 54, 66
böjt 64
család 16, 30, 41
engedelmesség
42
felkészülés 4
halál, 10
házasság 30
hit 35, 42
ima 38, 50, 64
jellem 58
Jézus Krisztus 10
kedvesség 59

közönségkapcsola-
tok 24
látogatótanítás 7
megbocsátás 38
megpróbáltatás 35
megtérés 30
misszionáriusi
munka 4, 24, 38,
53
Mormon könyve
38, 53
papság 46
pionírok 16, 61
remény 35, 42
Szentlélek 12
szertartások 20
szolgálat 7, 24, 80
szövetségek 20
tanítás 12
tanulás 12
templomok 80

A SAJÁT NYELVEDEN

A *Liahóna* és más egyházi
anyagok számos nyelven elérhetők
a languages.lds.org honlapon.

Írta:
Dieter F. Uchtdorf elnök

második tanácsos az
Első Elnökségben

MINDIG középen

Sok világnaptárban a július jelzi az év közepét. Míg a dolgok kezdetét és végét megünnepeljük és emlékezünk rájuk, a dolgok közepe sokszor észrevétlen marad.

A kezdetek az elhatározás, a tervezés és a kirobbanó energia időszakai. Valami végén általában leeresztünk, és az élmény talán a befejezés vagy a veszteség érzését is magába foglalja. De a megfelelő szemléletmóddal, ha önmagunkat a dolgok *közepén* lévőnek tartjuk, az nemcsak abban segíthet, hogy kicsit jobban megértsük az életet, hanem abban is, hogy kicsit jelentőségtelesebben éljük azt.

A misszionáriusi munka fontossága

Amikor fiatal misszionáriusainkhoz beszélek, gyakran elmondom nekik, hogy ők a missziójuk kellős közepén vannak. Akár az előző nap érkeztek, akár másnap indulnak haza, arra kérem őket, úgy gondoljanak magukra, mint akik mindig a közepén vannak.

Az új misszionáriusok talán úgy érzik, túlságosan tapasztalatlanok ahhoz, hogy hatékonyak legyenek, ezért halogatják, hogy önbizalommal és bátran beszéljenek vagy cselekedjenek. A régebben szolgáló misszionáriusok, akik közel állnak missziójuk befejezéséhez, szomorúnak érzik magukat, hogy missziójuk véget ér, vagy talán lelassulnak, miközben azon gondolkodnak, mihez fognak kezdeni a missziójuk után.

Bármi is legyen a helyzetük, és bárhol is szolgáljanak, az igazság az, hogy az Úr misszionáriusai mindennap az

örömhír számtalan magját vetik el. Ha úgy gondolnak magukra, mint akik mindig a missziójuk kellős közepén vannak, az bátorságot és energiát ad az Úr eme hithű képviselőinek. Velünk pedig ugyanúgy van, mint a teljes idejű misszionáriusokkal.

Mindig középen vagyunk

Ez a látásmódbeli változás több, mint csupán az elme egyik trükkje. Nagyszerű igazság rejlik azon eszme mögött, hogy mi mindig középen vagyunk. Ha megnézzük helyzetünket egy térképen, kísértést érzünk, hogy azt mondjuk, az út kezdetén vagyunk. De ha közelebről szemügyre vesszük a helyzetet, bárhol vagyunk is, egyszerűen egy nagyobb terület közepén állunk.

Ahogy a térrel, az idővel is ugyanígy van. Úgy érezhetjük, hogy életünk kezdetén vagy végén vagyunk, de ha megnézzük, hol állunk az örökkévalóság szempontjából – amikor rájövünk, hogy lelkünk már időtlen idők óta létezik, és hogy Jézus Krisztus tökéletes áldozata és engesztelése miatt lényünk az elkövetkező örökkévalóságban is létezni fog –, akkor felismerhetjük, hogy mi valóban a dolgok közepén vagyunk.

Nemrégiben sugalmazást éreztem, hogy helyrehozzam szüleim sírkövét. Az idő nem kímélte a sírt, és úgy éreztem, hogy egy új sírkő jobban illene példaértékű életükhöz. Amikor a sírkövön rápillantottam a kis jelentéktelen kötőjellel összekötött születési és halálozási dátumokra, az élet hosszának eme apró szimbóluma hirtelen gazdag

emlékek tömegével árasztotta el elmémet és szívemet. E drága emlékek mindegyike a szüleim életének közepére, valamint a saját életem közepére világít rá.

Korunktól, lakóhelyünktől függetlenül, ha valami történik az életünkben, mindig az események közepén vagyunk. Sőt mi több: örökre közepén leszünk.

A középső helyzetből fakadó remény

Igen, életünk során lesznek kezdeti és végső pillanatok, de ezek csak mérföldkövek örök életünk nagyszerű közepének útja mellett. Akár valaminek a kezdetén, akár a végén vagyunk, akár fiatalok, akár idősök vagyunk, az Úr fel tud használni bennünket az Ő céljaira, ha egyszerűen félretesszük azokat a gondolatokat, melyek akadályozzák azon képességünket, hogy szolgáljunk és megengedjük, hogy az Ő akarata formálja az életünket.

A Zsoltáriró szavaival: „Ez a nap az, a melyet az Úr rendelt; örvendezzünk és vígadjunk ezen!” (Zsoltárok 118:24). Amulek emlékeztet bennünket, hogy „az embereknek ez az élet a felkészülés ideje az Istennel való találkozásra; igen, íme, (*ez az élet*) a napja annak, hogy az emberek elvégezzék a munkáikat” (Alma 34:32; kiemelés hozzáadva). Egy költő pedig így tűnődött: „Az örökkévalóság jelenekből font szövet”¹

Mindig közepén lenni azt jelenti, hogy a játéknak sosincs vége, a remény soha nem szűnik meg, a kudarc soha nem végleges. Mert nem számít, hol vagyunk vagy milyenek a körülményeink, kezdetek és végek örökkévalósága tárul eléink.

Mindig közepén vagyunk. ■

JEGYZET

1. Emily Dickinson, “Forever—is composed of Nows,” in *The Complete Poems of Emily Dickinson*, ed. Thomas H. Johnson (1960), 624.

TANÍTÁS EBBŐL AZ ÜZENETBŐL

Megbeszélheted a családdal, milyen értelemben „állnak mindig közepén”, akkor is, ha valaminek a kezdetén vagy a végén tartanak. Biztasd őket, hogy tegyék meg a tőlük telhető legtöbbet jelenlegi elfoglaltságaikban, ne időzzenek a múlton vagy várjanak a következő tevékenységig vagy projektig. Javasolhatod nekik, hogy válasszanak valamit, amit családként megtehetnek azért, hogy alkalmazzák ezt a tanácsot, és tűzzenek ki egy időpon- tot, amikor szeretnék teljesíteni a céljukat.

A misszióra való felkészülésed kellős közepén

Uchtdorf elnök azt mondja a misszionáriusoknak, hogy gondoljanak úgy magukra, mintha a missziójuk kellős közepén lennének. Ezt vonatkoztathatod a misszióra való felkészülésedre is: akár 12, akár 18 éves vagy, már most készülhetsz arra, hogy missziót szolgálj.

Miket tehetsz a misszióra való felkészülésed „kellős közepén”?

- Légy érdemes arra, hogy belépj a templomba!
- Tanuld meg felismerni a Szentlélektől érkező sugalmazásokat azáltal, hogy leírod a kapott sugalmazásokat, és azok szerint cselekszel!
- Imádkozz a misszionáriusokért!
- Kérdezd meg a területeden szolgáló misszionáriusokat, mit javasolnak, hogyan készülj fel a misszióra!
- Tanuld meg hatékonyan beosztani az idődet, beleértve az olyan fontos tevékenységeket, mint a szolgálat, a szentírás-tanulmányozás és a naplózás!
- Amikor családtagokkal beszélsz, ossz meg velük egy szentírást, mely mostanában inspirált téged! Magyarázd el, mit gondolsz a szentírásról!
- Kérdezz barátaitól a vallásukról, és arról, hogy miben hisznek! Készségesen oszd meg velük, miben hiszel! Hívd meg őket az egyházközségbe vagy a gyülekezeti tevékenységekre!

Miközben felismered, hogy a misszionáriusi felkészülésed kellős közepén vagy, érdemesebben tudsz majd élni az Úr bizalmára és a Lélek társaságára.

Mindenki tehet valamit most

1. Uchtdorf elnök azt tanítja, hogy nem számít, hány éves vagy, valamivel te is segíthetsz másoknak. A naplódba vagy egy papírlapra írd listát tehetségeidről vagy képességeidről. Kérdezd meg a szüledet, szerintük milyen tehetségeid vannak.
2. Döntsd el, hogy az alábbi helyzetekben hogyan segíthetnél másoknak a tehetségeiddel.

3. A tehetségeid listájának végére írd fel, hogy tehetségeiddel hogyan lehetsz mások segítségére ezen a héten.

Tanulmányozd ezt az anyagot, és ha helyénvalónak érzed, beszélj meg az általad látogatott nőtestvérekkel! A kérdések használata segíthet a nőtestvérek megerősítésében, valamint abban, hogy a Segítőegylet a saját életednek is szerves részévé váljon.

Tanítványságunk kimutatása szeretet és szolgálat által

Jézus Krisztus mások iránti szeretetét az Ő halandó életével mutatta ki, azáltal, hogy szolgálta őket. Ezt mondta: „Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok” (János 13:35). Példát mutatott nekünk, és azt szeretné, hogy „[segítsük meg] azokat, akik rászorulnak a segítségünkre” (Móziás 4:16). Arra kéri tanítványait, hogy munkálkodjanak Vele szolgálatában, lehetőséget adva nekik arra, hogy másokat szolgáljanak, és mindinkább olyanná váljanak, mint Ő.¹

Látogatótanítókként szolgálatunk szorosan megközelíti majd a Szabadítónk szolgálatát, ha a következő módokon kimutatjuk szeretetünket azok iránt, akiket látogatótanítunk:²

- Emlékezünk az ő és családtagjaink nevére, és megismerkedünk velük.
- Ítékezés nélkül szeretjük őket.
- „Egyenként” öröködjünk felettük és erősítsük hitüket, ahogyan a Szabadító tette (3 Nefi 11:15).
- Őszinte barátságokat kötünk velük, meglátogatjuk őket az otthonukban és máshol.
- Minden nőtestvérrel törődünk. Fejben tartjuk a születésnapjukat, diplomaosztójukat, házasságkötésüket, keresztelejüket és azon egyéb alkalmakat, melyek fontosak a számukra.

- Kinyújtjuk kezünket az új vagy kevésbé tevékeny egyháztagok felé.
- Kinyújtjuk kezünket a magányosak és mindazok felé, akiknek vigaszra van szükségük.

A szentírásokból

3 Nefi 11; Moróni 6:4; Tan és a szövetségek 20:47

JEGYZETEK

1. Lásd *Leányaim a királyságomban: A Segítőegylet története és munkássága* (2011), 115.
2. Lásd *2. kézikönyv: Az egyház igazgatása* (2010), 3.2.3.
3. *Leányaim a királyságomban*, 3.
4. *Leányaim a királyságomban*, 7.

Mit tehetek?

1. Hogyan tudom növelni azon képességemet, hogy másokat tápláljak?
2. Hogyan gondoskodik arról, hogy a nőtestvérek, akik felett öröködjök, tudják, hogy szeretem őket?

Hit, család, segítség

Történelmünkéből

„Az Újszövetségben számos beszámolót olvashatunk olyan nőkről – akár név szerint ismerjük őket, akár nem –, akik hitet gyakoroltak Jézus Krisztusban... Ezek a nők példamutató tanítványokká... váltak... [E]gyütt utaztak Jézussal és tizenkét apostolával. Megosztották javaikat, hogy segítsék az Úr szolgálatát. Halála és feltámadása után... továbbra is hithű tanítványok maradtak.”³

Pál írt egy Fébé nevű asszonyról, aki a „gyülekezetnek szolgálója” volt (Rómabeliek 16:1). Erre kérte az embereket: „[L]egyetek mellette, ha valami dologban rátok szorul. Mert ő is sokaknak pártfogója volt” (Rómabeliek 16:2). „A Fébé, illetve az Újszövetségben található többi nagyszerű asszony által nyújtott szolgálat ma is folytatódik a Segítőegylet tagjain keresztül – legyenek akár vezetők, látogatótanítók, édesanyák vagy mások –, akik sokaknak pártfogói és segítői.”⁴

Áprilisi konferenciái jegyzetfüzet

„Amit én, az Úr mondtam, azt megmondtam, . . . akár saját hangom, akár szolgálaim hangja által, az ugyanaz” (TE&SZ 1:38).

A következő oldalak (és az eljövendő számokban megjelenő Konferenciái jegyzetfüzetek) használata segíteni fog tanulmányozni és alkalmazni az élő próféták, az apostolok és más egyházi vezetők legfrissebb tanításait, miközben visszapillantasz a 2012. évi áprilisi általános konferenciára.

KONFERENCIAI TÖRTÉNETEK

A papság hatalma

A második világháború alatt, 1944 elején történt egy papsággal kapcsolatos esemény, [melyről] egy hawaii újságnak dolgozó tudósító számolt be, aki melleleg nem volt egyháztag. [...] Elmondta, hogy a tengerészgyalogosok mögött más tudósítókkal együtt ő maga is jelen volt a partraszállás második hullámánál. Amint a part felé haladtak, egy láthatóan súlyosan sérült fiatal katonát pillantottak meg a víz felszínén lebegni, arccal lefelé. Vére vörösre festette a körülötte lévő sekély vizet. Ezután feltűnt nekik, ahogy egy másik tengerészgyalogos a sebesült bajtársa felé veszi az irányt. Ez a második katona szintén sérült volt – bal karja tehetetlenül lógott a teste mellett. Hogy megmentse a fulladástól, felemelte a vízfelszínen lebegő társa fejét. Pánikba esett hangon segítségért kiáltott. A tudósítók a vízen lebegő fiúra pillantva odakiáltottak neki: „Barátunk, mi már semmit sem tehetünk érte.”

„Aztán – írta a tudósító –, olyat láttam, amit aze-lőtt még soha.” Ez a maga is súlyosan megsérült fiú a bajtársa látszólag élettelen testét cipelve kievickélt a partra, majd pedig „társa fejét az ölébe tette. [...] Még ebben a lesújtó helyzetben is micsoda látványt nyújtott ez két halálosan megsebesült fiú – ez a két tiszta, csodálatra méltó fiatalember. A sérült fiú aztán fejet hajtott a másik felett, és ezt mondta: »Jézus Krisztus nevében, és a papság hatalma által megparancsolom neked, hogy maradj életben, míg orvosi segítséget szerzek.«” A tudósító így zárta sorait: „Mindhárman [a két katona és én] itt vagyunk a kórházban. Az orvosok nem tudják, [hogyan maradtak életben,] én viszont tudom.”

Thomas S. Monson: Hajlandónak és érdemesnek lenni a szolgálatra. *Liahóna*, 2012. máj. 67, 68.

Elgondolkodtató kérdések

- Milyen áldások érik az utolsó napi szenteket a papság hatalmán keresztül?
- Hogyan kapcsolódik egymáshoz a hit és a papság – mind a papságviselő, mind pedig az áldásban részesülő személy esetében?

A gondolataidat leírhatod a naplódba, vagy megbeszélheted másokkal.

A témával kapcsolatos további források: Julie B. Beck: Áldások kiáradása. *Liahóna*, 2006. máj. 11–13.; *Az evangélium tantételei* (2009): A papság. 73–76.

Az általános konferenciái beszédek elolvashatók, megtekinthetők, illetve meghallgathatók a conference.lds.org honlapon.

PILLANATKÉP AZ EGYHÁZRÓL

Egyháztagság (2011-ben)	14 441 346
Cövekek és kerületek	3 554
Egyházközségek és gyülekezetek	28 784
Missziók	340
Teljes idejű misszionáriusok	55 410
Egyházzolgálati misszionáriusok	22 299
Megkeresztelt megtértek száma	281 312
Működő templomok	136

TANULÓSAROK

Párhuzamok keresése: A család

A legfontosabb témák közül néhányat több általános konferenciái beszélő is kifejti a beszédében. Alább összehasonlíthatjuk, mit mondott a családkról négy beszélő. Keres további párhuzamokat, miközben a konferenciái beszédeket tanulmányozod!

- „A férjeknek és a feleségeknek meg kell érteniük, hogy az elsőszámú elhívásuk – melyből soha nem lesznek felmentve – egymás iránt, majd pedig gyermekeik iránt szól.”¹ – Boyd K. Packer elnök a Tizenkét Apostol Kvórumából
- „[A] helyes sorrendben kell megtennünk a dolgokat! Először a házasság, aztán a család. A világ túl nagy része feledkezett meg a dolgok e természetes rendjéről, és azt gondolják, meg tudják változtatni, vagy akár fel is tudják cserélni őket.”² – M. Russell Ballard elder a Tizenkét Apostol Kvórumából
- „Tudjuk, hogy a családi szentírás-tanulmányozás és a családi est nem mindig tökéletes. Nem számít, milyen kihívásokkal néztek szembe, ne keseredjete el!”³ – Quentin L. Cook elder a Tizenkét Apostol Kvórumából
- „Ahhoz, hogy megtanítsunk gyermekeinknek megérteni a tant, többet kell tennünk az információk pusztá átadásánál. Segítenünk kell gyermekeink szívébe helyezni a tant...”⁴ – Cheryl A. Esplin, második tanácsos az Elemi Általános Elnökségében

JEGYZETEK

1. Boyd K. Packer: Egy kisgyermek vezetni majd őket. *Liahóna*, 2012. máj. 8.
2. M. Russell Ballard: Hogy megkerülhessen az elveszett. *Liahóna*, 2012. máj. 100.
3. Quentin L. Cook: A hit zenéjére hangolódva. *Liahóna*, 2012. máj. 44.
4. Cheryl A. Esplin: Tanítsuk meg gyermekeinknek megérteni a tant! *Liahóna*, 2012. máj. 10.

Prófétai ígéret

„**M**ost, hogy vége a konferenciának, a mennyi áldásait kérem rátok. Gondolkozzatok el a . . . hallott igazságok fölül, és e tanítások segítsenek nektek még jobbá válni, mint [a konferencia kezdetén] voltatok!”

Thomas S. Monson: E konferencia befejeztével. *Liahóna*, 2012. máj. 116.

DE HA NEM TENNÉ IS

„[A] hithűek nem lesznek teljesen immunisak e bolygó eseményeivel szemben. Így tehát a veszélyben lévő Sidrák, Misák és Abednégó bátor hozzáállása is követendő példát jelent. Tudták, hogy Isten képes megmenteni őket. »De ha nem tenné is« – fogadták –, akkor is Istennek fognak szolgálni (lásd Dániel 3:16–18).”

Lásd Neal A. Maxwell elder (1926–2004), a Tizenkét Apostol Kvórumából: Szerető karjaiba zárva. *Liahóna*, 2002. nov. 17.

A béke FOLYÓJA

Gyászom ellenére emelt fővel továbbléptem, Mennyei Atyánkba és Jézus Krisztusba vetett hittel és bizalommal.

Írta: Lanise Heaton

Aznap, mikor legidősebb fiunk egy balesetben életét veszítette, a hiánya mély sebet ejtett a lelke-
men. Mégis tudtam, hogy a Szabadító engesztelő hatalma segíthet bánatom és fájdalomam súlyos terhének cipelésében. A férjemmel megkértük a házitanítóinkat, hogy mindannyiunknak adjanak egy áldást. Tudtuk, hogy olyan erőt kaphatunk, mely meghaladja a sajátunkat. Szabadítónk megígérte, hogy nem hagy bennünket vigasz nélkül (lásd János 14:18). Teljes erőmmel belekapaszkodtam ebbe az ígérethez, és tanúsíthatom, hogy Ő ugyanezt tette.

Ésaiás azt tanítja, hogy a Szabadító „fájdalmak férfja és betegség ismerője” volt (Ésaiás 53:3). Tudom, hogy ha valaki, akkor Ő megsegíthet bennünket, mégpedig egy nagyon személyes módon. Azt is tudom azonban, hogy ha folyamatosan elkapkodná előlünk a fájdalmat, nem

nővekedhetnénk, nem ébredne az értelmünk.

A szívfájdalom ellenére megtapasztaltam a béke ama bizonyos folyóját, melynek a Szabadító a forrása (lásd 1 Nefi 20:18). A különösen nehéz pillanatokban, napokban, sőt hetekben az Ő békessége eloszlatta a bánatomat. Csak kérnem kell. Mennyei Atyánk nem akarja, hogy egyedül haladjunk át a halandóságon.

Valahányszor visszagondolok a balesetre, mely elvette a fiam életét, egy ószövetségi beszámoló jut eszembe:

„[A] mi Istenünk, a kit mi szolgálunk, ki tud minket szabadítani az égő, tüzes kemenczéből, és a te kezedből is, oh király, kiszabadít minket.

De ha nem tenné is, legyen tudtadra, oh király, hogy mi a te isteneidnek nem szolgálunk” (Dániel 3:17–18; kiemelés hozzáadva).

A „de ha nem tenné is” a fontos rész ebből. Meg kell őriznünk a hitünket, bármi történjék is. Mennyei Atyánk megtehetette volna, hogy angyalokat küld, akik kimentik őt a bajból, de nem tette. Ő tudja, mi kell a megszentelődésünkhöz, hogy felkészülten térhessünk vissza Hozzá. Végül minden rendben lesz. Ám ez nem azt jelenti, hogy soha többé nem fogunk gyászolni vagy sírni. Gyászunk a szeretetünkből fakad, de a szívünk nem kell, hogy háborgon.

A legnagyobb ajándék, melyet a fátyol mindkét oldalán lévőnek adhatunk, hogy emelt fővel továbblépünk, Mennyei Atyánkba és Jézus Krisztusba vetett hittel és reménnyel, még akkor is, ha minden lépésünket patakzó könnyekkel tesszük meg. Hiszen azt ígérték nekünk, hogy „a sírnak nincs győzelme, és a halál fullánkja Krisztusban felemészttődik” (Móziás 16:8). Egy nap „letörli az Úr Isten a könnyhullatást minden orczáról” (Ésaiás 25:8). ■

HOGYAN BIRKÓZZUNK MEG A GYÁSSZAL?

Joseph B. Wirthlin elder (1917–2008) a Tizenkét Apostol Kvórumából kifejtette ezt a kérdést a 2006. októberi általános konferenciai beszédében:

„Úgy gondolom, hogy a világ fennállása óta ez a péntek [mikor megfeszítették a Szabadítót] volt a legsötétebb nap.

E napnak a gyásza azonban nem tartott sokáig.

A kétségbeesés nem időzött sokáig, mert vasárnap a feltámadt Úr széttépte a halál kötelékeit. Felemelkedett a sírból, és dicsőn, győzedelmesen jelent meg az emberiség Szabadítójaként.

Az örökké könnyező szemek pedig egy pillanat alatt szárazzá lettek. Az ajkak, melyek addig gyötrelemmel és bánattal teli imákat suttogtak, most csodálatos dicsőítéssel töltötték meg a levegőt, mert Jézus, a Krisztus, az Élő Isten Fia, ott állt előttük a feltámadás zengéjeként, bizonyítékul arra, hogy a halál csupán a kezdete egy új és csodás létezésnek. [...]

A világ Szabadítójának élete és örökkévaló áldozata miatt újra egyesülhetünk azokkal, akiket oly nagyon szerettünk.”

El fog jönni a vasárnap. *Liahóna*, 2006. nov. 30.

A legközelebbi családi est alkalmával esetleg beszélhettek a halálról, a feltámadásról és a szabadulás tervéről. Lásd például: 2 Nefi 9 és Alma 11–12.

Írta:
Russell T. Osguthorpe
 a Vasárnapi Iskola
 általános elnöke

A LECKE A TANULÓBAN REJLIK

Amikor elismerjük a minden egyes tanulóban ott rejlő nagyszerű lehetőségeket, kezdünk úgy látni, ahogyan Isten lát.

Egy egyházi megbízatásom alkalmával a feleségemmel részt vettünk egy összevont segítőegyleti és melkisédeki pap-sági osztályon a perui Cuscóban. Az aznapi tanító a felnőttek Evangéliumi tan osztályának tanára volt. Az előző két gyűlés szervezési gondjai miatt csupán 20 perce maradt, hogy átadja nekünk a leckét, mellyel készült.

Kezdeképpen megkérte mindazokat, akik az elmúlt két évben csatlakoztak az egyházhoz, hogy álljanak fel. Öt egyháztag állt fel. Felírta az ötös számot a táblára, majd ezt mondta: „Kedves testvéreim, csodálatos, hogy velünk van ez az 5 egyháztag, akik nemrégiben lettek az egyház tagjai! A baj csak az, hogy az elmúlt két évben 16 új megtérte kereszteltünk meg ebben az egyházközségben.”

Ezután felírta az 5-ös szám mellé a 16-ot, és nagyon őszintén megkérdezte: „Nos, kedves testvéreim, mit fogunk tenni?”

Egy nőtestvér jelentkezett: „Meg

kell találnunk és visszahoznunk őket.”

A tanár egyetértett, majd felírta a *megmentés* szót a táblára. „11 új egyháztagot kell visszahoznunk” – válaszolta.

Ezután felolvasott egy idézetet Thomas S. Monson elnöktől a *megmentés* fontosságáról. Az Újszövetségből is felolvasta, hogyan ment a Szabadító az elveszett juhok után (lásd Lukács 15:6). Ezután megkérdezte: „Nos, hogyan fogjuk őket visszahozni?”

A kezek a magasba lendültek, ő pedig egyenként felszólított mindenkit. Az osztály tagjai javaslatokat tettek arra, hogy egyházközségi családként vagy egyénekként hogyan dolgozhatnának azon, hogy segítsenek a nemrégiben megtérteknek visszatérni az egyházba. Ezután a tanár ezt kérdezte: „Tehát, ha mondjuk az utcán sétálva az út túloldalán meglátnátok egy férfit, és felismernétek, hogy ő egy nemrégiben megtért testvérünk, mit tennétek?” Az egyik egyháztag így szólt: „Átmennék hozzá, és üdvözölném. Elmondanám neki, mennyire

szükségünk van rá, hogy visszajöjjön, és hogy mennyire várjuk, hogy újra köztünk legyen.”

A többiek egyetértettek, és további konkrét javaslatokat tettek arra, hogyan segíthetnének ezeknek az egyháztagoknak. Az osztályteremben mindenki fellelkesült, és elhatározták, hogy megteszik, amit kell, hogy segítsenek ezeknek az újonnan megkeresztelt egyháztagoknak újra teljesen tevékenyvé válni.

A feleségemmel azzal a megújult vágygal jöttünk el erről az óráról, hogy mi magunk is tegyünk valamit azért, hogy segítsünk valakinek visszatérni és tevékenyvé válni az egyházban. Úgy gondolom, az osztályból mindenki ilyen érzésekkel távozott. Ezen élményemet követően azt kérdeztem magamtól: Mi tette ezt a rövid leckét olyan hatékonyra? Miért hagyta el mindenki az osztályt azzal a motiváló érzéssel, hogy még teljesebben éljen az evangélium szerint?

Míg ezen a két kérdésen elmélkedtem, négy tantételt azonosítottam be,

melyek segítettek ezt az órát hatékony tanulási és tanítási élménnyé tenni:

1. A megtérés a cél.
2. A szeretet a motiváció.
3. A tan a kulcs.
4. A Lélek a tanító.

A megtérés a cél

Ahelyett, hogy megpróbálnánk „információkkal tömni az osztály tagjainak elméjét” – ahogy arra Monson elnök is figyelmeztetett, hogy *ne* tegyük, ez a tanár igyekezett „*inspirálni az egyéneket, hogy elgondolkozzanak, érezzék, majd pedig tegyenek az evangéliumi tantételek szerinti életért.*”¹

Röviden szólva ennek a tanárnak az volt a célja, hogy segítsen az osztály tagjainak *tenni* valamit, amit talán nem tettek volna meg, ha nem vesznek részt az órán. Ennek a *tettnek*

pedig az a célja, hogy segítsen minden egyénnek a Szabadító igaz tanítványává *válni*.

Az efféle tanítás célja a *megtérés*. A *megtérés* szó egyszerűen új irányba fordulást, egy új viselkedés elsajátítását jelenti. A megtérés – az igaz tanítvánnyá válás – nem egyszeri esemény, hanem egy életen át tartó folyamat.² Ebben az osztályban az osztálytagok *tetteinek* célja az volt, hogy ne csak az osztály tagjainak, hanem az újonnan megtérteknek is segítsen, akiket aktívizálni szeretnének. Amikor teljesebben élünk egy evangéliumi tantétel szerint, mindig van valaki, aki áldásban részesül: akár közvetlenül, akár közvetetten. Ezért különleges az evangéliumi tanulás és tanítás. Ahelyett hogy csak a tudás megszerzésére irányulna, az evangéliumi tanulás személyes megtéréshez vezet.

Tanárokként a szeretet segít úgy tanítanunk, ahogyan a Szabadító tenné, ha itt lenne a teremben.

A szeretet a motiváció

Miközben ott ültem Peruban azon az órán, éreztem, milyen szeretettel van a tanár a jelenlévők és azon új megtértek iránt, akiknek aktivizálására az osztálytagokat megkérte. Úgy tűnt, szeretet járja át az osztálytermet – a tanár és a tanulók egymás iránti, valamint a tanulók új megtértek felé irányuló szeretete.

Tanárokként a szeretet segít úgy tanítanunk, ahogyan a Szabadító tenné, ha itt lenne a teremben. Sőt, „a szeretet arra ösztönöz bennünket, hogy [más]képpen készüljünk és tanítsunk”³.

Ha a tanárt az motiválja, hogy letanítsa az egész lecke anyagát, akkor inkább a tartalomra fog összpontosítani, nem pedig az egyes tanulók szükségleteire. Úgy tűnt nekem, hogy a perui tanár nem akart semmit *letanítani*. Egyszerűen inspirálni kívánta az osztály tagjait, hogy szeretettel nyújtsák ki kezüket fivéreik és nőtestvéreik felé. Az Úr és az egymás iránti szeretet volt a hajtóereje. A szeretet motiválta. Amikor a szeretet motivál bennünket, az Úr megerősít minket, hogy betölthessük céljait, hogy segítsünk az Ő gyermekeinek. Inspirálni fog bennünket, hogy tanárokként *mit* kell mondanunk, és *hogyan* mondjuk azt.

A tan a kulcs

A perui tanár tanítás közben nem olvasta a tanítási kalauzt. Meggyőződésem, hogy az órára való felkészüléskor használta a kalauzt vagy a konferenciái beszédeket, de amikor tanított, a szentírásokból tanított.

Az evangéliumi tanulás és tanítás nem tények elsajátításáról szól, hanem a tanítvány-ság elsajátításáról.

Elmesélte az elveszett juh történetét, és idézte a következő verset: „[Te] azért idővel megtérvén, a te atyádfiait erősítsed” (Lukács 22:32). Megosztotta Monson elnök minden egyháztaghoz intézett felhívását arról, hogy mentsük meg az eltévelyedetteket. Leckéje középpontjában a hit és jószívűség tanai álltak. Az osztály tagjainak elegendő hitre volt szükségük a cselekvéshez, és tetteiknek szeretetből kellett fakadniuk.

Amikor Jézus Krisztus visszaállított evangéliumának tanait tisztán és meggyőződéssel tanítják, az Úr megerősíti mind a tanulót, mind a tanárt. Az osztály tagjai minél több javaslatot adtak a kevésbé tevékeny testvéreik felkarolására, annál közelebb érezte magát mindenki a Szabadítóhoz, aki a földi szolgálata során állandóan kinyújtotta kezét mások felét. A tan a hatékony

evangéliumi tanulás és tanítás kulcsa. Megnyitja a szívet és az elmét. Utat enged Isten Lelkének, hogy inspirálja és tanítsa a jelenlévőket.

A Lélek a tanító

A legnagyszerűbb evangéliumi tanárok felismerik, hogy egyáltalán nem ők a tanítók. Az evangélium a Lélek által tanulható és tanítható meg. A Lélek hiányában az evangéliumi igazságok tanítása nem vezet tanuláshoz (lásd T&Sz 42:14). A tanár minél inspiráltabban ösztönöz tettekre, annál inkább jelen lesz a Lélek a lecke folyamán. A perui tanár inspirált felhívást adott át. Amikor pedig az osztály tagjai javaslatokkal reagáltak rá, egyre jobban érezték a Lelket, aki mindenkit megerősített.

A tanár nem *leadni* akarta a leckét. Inkább azon igyekezett, hogy *feltárja* a leckét, mely már ott volt minden tanulóban. Azzal, hogy a tanár a Lélek hatalma által buzdított tettekre, segítette az egyháztagoknak felfedezni saját vágyukat a cselekvésre – hogy szeretettel kinyújtsák kezüket fivéreik és nőtestvéreik felé. Miközben az osztály tagjai megosztották ötleteiket, inspirálták egymást, mert együtt támaszkodtak a Lélekre.

Amikor igyekszünk az evangélium szerint élni azáltal, hogy segítünk a környezetünkben élőknek, az Úr inspirál majd, hogy mit tegyünk. Így hát, ha tanárokként azt szeretnénk, hogy a Lélek még inkább megnyilvánuljon az osztályunkban, egyszerűen ösztönöznünk kell az osztály tagjait, hogy még teljesebben éljenek az evangélium egy-egy tantétele szerint. Amikor

elkötelezzük magunkat, hogy még teljesebben éljünk egy evangéliumi tantétel szerint, közelebb kerülünk Istenhez, Ő pedig közelebb kerül hozzánk (lásd T&Sz 88:63).

A tanulóban rejlő lehetőségek

Az evangéliumot nem csupán a tudás pusztá megszerzéséért tanuljuk és tanítjuk. Azért tanuljuk és tanítjuk az evangéliumot, hogy felmagasztosulást nyerjünk. Az evangéliumi tanulás és tanítás nem tények elsajátításáról szól, hanem a tanítványság elsajátításáról. Akár a saját gyermekeinket tanítjuk otthon, vagy az egyházközség, illetve gyülekezet tagjait az osztályterekben, emlékeznünk kell rá, hogy a lecke, melyet tanítunk, már ott van a tanulóban. Szülőként vagy tanárként a mi szerepünk az, hogy segítsünk a

tanulóknak felismerni a szívükben és elméjükben rejlő leckét.

Amikor elismerjük a minden egyes tanulóban ott rejlő nagyszerű lehetőségeket, kezdünk úgy látni, ahogyan Isten lát. Akkor azt tudjuk mondani, amit Ő szeretne, hogy mondjunk, és azt tudjuk tenni, amit Ő szeretne, hogy tegyünk. Miközben a tanulás és tanítás eme ösvényén haladunk, legyen célunk a megtérés, motiváljon a szeretet, legyen a kulcs a tan, a Lélek pedig a tanító. Ha ily módon tanulunk és tanítunk, az Úr megáldja majd mind a tanulót, mind a tanítót, hogy „mindenki épülhessen mindenki által” (T&Sz 88:122). ■

JEGYZETEK

1. Thomas S. Monson, in Conference Report, Oct. 1970, 107.
2. Lásd Dallin H. Oaks: A kihívás, hogy váljunk valakivé. *Liahóna*, 2001. jan. 40.
3. *Tanítás, nincs nagyobb elhívás* (2000). 31.

Ha azt szeretnénk, hogy a Lélek még inkább megnyilvánuljon az osztályunkban, egyszerűen ösztönözünk kell az osztály tagjait, hogy még teljesebben éljenek az evangélium egy-egy tantétele szerint.

KÉZIKOCSIS PIONÍROK. KÉSZÍTETTE: MINERVA TEICHERT © IRI, AZ EGYHÁZTÖRTÉNETI MÚZEUM JOVOITÁRÓL

Írta:
L. Tom Perry elder
a Tizenkét
Apostol Kvórumából

Örökségünk ereje

Ma is legalább annyira szükségünk van pionír hitre, mint a világ bármely korszakában.

Mindig nagyon érdekeltek a pionír történetek. A nagymamám a szomszéd házában lakott, amikor kisgyermek voltam. Nyolcévesen szinte végig gyalog kelt át a síkságon. Annyi pionír élménye volt, hogy órákig képes voltam csodálattal hallgatni őt.

Brigham Young elnöke (1801–1877) mindig is hősként tekintettem. A problémákra adott megoldásai egyszerűek és alapvetőek voltak, és a népet szolgálták. Ámulattal tölt el, milyen lelkeséggel és lelkesedéssel vezette a szenteket nyugatra.

Amikor nyilvánvalóvá vált, hogy az új megtértek Európából Utahba történő költöztetése túlságosan költséges lenne, Young elnök állt elő azzal az ötlettel, hogy kézikocsikkal keljenek át a síkságon. Young elnök azonnal meglátta a tervben rejlő előnyöket: nem csupán az anyagi megtakarítást, hanem a fizikai előnyt is,

amit egy ilyen hosszútávú gyaloglás nyújtana az embereknek, akik életerősen és energiával telve érkeznének meg a Sóstó-völgybe egy ilyen élmény után. Ezt mondta:

„Biztosak vagyunk benne, hogy egy ilyen konvoj gyorsabban halad majd bármilyen ökrös szekérnél. Legyen náluk néhány jó tehén, hogy tejet adjon, és néhány húsmarha, hogy szükség szerint magukkal vigyék, vagy megegyék. Így elkerüljük a csapatok költséges utazását, veszélybe sodródását, lehetséges veszteségeit és tanácsalanságát, a szentek pedig képesek lesznek elmenekülni a fájdalom, szenvedés és halál helyszínéről, ahol oly sok fivérünk és nőtestvérünk nyugszik a földben.

Javasoljuk, hogy küldjünk hithű és tapasztalt férfiakat megfelelő irányítással néhány központi gyülekező helyre, ahol végrehajtják a fent említett javaslatokat; tudassák tehát

azon szentekkel, akik a következő évben be szeretnének vándorolni, hogy át kell majd gyalogolniuk és át kell húzniuk csomagjaikat a síkságon, és semmilyen más módon nem kaphatnak támogatást az [Állandó Kivándorlási] alapból.”¹

1856 és 1860 között jó pár ezer szent sikeresen tette meg a 2090 kilométernyi utat kézikocsikkal. Sikerükre csupán két végzetes utazás

Ma is legalább annyira szükségünk van pionír hitre, mint a világ bármely korszakában. Ismerünk kell ezt az örökséget. Tanítanunk kell, büszkén nek kell lennünk rá, és meg kell őriznünk.

vetett árnyékot: a Willie és a Martin kézikocsis társaság utazása, akik az év túl késői szakaszában indultak útnak, így nem tudták elkerülni a téli havazást. De ismét figyeljétek meg Young elnök zsenialitását. Az 1856-os októberi általános konferencián az egész konferenciát annak szentelte, hogy segítséget szervezzen meg a bajba jutott szenteknek. Majd azt az utasítást adta a fivéreknek, hogy ne várjanak egy hónapot, de még egy hetet sem az indulásig. Kért néhány négylovas fogatot, hogy álljanak készen a következő hétfőre, hogy elinduljanak és segítséget nyújtsanak a hóban elakadt szenteknek. És pontosan így is történt.

Az első segélycsapatok a következő hétfőn útnak indultak. A Willie társaság öröme az első segélycsapat láttán mélyen felkavarja az érzelmeket. Willie kapitány kis csapatát hátrahagyva egyetlen társsal előrement, hogy megkeresse a segélykocsikat.

A történekről így számoltak be: „A Willie kapitány távozása utáni harmadik nap estéjén, amikor a nap éppen gyönyörűen a távoli hegyek mögé lebukott, egy emelkedőn, a táborunktól nyugatra, megláttunk felénk jönni néhány ekhós szekeret, melyek mindegyikét négy ló húzta. A hír futótűzként terjedt el a táborban, és mindazok, akik el tudták hagyni az ágyukat, tömegként özönlöttek egybe, hogy lássák őket. Néhány perc múltával megpillantották hithű kapitányunkat néhány méterrel a karaván előtt jönni. Örömkialtás töltötte be a környéket; erős férfiak zokogtak, könnyeiknek szabad folyást engedve barázdált, leégett arcukon, és még a kisgyermek is kivették részüket az örömből, melynek okát néhányan nem is értették, de boldogan perdültek tánagra. Az örvendezés feloldott mindenféle gátlást, és amikor a fivérek megérkeztek [a] táborba, a nőtestvérek a nyakukba borultak, és elhal-

mozták őket csókjaikkal. A fivérek annyira erőt vett ez a fogadtatás, hogy egy ideig szólni sem tudtak, csupán csendben próbálták elfojtani érzelmeiktől feltörő könnyeiket. [...] Hamarosan azonban úrrá lettek érzelmeiken, és olyan heves kézfogásokra, szívélyes köszöntésekre, és és Isten ezen áldása miatti hálálkodásra került sor, melyre ritkán volt addig példa!”²

Erős családok építése

Ezeztől az erős pioniroktól olyan hagyományok és örökség származik, amely erős családokat épített, akik sokat adtak az Egyesült

Államok nyugati részének, és az egész világnak.

Évekkel ezelőtt meghívtak egy kisebb cég által szponzorált ebédre, melyen bejelentették négy üzlet megnyitását Salt Lake City területén. Mivel már volt kiskereskedelmi tapasztalatom, megkérdeztem az elnököt, akivel egy asztalnál ültem, hogy nem fél-e egyszerre négy üzletet megnyitni egy teljesen új piacon. Válasza pontosan az volt, amire számítottam. Azt mondta, a cég demográfiai tanulmányt végzett az Egyesült Államok négy nagyvárosi térségéről. Azt szerették volna kideríteni, e területek közül hol van a legnagyobb igény olyan áruházra, amely főleg a fiatal családoknak kedvez. Az országban a Salt Lake terület, ama korai pionírok célállomása került az első helyre.

A cég tanulmánya azt is kimutatta, hogy a Salt Lake területen alkalmazott munkaerőt becsületesnek és szorgalmasnak tartják. Látjátok, a pionír örökség még mindig megmutatkozik a harmadik és negyedik nemzedékben is.

Egy másik statisztikai adat azonban, amely nem rég került a kezembe, nagy megdöbbenést váltott ki belőlem. Az állt benne, hogy az Egyesült Államokban született gyermekeknek mindössze 7 százaléka él hagyományos otthonban, mely egy dolgozó apából, egy háztartásbeli anyából, és egy vagy több gyermekből áll.³ Naponta látjuk a hagyományos otthonok felbomlásának hatásait. Ijesztő növekedés tapasztalható a bántalmazott feleségek, a fizikailag és szexuálisan bántalmazott gyermekek, az iskolai vandalizmus, a fiatalkori bűnözés, a házasságon kívül teherbe eső tizenévesek, valamint a család törődése nélkül megöregedő idősek számában.

A próféták figyelmeztettek bennünket, hogy az otthon az a hely, ahol meg tudjuk menteni a társadalmat.⁴ Természetesen a megfelelő otthon nem alakul ki automatikusan, amikor egy fiú és egy lány egymásba szeretnek és összeházasodnak. A házasság sikeréhez ugyanazon

erényekre van szükség, melyeket a pionír otthonokban tanítottak: hitre, bátorságra, fegyelemre és elkötelezettségre. A pionírokhoz hasonlóan, akik felvirágoztatták a sivatagot, mi is fel tudjuk virágoztatni életünket és családjunkat, ha követjük a példájukat, és folytatjuk a hagyományait. Igen, ma is legalább annyira szükségünk van pionír hitre, mint a világ bármely korszakában. Ismét elmondom: ismernünk kell ezt az örökséget. Tanítanunk kell, büszkének kell lennünk rá, és meg kell őriznünk.

Mily áldottak vagyunk! Milyen felelősséget hordoz a tudásunk és az ismeretünk! Arnold Palmer, egy nagyszerű amerikai golfjátékos, egy beszámoló szerint ezt mondta: „A nyerni nem minden. A nyerni akarás, az igen.” Milyen rendkívüli kijelentés: „A nyerni akarás, az igen.”

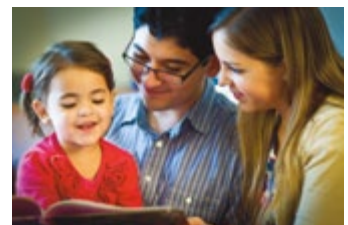
Isten áldjon meg bennünket azzal a vágygallal, hogy el akarjuk nyerni a legnagyobb ajándékot, melyet a gyermekei számára tartogat: az örök élet ajándékát. Áldjon meg bennünket, hogy megértsük lehetőségeinket, hogy tanuljunk, növekedjünk és megértsük örökségünket, továbbá elkötelezzük magunkat, hogy megőrizzük azokat a nagyszerű ajándékokat, melyeket nekünk, az Ő gyermekeinek adott. Ünnepeles tanúságomat teszem arról, hogy Isten él, hogy Jézus a Krisztus, és hogy az Ő útja örök élethez vezet minket. ■

Részlet a Brigham Young Egyetem 1980. augusztus 3-i esti beszélgetésén elhangzott beszédből. A teljes angol nyelvű szövegért látogass el a speeches.byu.edu oldalra.

JEGYZETEK

1. Brigham Young, in B. H. Roberts, *A Comprehensive History of the Church*, 4:85.
2. John Chislett, in *A Comprehensive History of the Church*, 4:93–94.
3. Lásd Population Reference Bureau, www.prb.org/Articles/2003/TraditionalFamiliesAccountforOnly7PercentofUSHouseholds.aspx. 1980-ban, amikor ez a beszéd elhangzott, ez a szám 13% volt.
4. Lásd például Thomas S. Monson, “Heavenly Homes, Forever Families,” *Liahona*, June 2006, 66–71; Spencer W. Kimball, “Home: The Place to Save Society,” *Ensign*, Jan. 1975, 3–10.

A házasság sikeréhez ugyanazon erényekre van szükség, melyeket a pionír otthonokban tanítottak: hitre, bátorságra, fegyelemre és

elkötelezettségre. A pionírokhoz hasonlóan, akik felvirágoztatták a sivatagot, mi is fel tudjuk virágoztatni életünket és családjunkat, ha követjük a példájukat.

AZ Istennel KÖTÖTT szövetségeink MEGÉRTÉSE

LEGFONTOSABB ÍGÉRETEINK ÁTTEKINTÉSE

„Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagjaiként – mondta Thomas S. Monson elnök – szent szövetségeket kell tisztelnünk. Boldogságunk előfeltétele pedig az ezek iránti hithűségünk. Igen, példának okáért a keresztkelés szövetségéről, a papság szövetségéről és a házasság szövetségéről beszélek.”¹

Az egyházban a szertartás olyan szent, szabályszerű cselekedet, melyet a papság felhatalmazásával végeznek el. Néhány szertartás létszükséges a szabadulásunkhoz. E „szabadító szertartások” részeként ünnepélyes szövetséget kötünk Istennel.²

A szövetség olyan kétoldalú ígélet, melynek feltételeit Isten határozza meg.³ Amikor szövetséget kötünk Istennel, akkor ígéletet teszünk, hogy betartjuk ezeket a feltételeket. Cserébe bizonyos áldásokat ígér nekünk.

Amikor megkapjuk ezeket a szabadító szertartásokat, és betartjuk a hozzájuk kapcsolódó szövetségeket, Jézus

Krisztus engesztelése érvénybe lép az életünkben, és részesülhetünk Isten legnagyobb áldásában, melyet számunkra adhat, az örök életben (lásd T&Sz 14:7).

Mivel a mostani boldogságunkhoz és majdan az örök élet elnyeréséhez elengedhetetlen, hogy betartsuk a szövetségeinket, nagyon fontos megértenünk, mit is ígértünk meg Mennyei Atyánknak. A következőkben áttekintjük azokat a szövetségeket, melyeket a szabadító szertartások elvégzésével kötünk, és megadunk néhány forrást is, ahol még többet tanulhatsz róluk.

Keresztelés és konfirmálás

A keresztelés, melyet egy arra felhatalmazott személy, víz alá merítéssel végez, az evangélium első szabadító szertartása, és szükséges ahhoz, hogy valaki Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagjává válhasson. A keresztelés elválaszthatatlan társa a konfirmálás szertartása, vagyis a Szentlélek ajándékának átadása kézrátétel által.

A szövetség kétirányú ígéret. Ha betartjuk azokat a feltételeket, melyeket elfogadtunk a szövetség megkötésekor, akkor Isten cserébe bizonyos áldásokat ígér számunkra.

Amikor megkeresztelkedünk, szövetségben fogadjuk, hogy magunkra vesszük Jézus Krisztus nevét, mindig emlékezünk Őrá, és betartjuk a parancsolatait. Azt is megígérjük, hogy „mindvégig szolgáljuk] őt” (T&Sz 20:37; lásd még Móziás 18:8–10).

Cserébe Mennyei Atyánk megígéri, hogy ha megbánjuk a bűneinket, megbocsátást nyerünk (lásd Alma 7:14), és mindig velünk lesz a Lelke (lásd T&Sz 20:77), mely ígéretet részben az tesz lehetővé, hogy elnyerjük a Szentlélek ajándékát.

A keresztelés és konfirmálás szertartásai jelentik a kaput, melyen mindenkinek be kell lépnie, aki örök életre törekszik (lásd János 3:3–5). Keresztelési szövetségeink megbecsülése elvezet az örök élet felé vezető ösvényhez, és fontos részét képezi a további szabadító szertartásokkal járó szövetségek megkötésének ezen az ösvényen (lásd 2 Nefi 31:17–21).

TUDJ MEG TÖBBET A KERESZTELÉSRŐL!

Lásd Robert D. Hales: A keresztelés szövetsége: a királyságban és a királyságból valónak lenni. Liahóna, 2001. jan. 6.

Az úrvacsora

Azok, akik már részesültek a keresztelés és konfirmálás szabadító szertartásában, minden egyes héten vesznek az úrvacsorából, hogy megújítsák a szövetségeiket. Amikor veszünk a kenyérből és a vízből, arra az áldozatra emlékezünk, melyet a Szabadító hozott értünk. Továbbá elgondolkodunk a szövetségeken, melyeket kötöttünk, hogy magunkra vesszük Jézus Krisztus nevét, mindig emlékezünk Őrá, és betartjuk a parancsolatait. Cserébe

Isten azt ígéri, hogy a Szentlélek mindig velünk lehet (lásd T&Sz 20:77, 79).

Az úrvacsora szertartása minden héten lehetőséget nyújt arra, hogy megújítsuk azokat a szent szövetségeket, melyek által részesei lehetünk a Szabadító engesztelő kegyelmének a keresztelés és konfirmálás tisztító hatásával.

Az egyházi vezetők azt is tanították, hogy amikor veszünk az úrvacsorából, nem csupán a keresztelési szövetségünket újítjuk meg, hanem „minden szövetséget, melyre az Úrral léptünk”⁴.

TUDJ MEG TÖBBET AZ ÚRVACSORÁRÓL!

Lásd Dallin H. Oaks: Az úrvacsoragyűlés és az úrvacsora. Liahóna, 2008. nov. 17.

A papság esküje és szövetsége

Mennyei Atyánk esküt tesz (garantálja), hogy bizonyos áldásokban részesíti azokat a papságviselőket, akik betartják a papság elnyeréséhez kapcsolódó szövetségeket.

Amikor a férfiak érdemesen élnek arra, hogy elnyerjék az ároni és a melkisédeki papságot, valamint „felmagasztalják elhívásukat”, azoknak Isten azt ígéri, hogy „megszenteli [őket] a Lélek testük megújulására”. A Mózesnek, Áronnak és Ábrahámnak tett ígéretük örököséivé válnak. (Lásd T&Sz 84:33–34.)

A melkisédeki papság elengedhetetlen feltétele annak, hogy a férfiak beléphessenek a templomba. Ott a férfiak és a nők a házasság kötelékében közösen részesülhetnek a papsági áldások teljességében.

A papság összes szabadító szertartásának elnyerése által mindenkinek

KÉRDÉSEK ÉS VÁLASZOK

Te vagy egy ismerősöd talán azon tűnődöttök, a templomok miért nem állnak nyitva a nagyközönség számára. Az utolsó napi szent templomokat nem használjuk a hetente megtartott vasárnapi hódolat helyéül, ahol bárkit szívesen látunk. A templomban szent szertartásokat végzünk, ezért oda kizárólag olyan megkeresztelt egyháztagok léphetnek be, akik érdemesek e szertartások elnyerésére.

Egy-egy új templom építések a nagyközönség is megtekintheti az épületet egy nyílt nap keretében. Miután a templomot felszentelik az Úrnak, bárki ellátogathat a templom kertjébe, ám a templomba kizárólag érvényes templomi ajánlással rendelkező személyek léphetnek be.

További információért lásd a Mormon.org honlap Frequently Asked Questions [Gyakori kérdések] Temples [Templomok] címszavát.

megadhat mindaz, amivel az Atya rendelkezik (lásd T&Sz 84:35–38).

„Ebből az esküből és szövetségből hihetetlen áldások áradnak az arra érdemes férfiakra, nőkre és gyermekekre szerte a világon” – tanította Russell M. Nelson elder a Tizenkét Apostol Kvórumából.⁵

TUDJ MEG TÖBBET A PAPSÁG ESKÜJÉRŐL ÉS SZÖVETSÉGÉRŐL!

Lásd Henry B. Eyring: *Hit, valamint a papság esküje és szövetsége*. Liahóna, 2008. máj. 61.

A felruházás

A templomi felruházás egy ajándék, mely perspektívát és erőt ad.

A templomi felruházás során utasításokat kapunk és szövetségeket kötünk örök felmagasztosulásunk céljából. A felruházáshoz tartozik a megmosás és megkenés, valamint a templomi alsóruhába történő felöltöztetés szertartása, mely szent szövetségeink emlékeztetőjeként szolgál.⁶ A templomi szertartások és szövetségek olyan szentek, hogy a templomon kívül nem beszélünk azokról részletesen. Éppen ezért Boyd K. Packer elnök, a Tizenkét Apostol Kvórumának elnöke, azt tanácsolta: „Fontos, hogy gondosan figyeljetelek, mialatt e szertartásokban részesültök, és fontos, hogy megpróbáljatok emlékezni a megígért áldásokra, illetve azokra a feltételekre, melyeknek eredményeképpen azok majd megvalósulnak.”⁷

Jeffrey R. Holland elder, a Tizenkét Apostol Kvórumából, azt tanította, hogy az ellenállás legyőzéséhez, valamint az egyház előmozdításához szükséges isteni erő elnyerésének kulcsa „a templomban kötött szövetség – azon ígéretünk, hogy engedelmeskedünk és áldozatot hozunk, hogy felajánlásokat teszünk az Atyának, valamint az Ő ígérete számunkra, hogy megerősít bennünket »nagyszerű felruházás[sal]«”⁸.

Az alábbi források tanulmányozása által

még többet megtudhatsz a felruházás során kötött szövetségek mögött rejlő tantételekről:

- *Az evangélium tantételei* (2009): Az engedelmesség. 219–225.
- M. Russell Ballard, “The Law of Sacrifice,” *Liahona*, Mar. 2002, 10.
- Az evangélium törvényével (lásd T&Sz 104:18) kapcsolatban lásd Tan és a szövetségek 42.
- *Az evangélium tantételei* (2009): *Az erkölcsi tisztaság törvénye*. 245–254.
- D. Todd Christofferson: Egy szolgálatnak szentelt élet. *Liahona*, 2010. nov. 16.

TUDJ MEG TÖBBET A FELRUHÁZÁSRÓL!

Lásd Felkészülés a szent templomba való belépésre (2002), 28–35; David A. Bednar: *Tisztességgel viselj nevet és tisztelt!* Liahóna, 2009. máj. 97.

A pecsételés

A „templomi házasságként” vagy „templomi pecsételésként” emlegetett templomi szertartás örökkévaló kapcsolatot teremt a férj és a feleség között, amely a halálon túl is tart, amennyiben a házastársak hithűek. A szülő-gyermek kapcsolatok is megmaradhatnak a halandóság után is, örök családi kapcsolatokat teremtve ezzel a nemzedékek között.

Amikor valaki belép a házasság szövetségébe a templomban, akkor szövetségeket köt Istennel és a házastársával. A házastársak hithűséget fogadnak egymásnak és Istennek. Ők pedig azt az ígéretet kapják, hogy felmagasztosulnak, és családi kapcsolataik az egész örökkévalóságon át folytatódnak (lásd T&Sz 132:19–20). Azoknak a gyermekeknek, akik templomban egymáshoz pecsételt szülőktől születnek, illetve akiket később a szüleikhez pecsételnek, joguk van arra, hogy örökkévaló család tagjai legyenek.

Csakúgy mint minden más szertartás esetén, a szövetségeink iránti személyes hithűség

szükséges ahhoz, hogy ezt a földi szertartást az Ígéret Szent Lelke megpecsételje – vagyis érvényesítse – a mennyben.⁹ Azok, akik betartják a szövetségeiket, nem veszítik el a pecsételés során ígért áldásokat, még akkor sem, ha házastársuk nem tartja be azokat.

TUDJ MEG TÖBBET A PECSÉTELÉSRŐL!

Lásd Russell M. Nelson: *Szeretemben összekötött nemzedékek*. Liahóna, 2010. máj. 91.

Szent szövetségek megkötése és betartása

Amikor megkötjük e fontos szövetségeket, részeseivé válunk az új és örök szövetségnek, méghozzá Jézus Krisztus evangéliuma teljességének (lásd T&Sz 66:2). Az új és örök szövetség „minden evangéliumi szövetség és kötelezettség összessége”, melyet megfogadtunk,¹⁰ az ebből következő áldások pedig magukba foglalják mindazt, amivel az Atya rendelkezik, beleértve az örök életet.

Miközben arra törekszünk, hogy megértsük és betartsuk szövetségeinket, ne feledjük, hogy szövetségeink betartása nem csupán teendő sorozata, hanem azon elkötelezettségünk, hogy olyanokká *váljunk*, mint a Szabadító.

„[A] végső ítélet nem csupán a jó és a rossz cselekedetek végleges kiértékelése

Szövetségeink betartása azon elkötelezettségünk, hogy olyanná váljunk, mint a Szabadító.

– azé, amit *tettünk* – tanította Dallin H. Oaks elder a Tizenkét Apostol Kvórumából. – Hanem tetteink és gondolataink végső hatásának az elismerése – azé, akivé *váltunk*. Senki esetében nem elég a dolgok pusztá elvégzése. Az evangélium parancsolatai, szertartásai és szövetségei nem betétek listáját alkotják, melyekre szükség van valamely mennyei számlán. Jézus Krisztus evangéliuma olyan terv, mely megmutatja nekünk, hogyan váljunk azzá, akivé Mennyei Atyánk szeretné, hogy váljunk.”¹¹ ■

JEGYZETEK

1. Thomas S. Monson, “Happiness—the Universal Quest,” *Liahona*, Mar. 1996, 5; *Ensign*, Oct. 1993, 4.
2. *kézikönyv: Az egyház igazgatása* (2010), 20, 1.
3. Lásd Russell M. Nelson: *Szövetségek*. *Liahóna*, 2011. nov. 86.
4. Delbert L. Stapley, in Conference Report, Oct. 1965, 14; lásd még *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), 561; *The Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball (1982), 220.
5. Lásd Russell M. Nelson: *Szövetségek*. *Liahóna*, 2011. nov. 88.
6. Lásd Russell M. Nelson: *Készüljetek fel a templom áldásaira!* *Liahóna*, 2010. okt. 46.
7. Boyd K. Packer: *Jöjjetek a templomba!* *Liahóna*, 2007. okt. 16.
8. Jeffrey R. Holland: *Szövetségeink betartása: Üzenet a misszióba készülőknek*. *Liahóna*, 2012. jan. 50.
9. Lásd *Hítek a hithez* (2004): *Szentlélek*. 182.; lásd még T&Sz 132:7, 18–19, 26.
10. Joseph Fielding Smith, *Doctrines of Salvation*, ed. Bruce R. McConkie, 3 vols. (1954–56), 1:156.
11. Lásd Dallin H. Oaks: *A kihívás, hogy váljunk valakivé*. *Liahóna*, 2001. jan. 40.

KÖZÖNSÉGGKAPCSOLATOK:

az egyház és a

Miközben a papsági vezetők együtt dolgoznak a cöveki és kerületi közönségkapcsolati tanácsokkal, mindannyian segíthetnek megerősíteni a közösségüket – és felépíteni Isten királyságát a földön.

közösség közötti kapocs

Írta: Philip M. Volmar

Egyházi folyóiratok

Amikor Carol Witt Christensent elhívták a Kansasi Topeka Cövek közösségkapcsolati igazgatójának, „félelmet és alkalmatlanságot” érzett azzal kapcsolatban, hogy riporterekkel és szerkesztőkkel vegye fel a kapcsolatot a cövek vezetői nevében.

„Annak gondolata, hogy én kezdeményezzem a kapcsolatfelvételt a média képviselőivel, megrémítet” – meséli. És bár angol szakon végzett az egyetemen, azt mondja, nem tudta, hogyan kell hírközleményeket írni.

Önbizalom-hiánya ellenére Christensen nőtestvér úgy döntött, a bizonyosságára, közössége ismeretére, valamint azon hitére támaszkodik, hogy az elhívását sugalmazott papsági vezetőktől kapta. Először képzést kapott a Közösségkapcsolati Részlegtől, majd elkezdte megtanulni „a kötelességét, és [elkezdett] tevékenyked[ni] abban a hivatalban, amelyre kijelöltetett, teljes szorgalommal” (T&Sz 107:99).

Eloolvasta a helyi újság hetente megjelenő vallási rovatát, hogy lássa, minek van hírértéke. Felhívta a vallási rovat íróját, hogy megtudja, mi a határideje az első hírközleménye benyújtásának.

„Felfigyeltem a nyomtatásra került kisebb hírekre, és elkezdtem nagyobb figyelmet fordítani az egyházi tevékenységekre, az érdekes emberekre, valamint olyan teljesítményekre, melyeket helyénvaló lenne leközölni az újságban” – emlékszik vissza.

Christensen nőtestvér idővel rájött, hogy a médiakapcsolat sokkal többet jelent pusztán hírjavaslatnál. Meg kell ismerni a médiát, segíteni kell a riportereknek a munkájuk végzésében, és mindeközben segíteni kell jobban megismerniük az egyházat.

Miután szerzett néhány sikerélményt, többek között azzal, hogy megjelentetett egy cikket a cövekje ifjúsági hitoktatási programjáról a helyi újságban, azt mondja, egyre nagyobb lett az önbizalma, és „égl[ett] a vág[er]től, hogy előhozz[al] az egyházat »a sötétségből.«” (lásd T&Sz 1:30). Most, évekkel később, Christensen nőtestvér még mindig a cövek közösségkapcsolati igazgatójaként szolgál, és azt mondja, „még mindig ég benn[e] ez a tűz”.

FÉNYKÉPES ILLUSZTRÁCIÓ: DAVID STOKER

A Kansasi Lenexa Cövek az Egyesült Államokban két éven át dolgozott együtt más helyi egyházakkal, hogy jótékonyági koncerteket szervezzenek. A belépődíjat – egy-egy zacskó élelmiszert – a helyi élelmiszerraktár készletébe adományozták. 2011-ben a közösség körülbelül 1000 tagja vett részt a rendezvényen, többek között számos egyházi és kormányzati hivatalnok.

„A legtöbb dolog, amit a közösségkapcsolatok során igyekszünk tenni – magyarázza –, azt mutatja, hogy szeretjük Jézus Krisztust, hiszünk Őbenne, és hódolunk Neki; együtt dolgozunk a közösségen belüli fivéreinkkel és nőtestvéreinkkel, és szolgáljuk őket; valamint jobb véleményt formálunk az emberekben a visszaállított evangéliumról és az egyházzól.”

A papsági vezetők világszerte irányítják és bátorítják a közösségkapcsolati szakértőket és tanácsokat, miközben együtt dolgoznak a környezetükben lévőekkel, hogy hasznára váljanak a közösségnek, korrigálják a téves nézeteket, valamint megmutassák, hogy az egyház tagjai Jézus Krisztust követik.

Habár Christensen nőtestvér kezdeti erőfeszítései a médiakapcsolatokra összpontosítottak, az egyház közösségkapcsolati tanácsai számos módon követik a sugalmazott papsági irányítást, miközben segítik építeni a közösségüket és Isten királyságát is.

Közösségi és állami kapcsolatok

Topekától 105 kilométerre, a Kansasi Lenexa Cövekben Bruce F. Priday cövekelnök, valamint Carol Deshler nőtestvér, aki cöveki közösségkapcsolati igazgatóként szolgál, együtt dolgoznak azon, hogy pozitív kapcsolatot alakítsanak ki közösségük befolyásos tagjaival. Szeretnénk, ha rájönnének, hogy az utolsó napi szentek „jó szomszédok, pozitív hatással vannak a közösségre, és Jézus Krisztust követik”, mondja Priday elnök.

Deshler nőtestvér a cövekelnökség és a cöveki közösségkapcsolati tanács több tagjának segítségével arra törekszik, hogy más hitet valló csoportokkal és közösségi szervezetekkel összefogva még jobban szolgálják a környék polgárait.

„A közösségi csoportokkal elért szinte összes sikerünk annak köszönhető, hogy személyes kapcsolatot alakítottunk ki velük” – mondja Deshler nőtestvér. Például egy másik egyházhoz tartozó személy és Deshler

nőtestvér cövekjének egyik tagja együtt ebédelt, és megbeszéltek, a két csoport miként tudna valami jót tenni együtt a közösségért. A beszélgetés hatására megalakult a hat főből álló „Jobb együtt” bizottság – három-három fő mindkét egyházból –, ahol megosztották és megbeszéltek egymással ötleteiket a közös munkával kapcsolatban.

E társulásnak köszönhetően 2010-ben jótékonyági koncertet szerveztek, melyen számos egyház kórusa fellépett. A belépődíj egy zacskó élelmiszert volt, mellyel a helyi élelmiszerraktár tartálékát bővítették. A közösség mintegy 700 tagja vett részt a rendezvényen, melyet az újonnan épített cövekközpontban tartottak meg. A koncert előtt fogadást rendeztek, hogy a közösségi és vallási vezetők megismerhessék egymást.

A koncertet követően négy további egyház, a városi tanács két tagja, valamint a helyi rendőrfőnök is kérvényezte, hogy képviseltesse magukat a „Jobb együtt” bizottságban, amely ma már havonta gyűlésezik. A koncertet 2011-ben megismételték. Ezúttal egy másik egyház volt az est házigazdája, összesen hét egyház lépett fel a rendezvényen, és körülbelül 1000 fő jött el a közösségből meghallgatni a koncertet.

„Jézus Krisztus követőiként a jószág és egység érzése nagyon erősen jelen volt az egyházak között” – mondja Deshler nőtestvér. Ezek az érzések később is megnyilvánultak, amikor Priday elnök egy több mint 1600 kilométerre lévő repülőtérre tartózkodott. Egy asszony, akivel korábban még nem találkozott, odament hozzá, és elmondta, hogy felismeri a „Jobb együtt” jótékonyági koncertekről, amelyekre ő is elment, és csodálatosnak találta a rendezvényeket.

Az asszony így folytatta: „Soha nem éreztem olyan mértékű szeretetet a közösségünk tagjai között, mint ezeken a koncerteken. Köszönöm, hogy részt vettek ezek szponzorálásában. Én egy másik gyülekezethez tartozom, de mély tiszteletet és megbecsülést érzünk Az

Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza iránt.”

„Pontosan erről szól a közösségkapcsolat – mondja Pri-day elnök. – Miközben bővítettük kapcsolatainkat és kiszélesítettük látószögünket, sok különleges barátot szereztünk a közösségen belül. Kölcsönös tiszteletet mutatunk egymás hitelvi iránt, és őszinte szeretettel fordulunk egymás felé.”

Az ilyen együttműködések, valamint a közösségi vezetők tiszteletének kivívása Kelet-Európában is hatékonyan bizonyult. Katia Serdyuk, az ukrán közösségkapcsolati tanács médiakapcsolati igazgatója, a közösségkapcsolati misszionáriusokkal, valamint a helyi papsági vezetőkkel együtt azon dolgozik, hogy javítsák az egyház és a közösség közötti kapcsolatot. „Sok embernek vannak téves nézetei és információi az egyházzal – mondja Serdyuk nőtestvér. – A közösségkapcsolati szakértők és a papsági vezetők együttműködésével arra törekszünk, hogy megváltoztassuk e téveszméket a befolyásos emberekkel, a médiával és a nagyközönsséggel való kapcsolatunkon keresztül. A sikeres közösségkapcsolati erőfeszítések olyan légkört teremtenek, melyben a befolyásos emberek segíthetnek az egyháznak elérni a céljait, miközben mi is segítünk nekik elérni az ő céljaikat.”

Az ukrainai Zsitomirban az egyház tagjai részt vettek egy fogadáson, melyet a város polgármestere, Olexander Mikolajovics Bocskovszkij rendezett az egyház azon emberbaráti erőfeszítése elismeréseként, amely keretében az egyház a város hét iskolájának adományozott felszereléseket. Az egyháztagok közösségi szolgálatát is kiemelték, melyet 2011 áprilisában és októberében a város Gagarin Parkjában végeztek. A rendezvényen a Zsitomir Gyülekezet elnöke, Alexander Davidov képviselte az egyházat és fogadta a város elismerését.

Események tervezése

A média- és közösségi kapcsolatok mellett számos közösségkapcsolati lehetőség adódik események tervezése és megrendezése által, mondja Daniel és Rebecca Mehr, akik nemrég tértek haza közösségkapcsolati missziójukból, a Karib-térségből.

„Ha az egyháztagok olyan közös alapokra épülő tevékenységek, mint kulturális események, vacsorák, szolgálatok és egyéb tevékenységek által tanítják barátaikat, ez különösen hatékony eszköze a kapcsolatépítésnek” – mondja Mehr nőtestvér.

ÜZENET A PAPSÁGI VEZETŐKNEK

„Arra buzdítjuk a cövek- és kerületi elnököket, valamint a területi hetveneseket szerte a világon, hogy gondoskodjanak a cövek és több cövekes közösségkapcsolati tanácsok elhívásáról

és képzéséről. Az egyház néhány kerületében és fejlődő területén talán kezdetben csekély közösségkapcsolati erőfeszítés történik, és nem működik tökéletesen megszervezett tanács. A területi közösségkapcsolati igazgatótok képzést biztosíthat számotokra, és fontos forrásokhoz irányíthat benneteket.

Miközben kapcsolatba léptek és együttműködtök a közösség vezetőivel, a médiával és más befolyásos vezetőkkel, rá fogtok jönni, hogy a közösségkapcsolati munka milyen csodálatos eszköz a papsági célok eléréséhez. E munkára fordított figyelmetek az egyház hírnevét is növelni fogja azért, hogy segítetek az embereknek megérteni: mi Jézus Krisztust követjük.”

L. Tom Perry elder a Tizenkét Apostol Kvórumából, a Közösségkapcsolati Bizottság elnöke

Mehr testvér azonban arra figyelmeztet, hogy a közösségkapcsolati szakértők egyik legnagyobb hibája az lehet, ha „úgy terveznek tevékenységeket, hogy nem veszik figyelembe a közösség szükségleteit, és nem tanácskoznak róla a papsági vezetőkkel”.

Mehr elder és nővér úgy hiszik, hogy egy éves terv, amely tükrözi a cövek és egyházközségi papsági vezetők céljait, már kezdettől fogva segíthet az események megtervezésében. Egy ilyen éves terv kialakításához Mehr nővér azt javasolja, hogy egy négy lépésből álló tervezési folyamatot kövessünk, amely a kitűzött célra összpontosít, valamint figyelembe veszi a közösség szükségleteit és a helyi papság szándékait:

- Melyek a legfőbb szükségletek a közösségünkben?
- Térségünk mely ügyei befolyásolják az egyház fejlődését, akár pozitívan, akár negatívan?
- Kik azok a vezetők a közösségen belül, akikkel közösen felléphetnénk a szükségletek kielégítése vagy ügyek megoldása érdekében?
- Hogyan tudnánk kapcsolatba lépni, vagy folytatni a kapcsolatot ezekkel a vezetőkkel?

E kérdések megválaszolásával a papsági vezetők és a közösségkapcsolati tanácsok elkerülhetik, hogy „csupán a tevékenységek kedvéért szervezzenek tevékenységet”, mondja Mehr nővér. Ehelyett a tanácsok olyan eseményeket tudnak megtervezni és kivitelezni, amelyek építik a közösség és a papsági vezetők közötti bizalmat. Ezek az események lehetőséget biztosítanak az egyháztagnak és a közösség tagjainak is, hogy megismerkedjenek és barátságokat alakítsanak ki.

2010-ben a Dominikai Köztársaságban például a papsági vezetők, a közösségkapcsolati tanácsok, valamint a közösség tagjai együtt szerveztek meg egy eseményt, amely kiemelte a Mormon Segítő Kezek erőfeszítéseit. Mehr testvér és nővér az ország számos méltóságát meghívták a rendezvényre, akikkel korábban együtt dolgoztak.

„Sok intézmény és szervezet jeles képviselője volt jelen” meséli Mehr testvér, majd hozzátette, hogy az egyház területi elnöksége is részt vett a programon.

„A rendezvény nagyon sikeres volt – állítja. – Egyre több tapasztalt polgármester és városi szervezet kérte a segítségünket valamilyen közösségi munkában. Ráadásul sok szervezet jobb véleményt alakított ki az egyházzal.”

Bár a papsági irányítás bevonása elengedhetetlen az események sikeres megtervezéséhez, nem csupán ezt kell figyelembe venni. Kathy Marler egy több cövekes közösségkapcsolati tanácsban szolgál San Diegóban. Egy másik valláshoz tartozó barátja azt mondta, hogy az utolsó napi szentek nagyon jók abban, hogy meghívjanak másokat az egyházuk által rendezett tevékenységekre, de ők maguk ritkán vesznek részt más egyházak rendezvényein.

Marler nőtestvér így emlékszik vissza barátja szavaira: „Csak meghívtok másokat, hogy jöjjenek el. De csodás lenne, ha azt is megkérdeznétek, hogy nekünk szükségünk van-e segítségre. A válaszuk egyértelmű igen lenne.”

Marler nőtestvér azt mondja, a közösségkapcsolati tanácsok többet tesznek egy közösségért szükségleteik meghatározása által, mint egy-egy saját szervezésű esemény megrendezésével.

Kommunikáció és irányítás válság idején

Habár a legtöbb közösségkapcsolati munka a közösségi élet mindennapjait érinti, ugyanúgy segíthet egy cöveknek, országnak vagy egyháznak vészhelyzetek esetén is, ahogyan az tavaly Japánban is történt.

Amikor Gary E. Stevenson elnöklő püspök, aki az Észak-Ázsia Terület elnöke volt, saját szemével látta, hogyan változtatta meg a 2011-es földrengés a média hozzáállását egyik pillanatról a másikra. „A földrengés és a szökőár a világ és egész Japán tekintetét az elpusztított északi partvonal felé fordította” – meséli.

Stevenson püspök azt mondja, a katasztrófa „nagyfokú érdeklődést” keltett a Japánnak nyújtott emberbaráti segítség és önkéntes munka iránt, beleértve azt, amit az egyház ajánlott fel.

Az egyház a szökőarat követő néhány napon belül elkezdte ellátni a katasztrófa sújtotta egyháztagnak és nem egyháztagnak szükségleteit. „A hazai és nemzetközi média minden történést nyomon követett” – mondja Stevenson püspök.

Mivel az egyház 250 tonnányi emberbaráti segélyellátmányt adományozott, és több mint 24 000 önkéntes mintegy 180 000 óranyi szolgálatot nyújtott, ezek az erőfeszítések gyakran felkeltették a helyi kormányzati vezetők figyelmét, meséli Stevenson püspök. Egy olyan országban, ahol a lakosság kevesebb mint két százaléka vallja magát kereszténynek, e vezetők némelyike még többet szeretett volna tudni az egyház szerepéről ezekben a szolgálatokban. Kíváncsiságuk, mondja, nem csupán arra teremtett lehetőséget a közösségkapcsolati szakértőknek, hogy segítsenek a szükségét szenvedőknek, hanem hogy segítsenek másoknak többet tanulni az egyházzal. Például egy

A 2011-es földrengést követően Japánban a papsági vezetők a közösségkapcsolati szakértőkkel együtt dolgozva mozgósították a segítségnyújtást a Mormon Segítő Kezek programon keresztül. Ezen emberbaráti segítségnyújtással kapcsolatban egy riporter a következőket írta: „Az egyetlen dolog, ami a mormon egyház igehirdetési képességével felveszi a versenyt, a vészhelyzetre történő reagálása.”

héttel azután, hogy a szökőár elérte Japánt, a következőket írta az egyik riporter: „Az egyetlen dolog, ami a mormon egyház ige hirdetési képességével felveszi a versenyt, a vészhelyzetekre történő reagálása. [...] Az egyház nem csupán a saját nyájával törődik.”¹

A pozitív hírverés a többéves kapcsolatépítésnek volt köszönhető. Conan és Cindy Grames, akik 2010 augusztusában kezdtek el közösségkapcsolati képviselőkként szolgálni az Észak-Ázsia Területen, azt mondják, „a japán közösségkapcsolati tanács évekig együtt dolgozott az ország fő kormányzati vezetőivel. E barátságok megnyitották a kaput a helyi képviseletek előtt, akik ezután már hajlandóak voltak elfogadni a segítségünket.” Yasuo Niiyama elder, aki feleségével az egyház közösségkapcsolati igazgatójaként szolgál Japánban, rámutat, hogy „még Japán nemzeti kormányzati vezetői is rájöttek, milyen hatékony az egyház, és milyen gyorsan vagyunk képesek segítséget nyújtani.”

Az egyik alkalom, amikor a japán vezetők nagyra értékelték az egyház gyors segítségnyújtását, az volt, amikor a helyi papsági vezetők rátaláltak egy túlszűfolt menedékszállóra, melyet egy elhagyatott területen lévő iskolában rendeztek be. A közösségkapcsolati tanáccsal, valamint a helyi egyházi jóléti igazgatóval a papsági vezetők ételt és egyéb segélyszállítmányokat juttattak a szállásra, amely körülbelül 270 olyan embernek nyújtott menedéket, akik a szökőár következtében elveszítették az otthonukat.

Habár a menekültek először meglepődtek, hogy egy keresztény egyháztól kapnak segítséget, amikor a Mormon Segítő Kezek önkéntesei másodjára érkeztek meg a sárga mellényükben, az egyik kisgyerek így kiáltott fel: „Itt jönnek! Kíváncsi vagyok, most mit hoztak nekünk!”

Az adományok megérkezése után a menedékszálló vezetője ezt mondta Grames eldernek és nővérnek: „Az Önök egyházától

kaptuk az első adag húst és friss zöldséget a földrengés óta.”

„Jó érzés volt – mondja Grames nővér –, hogy tényleg segítő kezek lehettünk. Nem csupán a menedékszálláson lévőknek, hanem azon papsági vezetőknek is, akik oly nagyon próbáltak segíteni a szükségét szenvedőknek.”

Niiyama elder a tanács erőfeszítéseinek egy másik pozitív következményét is elmagyarázza: „Rájöttünk, hogy közösségkapcsolati céljaink elérésének elengedhetetlen része volt, hogy beszéltünk az egyház jóléti munkájáról az egyháztagokkal és a közösség befolyásos embereivel egyaránt. Úgy érzem, most már az egyházon kívüli embereknek is több elképzelésük van az egyházzal, az egyháztagoknak pedig még nagyobb bizalmuk van az egyházban Japánban.”

Közösségkapcsolatok mint a helyi papsági vezetőség eszköze

Egy világméretű szervezet döntő részeként a papsági vezetőknek nagy hasznára lehetnek a közösségkapcsolati tanácsok, akik ismerik a helyi viszonyokat, és segíthetnek a közösségi szükségletek kielégítésében. Serdyuk nővér Ukrajnából ezt mondja: „Nagyszerű látni, hogy a papsági vezetők milyen örömmel alkalmazzák a közösségkapcsolatot mint eszközt a papsági célok elérésében. Erre példa, hogy amikor a Mormon Segítő Kezeken keresztül végzünk közösségi szolgálatot, az nem csupán a gyülekezetek és egyházközösségek tagjai közötti egységet erősíti, hanem szorosabb kapcsolatot alakít ki az egyház és a helyi közösségek között is.” ■

Az egyház közösségkapcsolati honlapja – amely angolul a publicaffairs.lds.org oldalon érhető el – további hasznos információkat tartalmaz.

JEGYZET

1. Kari Huus, “In Japan, the Mormon Network Gathers the Flock,” World Blog from NBC News, Mar. 18, 2011, http://worldblog.msnbc.msn.com/_news/2011/03/18/6292170-in-japan-the-mormon-network-gathers-the-flock.

PRÓFÉTAI ÚTMUTATÁS A KÖZÖNSÉGGAPCSOLATOKHOZ

Az alábbi beszédek segíthetnek a papsági vezetőknek, a közösségkapcsolati tanácsoknak, valamint más egyháztagoknak megérteni, hogy a közösségkapcsolati munka miként segíthet megerősíteni a közösségeket, és elérni a papsági célokat.

- L. Tom Perry: „A teljes szeretet kiűzi a félelmet”. *Liahóna*, 2011. nov. 41–44.
- M. Russell Ballard: A név fontossága. *Liahóna*, 2011. nov. 79–82.
- M. Russell Ballard: Hit, család, tények és gyümölcsök. *Liahóna*, 2007. nov. 25–27.
- Gordon B. Hinckley: Mit kérdeznek rólunk az emberek? *Liahóna*, 1999. jan. 82–85.
- Ezra Taft Benson, “May the Kingdom of God Go Forth,” *Ensign*, May 1978, 32–35.

A FÉNYKÉPES ILLUSZTRÁCIÓKAT KÉSZÍTETTE: CRAIG DIMOND

Soha ne add fel!

Egy férj és egy feleség elmeséli a Jézus Krisztus evangéliumához való – 35 év különbséggel – történő megtérésüket.

Írta: Al és Eva Fry

Az asszony története

35 évig vártam és reménykedtem, hogy a férjem az egyház tagja lesz. E hosszú évek tele voltak szívből jövő imákkal, de ezek közül három különösen emlékezetes fordulópontokat jelentettek az életemben.

Al és én 1959-ben házasodtunk össze. Egy évtizeddel később már három gyermekünk volt, és egy kanadai kisvárosban éltünk. Al egy építési vállalkozást vezetett, én pedig otthon maradtam a gyerekekkel, és néha segítettem az üzleti ügyek intézésében. A hétvégeken Al és én a barátainkkal szórakoztunk, és ilyenkor mindig fogyasztottunk alkoholt. Édesapám alkoholista volt, ezért gyűlöltem, hogy az ivás olyan nagy szerepet játszott az életünkben, de ez lett a társas kikapcsolódásunk.

Abban az évben, 1969-ben, rájöttem, hogy semerre sem halad az életem, és hogy a gyermekeink jobbat érdemelnek annál, amit nyújtunk nekik. Egy újabb ivós bulit követő este letérdeltem, és így imádkoztam: „Kedves Isten! Ha ott vagy, kérlek, segíts megváltoztatnom az életem!” Megígértem Neki, hogy többé nem iszom alkoholt, amely elhatározásom mellett azóta is kitartok.

Ez volt az első emlékezetes imám, és nagyon gyorsan választ is kaptam rá. A sógornőm lányát, az unokahúgomat, egy utolsó napi szent barátja meghívta az Elemibe. Ahogy a sógornőm egyre többet tudott meg az egyházzól, úgy érezte, elő kell fizetnie számomra az egyházi folyóiratokra, melyeket egy hónappal azután kaptam meg, hogy

elmondtam azt a bizonyos első imát. Nem tudtam, kik a mormonok, de nagyon tetszettek a folyóiratokban lévő üzenetek, így mindegyiket kiolvastam az első oldaltól az utolsóig. Elkezdtem érdeklődni az egyház iránt, ahol megtaláltam a választ, amit kerestem. *Valóban* megváltoztattam az életem, és 1970. június 19-én megkeresztelkedtem.

Al nem osztozott ezen vágyamban. Neki a korábbi életstílusunk tetszett, és továbbra is aszerint élt. Még mindig jó férj, apa és családteremtő volt, de a következő 35 évben az evangélium terén magamra maradtam.

Gyermekeinket az egyház tanításai szerint neveltem, ám néhány éven belül úgy határoztak, inkább az édesapjukkal hajókéznek vasárnaponként, mintsem velem jöjjenek el istentiszteletre. Teljesen összeomlottam. 1975-ben egy nap beszéltem a cövekelnökömmel, és elmondtam neki, hogy úgy határoztam, elhagyom az egyházat, mert az szétszakítja a családomat. Ő türelmesen végighallgatott, majd ezt mondta: „Tedd, amit tenned kell, de győződj meg róla, hogy Mennyei Atyád is helyesli azt.” Így hát hazamentem, és bőtöltem és imádkoztam. Ez volt a második emlékezetes imám. A válasz, melyet kaptam, egy érzés volt, hogy én vagyok a kapocs, mely összeköti a családomat az evangéliummal; ha megszakítom ezt a kapcsolatot, mindenki elveszik. Tudtam, hogy a válasz Istentől érkezett, ezért elköteleztem magam, hogy soha nem fogom elhagyni az egyházat. És soha nem is tettem.

ÉLJ ÉRTE! IMÁDKOZZ ÉRTE!

„Földi életek során szorgalmasan törekedjétek eme élet alapvető céljainak betöltésére *egy ideális család megteremtése által*. Bár lehet, hogy még nem jutottatok el erre a pontra, tegyetek meg minden tőletek telhetőt annak eléréséért azáltal, hogy engedelmességetek, és hitet gyakoroltok az Úrban. Ne engedjétek, hogy bármi is eltérítsen benneteket ettől a céltól. [...] Ha ez jelenleg nem foglalja magában azt, hogy egy igazlelkű társhoz pecsételjenek, akkor tűzzétek ki ezt a célt! Imádkozzátok érte! Gyakoroljátok hitet annak elnyeréséért! Soha ne tegyetek olyat, ami érdemtelenné tenné benneteket erre! Ha már elvesztettétek reményeteket egy örökévaló házasságban, élesszétek újra magatokban! Ha álmotok türelmet igényel, adjátok meg neki! A fivéremmel 30 éven keresztül imádkoztunk és dolgoztunk, mire az édesanyánkat és a nem egyháztag édesapánkat összepecsételtek a templomban. Ne aggódjatok túlságosan! Tegyetek meg minden tőletek telhetőt! Nem tudhatjuk, hogy az adott áldást a fátyolnak ezen vagy a túloldalán fogjuk megkapni, de az biztos, hogy az Úr mindig betartja az ígéreteit.”

Richard G. Scott elder a Tizenkét Apostol Kvórumából: *“First Things First,” Liahona, July 2001, 7.*

Nem volt könnyű hithűnek maradni, de számos dolog segített megőriznem a hitemet, és türelmesen várnom arra a napra, amikor Al újra fontolóra veszi, hogy tanul az evangéliumról:

- Mindig szerettem Alt, és mindent megtettem azért, hogy törődjek vele, és támogató, hithű felesége legyek.
- Állandóan imádkoztam. Mennyei Atyám és Jézus Krisztus váltak az evangéliumi társaimmá. Amikor nehéz volt Al lenni, mert nem élt az evangéliumi normák szerint, Mennyei Atyámmal beszélgettem, és egyre jobban megismertem a Szabadítót.
- Rendszeresen olvastam a szentírásokat és minden más egyházi kiadványt, ami csak a kezem ügyébe került, többek között az *Ensign* folyóiratot. Két szentírásvers – a 3 Nefi 13:33 és a Tan és a szövetségek 75:11 – különösen jelentőségteljes és szívhez szóló volt számomra. Erőt és türelmet adtak ahhoz, hogy

kitartsak, míg a férjemben és gyermekeimben végbenő szívbéli változásra vártam.

- Hithűen jártam istentiszteletre egyedül, míg mind-egyik gyermekünk vissza nem jött. Ma is mind-évékenyek. Amikor felnőttek és elköltöztek otthonról, tovább jártam istentiszteletre egyedül.
- Úgy tartottunk családi esteket, hogy Al nem tudta, mit csinálunk. Felhoztam egy témát vacsora közben, és családként beszélgettünk róla.
- Mindig próbáltam engedelmes lenni és azt tenni, ami helyes.
- További erőre tettem szert azáltal, hogy papsági áldásokat kértem.
- Kikértem a papsági vezetőim tanácsát.
- Családtagokként bántam az egyházi barátaimmal.
- Elmentem a templomba, és részesültem a felruházásban. Sok évig tartott, hogy meghozzam ezt a döntést; félttem, hogy csak megnehezíti majd az Al és köztem lévő kapcsolatot. Végül rájöttem, hogy ez volt a lehető legjobb döntés számomra. Al is támogatott, ami nagyon boldoggá tett, majd miután részesültem a felruházásban, többé már nem volt Al kifogás arra, hogy nem járok templomba. Amikor részt vettem a templomi szertartásokban, gyakran írtam fel Al nevét az imalistára.

Lényegében továbbra is az egyház hithű tagjaként éltem. Megpróbáltam több különböző módon megosztani vele az evangéliumot, habár ő általában nem akarta hallani. Rájöttem azonban, hogy a Szentlélek segít abban, hogy a megfelelő dolgokat mondjam a megfelelő módon és a megfelelő időben. Később megtudtam, hogy az Al iránti hithűségemnek és elkötelezettségemnek köszönhetően a Lélek időről időre megérintette őt.

Néhányszor még abba is beleegyezett, hogy meghallgassa a misszionáriusi leckéket. De minden alkalommal összetört a szívem, amikor azt láttam, hogy visszatér a régi életmódjához. Ám Mennyei Atyám még e csalódott pillanatokban is vigyázott rám, és más áldásokkal kárpótolt engem azon dolgokért, melyek nem voltak meg az életemben. Végig tudtam, hogy van valami Alben, amire érdemes várni.

Al lassan kezdett megváltozni. Abbahagyta a káromkodást. Abbahagyta az ivást. Jobban bánt velem, mint korábban valaha. Elkezdett istentiszteletre járni.

Én pedig tovább imádkoztam.

A harmadik emlékezetes imámra 2005 áprilisában érkezett a hihetetlen válasz. Azon tűnődtem, vajon Al elfogadja-e valaha Jézus Krisztus evangéliumát – egy kicsit kétségbe voltam esve. Mennyei Atyám segítségével könyörögtem. Végül úgy látszik, elérkezett a megfelelő idő, mert Al július 9-én megkeresztelkedett.

Habár nem volt könnyű eljutni idáig, hálás vagyok, hogy tanúja lehettem Isten bámulatos hatalmának, amellyel egy hitetlen szívet hívővé tudott változtatni. Tudom, hogy hallotta és megválaszolta azt a sok imát, melyet az alatt a 35 év alatt elmondtam. Ezeknek a válaszoknak köszönhetően ma egy teljesen új emberrel élek, aki legalább annyira szereti Mennyei Atyánkat, mint én. És mélyebben szeretjük egymást, mint korábban valaha.

Tudom, hogy vannak mások is az egyházban, akik várnak, reménykednek, és imádkoznak egy szerettükért, hogy elfogadja az evangéliumot. Arra buzdítom ezeket a fivéreket és nőtestvéreket, hogy fogadják el a Szabadító meghívását, és jöjjenek Őhöz (lásd Alma 5:34), ne csak a szeretteik miatt, hanem saját magukért is. Tapasztalatból tudom, hogy ha így tesznek, nagyobb erőt kapnak, mint bármilyen más forrásból. Ha közel maradunk Mennyei Atyánkhoz, betartjuk a parancsolatokat, és kiélvezük a jelenlegi áldásokat, akkor teret engedünk a boldogságnak, és engedjük, hogy Isten rajtunk keresztül munkálkodjon.

Bizonyságomat teszem, hogy Isten valóban hallja az imáinkat. Szinte soha nem könnyű az Úrra várni, és elfogadni az Ő időbeosztását, de tudom, hogy az Ő időzítése mindig jó.

A férfi története

A 35 év során sokan beszéltek velem az evangéliumról. A feleségem soha nem hagyott ki egyetlen lehetőséget sem, hogy beszéljen róla, és nagyon furfangosan mindig szem előtt hagyta a Mormon könyvét és az *Ensign* folyóiratot. Természetesen soha nem olvastam bele egyikbe sem. Számos alkalommal áthívta hozzánk a misszionáriusokat; két vagy három páros még a misszionáriusi leckéket is tanította nekem.

Akkor hát mi tartott vissza engem attól, hogy belépjek a keresztelőlívbe?

Mindig volt kifogásom. Sokat dolgoztam. Úgy tűnt, soha nincs időm az evangéliumra. Túlságosan lefoglalt a pénzkérés. Így hát ezt mondtam Evának: „Majd egyszer,

amikor lenyugszanak a körülmények és több időm lesz, elolvasom a Mormon könyvét.”

De soha nem tettem. Ráadásul soha nem voltam nagy olvasó, és amikor megpróbáltam a Bibliát olvasni, nem nagyon értettem. És ezzel be is fejeztem.

Volt még egy dolog, ami visszatartott attól, hogy csatlakozzam az egyházhoz, egy sokkal komolyabb dolog: a bűnös élet, melyet éltem. Benjámin király azt tanítja nekünk, hogy „a természetes ember ellensége Istennek..., hacsak nem enged a Szent Lélek hívásainak” (Móziás 3:19). Én nem engedtem neki – csak vártam. A Szabadító azt mondta: „A ki velem nincsen, ellenem van” (Máté 12:30). Most már belátom, hogy az akkori életmódommal Őellene voltam. Változnom kellett.

Az evangélium ott volt körülöttem, de nem éltem általa. Ahogy azonban telt-múlt az idő, elkezdtem érezni a Lelket.

Amikor elolvastam a lányom levelét, rájöttem, hogy nincs több kifogásom.

Abbahagytam a bulizást és az ivást. E változtatás után a Lélek kezdett egyre gyakrabban megnyilvánulni nekem. Még mindig nem voltam azon a szinten, ahol lennem kellett volna – nem beszéltem valami szépen, és még volt egy pár rossz szokásom, amin javítanom kellett –, de már elkezdődött a változás bennem.

Aztán egy nap csomagot kaptam. Az egyik lányomtól, Lindától érkezett. Egy Mormon könyve és egy Biblia volt benne, sok megjelölt szentírásrészsel. Egy levelet is írt, melyben elmondta, mennyire szeret, és szeretné, ha tudnám, amit ő is tud.

Ezt írta: „Az egyetlen módja annak, hogy megtudjuk, Jézus Krisztus evangéliuma igaz-e, az, hogy őszinte szívvel és igaz szándékkal megkérdezzük.”

Linda ezután megosztott velem egy sor szentírást, melyek elindítottak engem az imádkozás és a szentírás-tanulmányozás útján.

„Csak úgy ismerhetem meg a Szabadítót és Mennyei Atyámat – írta –, ha imádkozom, és olvasok Róluk a szentírásokból.”

Ezután elmagyarázta, milyen fontos számára az alázat, és hogy Isten nélkül képtelen volt békére lelni. Végül ezt írta: „Ne halogass tovább! Olyan sokat kaptál. Itt az idő, hogy te is visszaadj valamit Mennyei Atyának. Ez az egyetlen út a valódi boldogsághoz.”

Többé már nem voltak kifogásaim. Nyugisabb lett a munka, és volt némi szabadidőm. Így hát elkezdtem olvasni és tanulmányozni a szentírásokat, melyeket Linda megjelölt nekem, és ez felébresztette bennem a vágyat, hogy teljes egészében elolvassam a Mormon könyvét. De még mindig nagyon sok mindent nem értettem.

Ekkor már jártam úrvacsorai gyűlésre, mert a feleségem azt mondta, jó lenne, ha elmennék és mellette ülnék. Azt javasolta továbbá, hogy olvassam el a Tan és a szövetségeket. Megtettem, és ezt jobban is értettem. Ezután a feleségem segítségével elolvastam a Mormon könyvét, és megtapasztaltam, ahogy a szentírások életre kelnek. A sok ima fellobbantotta bennem a Lelket.

Mi hozta a változást? A Szent Lélek és a szentírások ismerete. Mindkettő bátorságot adott ahhoz, hogy megváltoztassam az életem, és azon bűneim bocsánatát kérem Istentől, melyek oly sok éven át visszatartottak attól, hogy csatlakozzam egyházhoz.

Nagyon nehéz volt beismernem a bűneimet. Olyan

Hatalmas boldogságot hozott az életünkbe az evangélium által teremtett egység.

fájdalmat okozott, hogy három napig feküdtem az ágyban a bánattól gyötörve. Jézus Krisztus engesztelése által azonban bűnbocsánatot nyertem. Ezután Mennyei Atyám erőt adott ahhoz, hogy felkeljek, és folytassam az életem.

Kevin fiam 2005. július 9-én keresztelt meg engem. A szertartáson részt vett az egyik misszionárius is, aki évtizedekkel korábban a feleségemet tanította. Két évvel később elvittem a családomat a Kaliforniai San Diego templomba, hogy összepecsételjenek bennünket az időre és az örökkévalóságra.

Az elmúlt hét év volt életem legboldogabb időszak. Végre el tudom foglalni a helyemet családom pátriárkája és lelki vezetőjeként, és osztozhatom az evangéliumban a feleségemmel, a gyermekeinkkel és a kilenc unokánkkal. E családi egység mindenkit megerősített lelkileg. Az egyik vejjünk is csatlakozott az egyházhoz, és négy unokánk szolgált és szolgál jelenleg missziót. Az új életem az egyházban egy csoda. Álmomban sem gondoltam volna, milyen hatalmas boldogságot és fejlődést hoz majd az életembe.

Nagyon hálás vagyok e második lehetőségért. Örülök, hogy bepótolhatom azokat az elvesztegetett éveket azáltal, hogy Isten munkáját végzem. ■

REMIÉNNYEL NÉZZ SZEMBE A JÖVŐVEL!

Írta:
José A. Teixeira elder
a Hetvenektől

Ha első helyre tesszük az Urat, az Ő királyságát és a családjunkat, az megadja számunkra azt a reményt, melyre szükségünk van a jelen és jövőbeli kihívásokkal való szembenézéshez.

Húszas éveim közepén Arnaldo Teles Grilo testvér lett az egyik legjobb barátom. A 62 éves Grilo testvért, aki akkor már nyugalmazott mérnök volt, elhívták egyik tanácsosomnak az akkori Portugáliai Oeiras Kerület elnökségébe, ahol évekig szolgáltunk együtt.

Bölcsessége és tapasztalata értékes tanácsokkal és meglátásokkal látott el engem, fiatal papsági vezetőt. Természetéből fakadóan optimista ember volt; minden helyzet derűs oldalát látta, és jó humorérzékkel rendelkezett. Hozzáállása ösztönzőleg hatott mindenkire körülötte, különösen rám, mert tudtam, milyen nehéz kihívásokkal kellett szembenéznie.

A mérnöki diploma megszerzése után Grilo testvér kutatóként csatlakozott a Nemzeti Mezőgazdasági Képviselőhöz Portugáliában, majd később elutazott az egyik portugál gyarmatra Afrikába, hogy egy gyapotkutató projektet irányítson. E munka sikeres karrierhez vezetett: egy nagy nemzetközi bank vezérigazgatója lett ugyanebben az országban. Az Afrikában töltött mintegy 30 év alatt csodálatos családot alapított és jó életet élt, míg az országon

Arnaldo Teles Grilo testvér (jobbra 1956-ban és fent 1960-ban azzal az autóval, melyet a barátjának ajándékozott, hogy segítsen elmenekülnie a háború elől). Grilo testvérnek mindent maga mögött kellett hagynia, amiért dolgozott, de továbbra is szilárd tantételekre, a családjára iránti szeretetére, valamint a Krisztusba vetett hitre alapozta az életét.

belüli konfliktus és háború váratlanul arra nem kényszerítette családját, hogy visszatérjenek Portugáliába.

Grilo testvér és a családja mindent hátrahagyott, amiért egész életükben dolgoztak – minden vagyonukat és személyes tulajdonukat –, miután szemtanúi voltak, milyen pusztítást okozott a háború abban az országban, melyet oly nagyon szerettek.

A háború okozta zavar és felfordulás ellenére, amely tönkretett minden békés érzést és stabilitást az Afrikában töltött utolsó hónapjaiban, Grilo testvér megmentette egyik barátját azáltal, hogy adott neki egy drága autót, melyet Németországban vásárolt. Az utónak köszönhetően a barátja és a barátja édesanyja is el tudott menekülni a háború elől.

Az életem át tartó kemény munkával szerzett bőséges vagyon nem homályosította el Grilo testvér prioritásait. Továbbra is szilárd tantételek és a családja iránti szeretete jelentették az alapot az életében.

Miután visszatértek Portugáliába, 52 évesen azzal kellett szembesülnie, hogy mindent előlről kell kezdenie. Mindezen nehézségek és tragédiák ellenére, vajon mi hozott változást az életébe? Miért volt olyan pozitív a jelen

és a jövővel kapcsolatban? Miért volt olyan magabiztos?

Grilo testvér megtérésekor az egyház még nagyon fiatal volt Portugáliában, ahol az ottani egyház megingathatatlan oszlopává és pionírjává vált. Hite és odaadása kifejezéseként számos alkalommal vitte el családját a svájci templomba, amely oda-vissza 4500 kilométernyi utazást jelentett. Több évnyi szolgálata során Grilo testvér és a felesége örömet hoztak gyermekeik és sok más ember életébe is.

Grilo testvér hite Jézus Krisztus és azon tudása köré épült, hogy végül Jézus Krisztus fog uralkodni. Ez reményt adott neki a jelenre és a jövőre egyaránt.

Az Újszövetség a nagyszerű remény üzenetével zárul.¹ A próféták, úgy mint a Jelenéseket feljegyző János, látták az eljövendő eseményeket, és beszéltek azokról az áldásokról, melyeket számunkra tartogatnak, ha igazlelkűek maradunk, és mindvégig kitarunk.

János látott egy könyvet hét pecséttel, vagy időszakokkal, és leírta, Sátán hogyan harcolt mindig is az igazlelkűség ellen (lásd Jelenések 5:1–5; 6). János azonban azt is látta, hogy Sátán majd megköztöztetik, és Krisztus fog uralkodni dicsőségben (lásd Jelenések 19:1–9; 20:1–11). Végül látta, hogy az igazlelkűek Istennel laknak majd az utolsó ítélet után (lásd Jelenések 20:12–15).

Korunk egyik legnagyobb kihívása, hogy megtanuljunk leküzdeni a félelmet és a kétségbeesést ahhoz, hogy le tudjuk győzni a megpróbáltatásokat és a kísértéseket. Csupán néhány pillanatra kell kinyitnunk egy újságot, böngészni az interneten vagy belehallgatunk a rádióban vagy televízióban sugárzott hírekbe, hogy szembesüljünk a napi szinten történő bűncselekményekről és természeti csapásokkal kapcsolatos nyugtalanító hírekkel.

Ha megértjük az Úrnak a szentírásokban található ígéreteit arról, hogy győzedelmeskedni fog a gonosz felett, és az igazság felülkerekedik

a tévedéseken, az segíthet reménnyel és optimistán szembenéznünk a jövővel. A mai világban háborúkat, természeti katasztrófákat és gazdasági válságokat látunk. Ezeknek az eseményeknek nem csupán távoli szemlélői, hanem olykor közvetlen elszenvedői is vagyunk.

Nem szabad gyászolnunk az elvesztett világi javakat vagy leragadnunk a földi dolgoknál, hisz azok képesek megfosztani minket az élet egyszerű, magasztos dolgai feletti örömtől.

Hálás vagyok Arnaldo Teles Grilo testvér példájáért. Első helyre tette a lélek azon dolgait, melyek „nagyon értékesek... számunkra az utolsó napokban” (2 Nefi 25:8), többek között a családi kapcsolatokat és mások szolgálatát.

Mindannyiunknak reménnyel kell tudnunk szembenézni a jövővel, hiszen tudjuk, hogy a gonosz erői

legyőzetnek majd. Meg kell őriznünk pozitív hozzáállásunkat a kihívások során, hiszen rendelkezünk a szentírásokkal, az élő próféták tanításaival, a papsági felhatalmazással, templomokkal, és támogatjuk egymást az egyház tagjaiként. Mindig kerüljünk ki győztesen imádkozás által (lásd T&Sz 10:5). És ami a legfontosabb, az Úr tökéletes engesztelő áldozatának köszönhetően mindig reménykedjünk az örök életben (lásd Moróni 7:41).

Amikor prioritásaink a helyén vannak, gazdagabb és bőségesebb életet élünk. Ha első helyre tesszük az Urat, az Ő királyságát és a családjunkat, az megadja számunkra azt a reményt, melyre szükségünk van a jelen és jövőbeli kihívásokkal való szembenézéshez. ■

JEGYZET

1. Lásd Jelenések 19–22; lásd még *Újszövetség – Evangéliumi tanok tanári kézikönyve* (1997), 46. lecke.

Meg kell őriznünk pozitív hozzáállásunkat a kihívások során, hiszen rendelkezünk a szentírásokkal, az élő próféták tanításaival, a papsági felhatalmazással, templomokkal, és támogatjuk egymást az egyház tagjaiként.

HISZEN EZ EGY HÉBER SZÖVEG!

Miután néhány évvel ezelőtt kiolvastam az Ószövetséget, érdeklődni kezdtem annak tanításai, különösen Ésaías írásai iránt, így tovább tanulmányoztam azt. 2010-ben egy repülőút alkalmával egy zsidó rabbi mellett kaptam helyet a gépen. Beszélgetést kezdeményeztem, néhány Ésaías részről kérdezve őt. Ahogy egyre belemélyedtünk, beszélgettünk a papsági felhatalmazás fontosságáról, ahogyan azt az Ószövetség magyarázza.

A rabbi megkérdezte, hogy az egyházam tagjai honnan kapják a papsági felhatalmazásukat. Megragadtam a

lehetőséget, és meséltem neki Joseph Smith első látomásáról, valamint az ároni és a melkisédeki papság visszaállításáról. Beszélgettünk a Mormon könyve lefordításáról, illetve arról, hogy az „egy másik tanúbizonyosság Jézus Krisztusról”.

A rabbi csupa kíváncsiság volt. Megkérdezte, hány éves volt Joseph az első látomás idején. Amikor elmondtam neki, hogy az ószövetségi Sámuelhez hasonlóan Joseph akkor 14 éves volt, azt válaszolta, hogy sok prófétát hívtak el ifjú korukban. Azt mondta következetes lépés volt Istentől, hogy Joseph Smitht is

tizenéves korában hívta el.

Kinyitottam a szentírásaimat, és elolvastuk együtt a három és a nyolc tanú bizonyosságát. Elmondtam neki, hogy a tanúk közül sokan elhagyták az egyházat, de egyikük sem tagadta meg, hogy látta az aranylemezeket.

„Hogyan hagyhatták el az egyházat, miután láttak egy angyalt és a lemezeket?” – kérdezte.

„Emlékszem, hogy Izráel gyermekei aranyborjút állítottak nem sokkal azután, hogy tanúi voltak a Vörös-tenger kettéválasztásának” – válaszoltam.

Odalapozott 1 Nefi könyvéhez, és elkezdett olvasni. Egyszer csak megállt, és ezt mondta: „Hiszen ez egy héber szöveg!”

Ezután elmagyarázta, miért tűnik a szöveg a héber angol fordításának. Elmondtam neki, hogy a könyvet Izráel egyik törzse írta. Ezékiel 37:15–20-at idéztem neki, amely Júda fájáról és József fájáról beszél. Megegyezett a véleményünk arról, hogy Júda fája a Bibliát jelképezi, majd elmagyaráztam, hogy József fája pedig a Mormon könyve.

A három órás beszélgetésünket követően a rabbi szeretett volna kapni egy példányt a Mormon könyvből. Amikor hazaértem, küldtem neki egy példányt, melybe beleírtam a bizonyosságomat. Hálás vagyok, hogy az Ószövetség tanulmányozására irányuló erőfeszítéseim felkészítettek arra, hogy a szentírásokról beszélgessek és megosszam a bizonyosságomat új barátommal, egy rabbival. ■

Derk Palfreyman, USA, Utah

A rabbi megkérdezte, hogy az egyházam tagjai honnan kapják a papsági felhatalmazásukat. Meséltem neki Joseph Smith első látomásáról, valamint a melkisédeki és az ároni papság visszaállításáról.

JOBB LESZ, HA ELŐSZÖR ELMONDASZ EGY IMÁT

Majdnem elhagytam az egyházat, mert nézeteltérésem volt a cövekelnökömmel. Úgy éreztem, olyasmit tett, ami nem helyes. Cselekedetei nem azt tükrözték, ahogyan szerintem a dolgoknak történniük kellett volna, így nem mentem többé az egyházba.

A feleségem ezt mondta: „Nem hozhatsz ilyen döntést komoly imádkozás és böjtölés nélkül.”

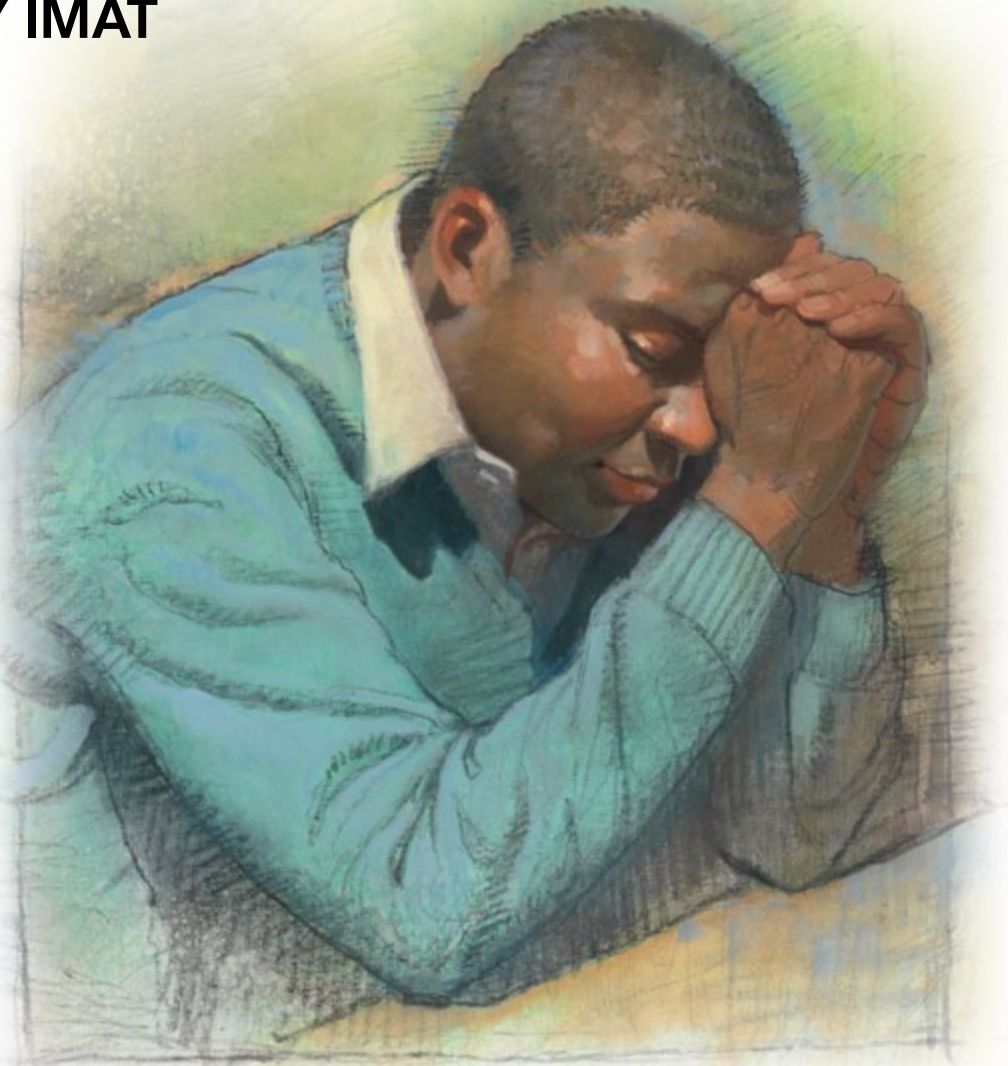
Igaza volt. Miután már egy ideje imádkoztam, a következő szavak fogalmazódtak meg bennem tisztán és világosan: „Isten szolgáját Isten hívja el.”

Aznap éjjel volt egy álmom. Álomban a nagyapám megrótt, amiért a vezetőm ellen lázadok. Felriadtam az álomból, és az éjszaka hátralevő részét éberem töltöttem. A hosszú éjszakán át tartó elmélkedés után tudtam, mit kell tennem. Felkerestem a cövekelnökömet, és bocsánatot kértem tőle. Ő boldogan elfogadta a bocsánatkérésemet, majd elmondunk közösen egy imát.

Azonnal visszatértem az egyházba. Két héttel később a cégem áthelyezett Abujába, Nigéria fővárosába. Össze-zavarodva azon tűnődtem, vajon miért vesznek ki a cövekből, amikor éppen próbálom rendbe tenni az életemet.

Hamarosan megtudtam, hogy az Úr felkészített valamire. Az Abujában töltött második hónap után elhívtak gyülekezeti elnöknek.

Biztos vagyok benne, hogy Mennyei Atyám meg akarta tanítani nekem az egyházi vezetőink támogatásának fontosságát, mielőtt elhívtott

Miután már egy ideje imádkoztam, a következő szavak fogalmazódtak meg bennem tisztán és világosan: „Isten szolgáját Isten hívja el.”

vezetőnek. Ez az élmény erősítette a biznyságomat. Most már a lehető legjobban próbálok hallgatni vezetőim tanácsára, mert tudom, hogy Isten hívta el őket. És ha valakit elhív, képessé is teszi feladata elvégzésére.¹

A vezetőink is csak emberek. Habár sugalmazottak, nem tökéletesek. Megtanultam, hogy ha nem értünk

velük egyet, támogatnunk, bátorítanunk kell őket, és imádkoznunk kell értük és magunkért, hogy képesek legyenek bízni Istenben, valamint az általa választott szolgálóiban. ■

Martins Enyiche, Nigéria

JEGYZET

1. See Thomas S. Monson, “Duty Calls,” *Ensign*, May 1996, 44.

Megkérdeztem, tervezi-e, hogy bizonytságot tesz. Azt mondta, igen, majd megkérdezte: „És ön?”

ÖN IS BIZONYTSÁGOT TESZ?

Nemrég lehetőségem adódott egy másik államban részt venni egy úrvacsorai gyűlésen olyan egyháztaggokkal, akiket nem ismertem. A mellettem ülő férfitestvérrel beszédbe elegyedve megkérdeztem tőle, hogy ő is tervezi-e, hogy kimegy bizonytságot tenni. Azt mondta, igen, majd megkérdezte: „És ön?”

„Nem, valószínűleg nem” – válaszoltam. Majd hozzátettem: „De az egyház igaz, és az evangélium is igaz.”

Hamarosan meg is feledkeztem a rövid beszélgetésünkről. Amikor elérkezett a bizonytságtételek ideje, arra

biztattak minket, hogy legyünk röviddek, hogy sokan megoszthassák a bizonytságot. Amikor az a férfitestvér, akivel korábban beszélgettem, felállt, hogy elmondja a bizonytságot, elismerte, hogy nem áll elegendő idő a rendelkezésére ahhoz, hogy mindent elmondjon az evangéliumról, és az abból fakadó boldogságról. Ehelyett megosztotta a velem folytatott beszélgetés során hallott szavakat, és hogy ez az egyszerű kijelentés, milyen jól összefoglal mindent: az egyház igaz, és az evangélium is igaz. Ez az, ami igazán fontos.

Erre az élményemre visszatekintve már értem, hogy sokféleképpen tehetjük bizonytságot, és akár rövid idő alatt is mély benyomást tehetünk másokra. Akármilyen röviden is beszéljünk valakivel, pozitív benyomást kelthetünk benne az evangéliumról és magunkról.

Habár aznap nem tettem bizonytságot a pulpitus mögül, röviden megosztottam azt, amely végül hatással volt mind a férfitestvérré, akivel beszélgettem, mind pedig azokra, akik az ő bizonytságot hallották. ■

LaReina Hingson, USA, Indiana

SZERETNÉK JÉZUS ÖLÉBEN ÜLNI

Unokánk mindössze négyéves volt, amikor a rendőr megtalálta őt a főút mentén. Azt mondta, a tőlük 8 kilométerre lakó nagymamához igyekezett.

Ez volt a második alkalom, hogy elszökött az otthonukra telepedő boldogtalanság elől, és megpróbált eljutni hozzám. A következő néhány hónapban rájöttem, hogy fiú unokánk, és az ő két húgának felnevelése valószínűleg ránk hárul majd – és ennek gondolata nem nagyon lelkesített.

A férjemmel minden tőlünk telhetőt megtettünk azért, hogy az evangéliumi tantételek szerint neveljük fel gyermekeinket, ám ők végül elutasították azokat. Az ötvenes éveimben jártam, és úgy éreztem, végre kiérdemeltem, hogy most már csak saját magammal törődjek. Boldogan tűztük ki férjemmel közös célunkat, hogy nyugdíjba vonulásunk után missziót szolgálunk. Már annak gondolatára is elsírtam magam, hogy újra kisiskolásokkal járjak bevásárolni, megszervezzem az étkezéseket, tengernyi ruhát mossak, és egy nap ismét tinédzsereket neveljek.

Egy délután azonban valami megváltoztatta a szívemet. Egy apróság felbosszantotta az unokámat, így az ölembe ültem, és letöröltem a könnyeit. Miközben átöleltem, arról beszéltünk, milyen nagyon szereti őt Jézus. A közelben volt egy falinaptár, melyen a Szabadítóról készült festmények voltak láthatók, és megnézegettük a szép képeket.

Az unokámnak különösen tetszett az a kép, melyen a Szabadító egy kőből faragott ajtó bejáratánál ül

egy barna hajú kislánnyal az ölében. A festményen a Szabadítóból és a gyermekből is békesség árad. Unokám jó alaposan megnézte a képet, majd a kislányra mutatva húga nevére nevezte őt.

„Katie miért ülhet Jézus ölében, nagyi? – kérdezte. Én is az Ő ölében szeretnék ülni!”

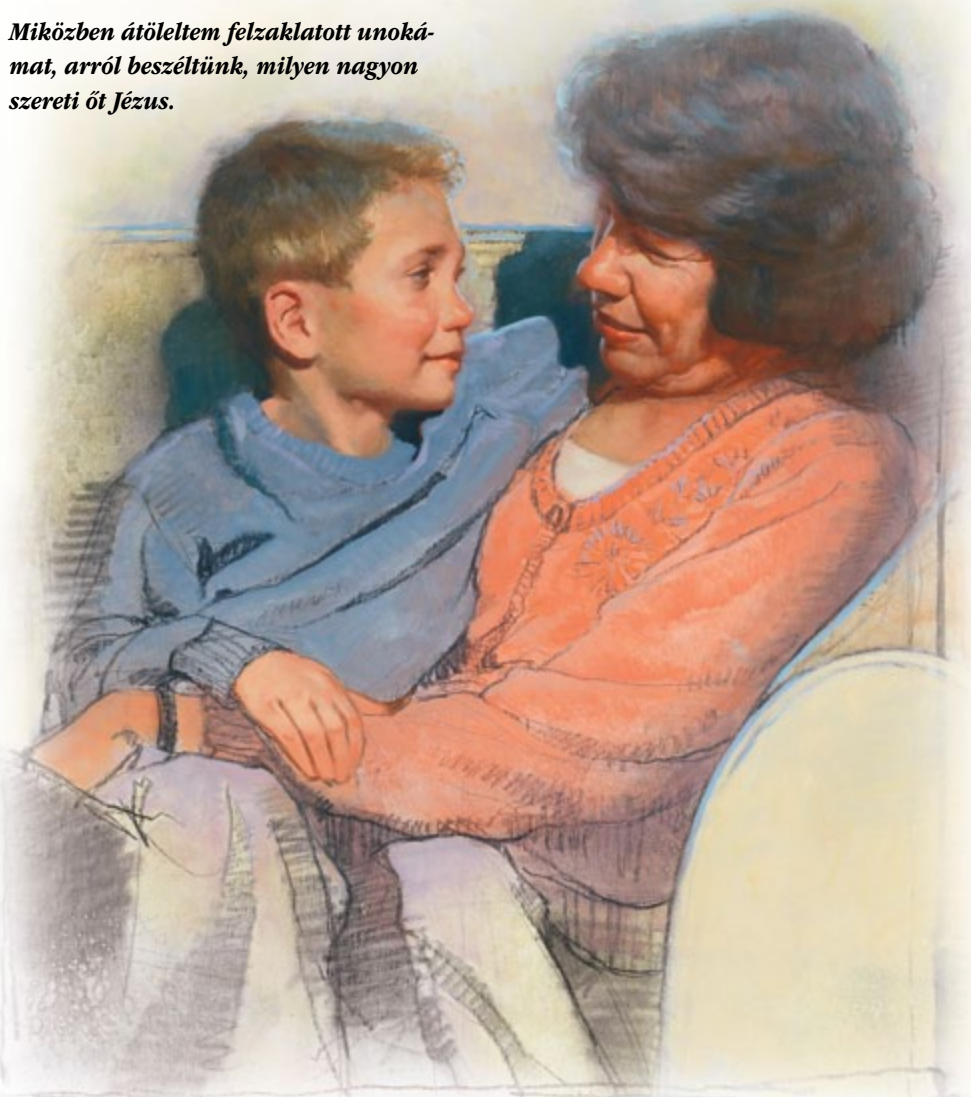
„Most nem ülhetsz Jézus ölében, kicsim, de az én ölemben igen – válaszoltam. – Jézus nagymamákat ad a kisgyermekeknek, hogy szeressék és átöleljék őket, és gondoskodjanak

róluk, amikor szükségük van rá.”

Egyszerre a szívem elfogadta azt a jövőt, melyben három kedves gyermeket szeretek – ahogyan a Szabadító szeretné őket –, akiknek szükségük van rám. Nem voltak többé teher a számomra, inkább csodálatos áldás és lehetőség, hogy az Urat szolgálhatom.

Örökké hálás leszek azért a törődő irgalomért, melyet az Úr azon a délutánon irántam tanúsított. Megváltoztatta az életemet, és továbbra is megerősíti és megáldja az otthonunkat. ■
Név a szerkesztőségben

Miközben átöleltem felzaklatott unokámat, arról beszéltünk, milyen nagyon szereti őt Jézus.

AMIKOR A JÓ TERVEK Nem MŰKÖDNEK

Írta: Stephanie J. Burns

Fontos terveket szólni a jövőre – különösen a fiatal felnőtteknek. De mi történik, ha a legalaposabban kidolgozott tervek nem működnek?

Akoreai Jung Sung Eunnak nem sikerült a tanári szakvizsgája. Tina Roper Utah államból elvesztette a munkáját, mellyel a karrierjét kezdhette volna építeni. Todd Schlensker Ohio államból lelki megerősítést kapott arra vonatkozóan, hogy házasodjon meg, ám eljegyzése szakítással végződött. Az olaszországi Alessia Mazzolari (a nevet megváltoztattuk) véget vetett egy olyan kapcsolatnak, amely tökéletesnek tűnt.

Senki sem szeret a „B tervhez” folyamodni. De még ha kudarcha is fullad a tervünk, Mennyei Atyánk soha sem hagyja el a gyermekeit. Számos módon alakulhat jól az életünk. Idővel talán arra is rájövünk, hogy az akadályok, melyek megváltoztatták a terveinket, szükséges meglátásokkal és tapasztalatokkal láttak el bennünket (lásd T&Sz 122:7), és valami jobb felé vezettek minket.

A jellemünket csiszolgassuk, ne az önéletrajzunkat!

Sung Eun keményen dolgozott, hogy beteljesítse élete álmát: hogy

tanárnő legyen. Így magyarázza: „Mivel mindig mindenben megpróbáltam a tőlem telhető legjobbat nyújtani, szinte mindig képes voltam elérni azt, amire vágytam és amiért imádkoztam.” Ez azonban nem így történt, amikor a tanári szakvizsgáját írta. „Amikor megbuktam – mondja –, úgy éreztem, egy nap alatt összeomlott minden álmom.”

Tina eleinte nem aggódott, amikor egy másik társaság vette át a cég irányítását, melynek dolgozott. Az új szervezet hosszú távú szerződést ígért, így nagy reményeket fűzött egy új, izgalmas munkakör betöltéséhez. Amikor néhány hónappal később a cég eltanácsolta, „elveszettek, összezavarodottak, szomorúnak” érezte magát, és eléggé megrémült.

Sung Eun és Tina rájöttek, hogy ahelyett, hogy csupán az önéletrajzuk szépítetésére koncentrálnának, saját jellemük csiszolására is összpontosíthatnak. Mindkét nő vigaszra lelt az evangélium tanulmányozása, valamint imádkozás által.

„Pál apostol nagyszerű barát volt, aki segített türelmesnek lennem, és

állandóan szembenézni a kihívásokkal – mondja Sung Eun. – Pálnak mindig pozitív volt a hozzáállása, és készen állt bármire, amit Isten tartogatott számára. Nem a saját időzítésében reménykedett.

Tanultam valamit a példájából: nem csupán várakozásból áll az a folyamat, melyen keresztül kell mennünk ahhoz, hogy megkapjuk, amit szeretnénk. A folyamat része, hogy a bennünk történő változások által azzá váljunk, akivé Mennyei Atyánk szeretné, hogy váljunk.”

Tina rájött, hogy a legfontosabb változásnak, melyre szüksége volt, a szemléletmódjában kellett bekövetkeznie. „Meglepődve vettem észre, hogy eddig világi szempontból értékeltam önmagamot – emlékezik vissza. – A munkám és pozícióim miatt éreztem magam értékesnek, melyet elvettek tőlem. Ma már azon örök igazságok alakítják az önbecsülésemet, hogy Mennyei Atyám lánya vagyok, és isteni lehetőségek rejlenek bennem. Ezeket az igazságokat soha nem vehetik el tőlem.”

Tina és Sung Eun is beismerik, hogy bár a jellem formálása nem mindig kellemes folyamat, a személyes növekedés gyümölcse édes. Sung Eun ezt mondja: „A sikertelen tanári szakvizsgámat követő év nem csupán a legfájdalmasabb és legnyomasztóbb időszak volt, hanem a legértékesebb is. Egyre inkább képes voltam megérteni más emberek nehézségeit, és őszinte törődéssel vágytam rá, hogy segítsék nekik.”

Ammon és fivéreinek a története a Mormon könyvében megmutatta Tinának, az Úr miként teszi próbára a hitét, hogy segítsen neki elérni a benne rejlő lehetőségeket. „Az Úr terve az volt a nefiták számára, hogy megmentse a lámánita testvéreiket, ahelyett, hogy karddal oldanák meg a problémát – magyarázza. – Móziás fiai olyan feladatot kaptak, amely nagy hitet igényelt, de ígéretet is kaptak arra, hogy ha megpróbáltatásaikat türelemmel viselik, akkor sikerrel végre tudják hajtani azt (lásd Alma 26:27). Türelmesnek lenni az egyik legnagyobb kihívásom, mert az egész tervet érteni akarom – de rájöttem, hogy Mennyei Atyánk terve és időzítése lesz mindig is a legjobb a számunkra.”

A parancsolatok betartása minden áron

Toddra fényes jövő várt, miután visszatért a missziójából. Főiskolai tanulmányai során találkozott egy csodálatos fiatal nővel. Néhány hónapnyi udvarlás és egy lelki megerősítés után Todd megkérte a kezét, amire a lány igent mondott. Nyár végére tervezték az esküvőt, és mindketten hazautaztak az előkészületek idejére.

„Három héttel azután, hogy búcsút mondtunk egymásnak az iskolánál, felbontotta az eljegyzésünket – emlékszik vissza Todd. – Enyhén szólva *összetörte a szívemet*. Olyan sok megválaszolatlan kérdés kavargott bennem; nem érttem, mi történt. Megerősítést nyertem az Úr házában, erre vége szakad a kapcsolatunknak. Soha nem lett még ennyire próbára téve a bizonyágom.

„Sajnos a szakítás után még évekig nem tudtam túltenni magam rajta. Nem tudtam, hogyan fogok tudni újra bízni a megerősítő érzésekben. Mindig bíztam az Úrban, és minden tőlem telhetőt megtettem azért, hogy betartsam a parancsolatokat – folytatja. Úgy tűnt, teljesen hiába.”

Alessia szintén azt gondolta, hogy egy bizonyos fiatalemberrel egymásnak lettek teremtve. „Olyan gyönyörű volt a történetünk, hogy bár nekünk is voltak nehézségeink, mint minden párnak, azt gondoltuk, a mi kapcsolatunk soha nem érhet véget” – emlékszik vissza.

Amikor Alessia barátja misszióba ment, nehéz volt az elválás, de ennek más oka volt, mint amire Alessia számított. „Amíg távol volt, elkezdtem jobban megismerni saját magamat. Rájöttem, hogy az életemben sok dolog nem volt helyes, és sokszor inkább valami ostoba elképzelés mögé bújtam ahelyett, hogy megalázkodjak és szembenézzek a valósággal – idézi fel. – Egy tündérmesében éltem, mintha a szerelem elegendő lenne ahhoz, hogy mindent jóra fordítson, és emiatt sokszor nem vettem észre a legfontosabb dolgokat.”

Ennek ellenére Alessia azt remélte,

boldog lesz a viszontlátás, és tovább folytatják majd kapcsolatukat a fiú missziója után. Hazatérte után azonban csupán rövid ideig randevúztak, mielőtt végleg szakítottak volna. „Ez volt az egyik legfájdalmasabb pillanat, amelyet emlékeim szerint át kellett élnem” – mondja Alessia.

Sajátos helyzetében végül Todd és Alessia is rájött, hogy bár életük kulcsfontosságú kapcsolata megváltozott, nem hanyagolhatják el az Úrnak való engedelmisséget, és az iránta való hűséget. Ő vált a horgonyukká, amikor minden más változott és bizonytalan volt.

„Nem tudtam a választ arra, hogy miért kaptam megerősítést az eljegyzéssel kapcsolatban, és végül az miért nem történt meg – mondja Todd.

– De rájöttem, hogy ez nem is igazán számít. Ami *valóban* számított, az, hogy még mindig hittem Krisztusban, és arra akartam használni ezt a hitet, hogy bízzak az Úrban, akármit is tartogasson a számomra.”

Alessia tudta, hogy ha teljesen az Úr mellett kötelezi el magát, akkor megkapja azt az erőt, amelyre szüksége van. „Megértettem, hogy eljött a pillanat, amikor el kell döntenem, milyen ember szeretnék lenni: hogy továbbra is csak félig-meddig élek az evangélium szerint, vagy elindulok azon az úton, hogy Krisztus igaz tanítványa legyek? – mondja. – Szerettem volna mélyen megismerni Őt, igazán szeretni Őt, és megpróbálni jobb emberré válni azáltal, hogy engedelmeskedem minden parancsolatának

A LEGJOBB MÉG HÁTRAVAN

„Visszatekintünk, mert szükségünk van a ragyogó élmények izzó parazsára, de nem a hamura! Amikor pedig megtanultuk mindazt, amit meg kellett tanulnunk, és magunkkal hoztuk a legjobbat mindabból, amit tapasztaltunk, akkor előre tekintünk, emlékezve arra, hogy *a hit mindig a jövő felé mutat.*”

Jeffrey R. Holland elder a Tizenkét Apostol Kvórumából: *A legjobb még hátra van. Liahóna, 2010. jan. 18.*

– nem csupán külsőleg, hanem teljesen őszintén a szívemben is.”

A jövőbe vetett remény és a Krisztusban való hit kifejesztése

Miután váratlan kudarcokkal kellett szembenéznünk, e négy fiatal felnőtt nehezen lelt bátorságra ahhoz, hogy éljenek a jelenben, és újra tervezzenek a jövőre. Rájöttek azonban, hogy az Úrba vetett hitük növekedett.

Sung Eun emlékszik, hogy miután megbukott a vizsgáján, nehezebbre esett új dolgokat kipróbálni. Ekkor azonban döntő felfedezésre jutott. Ezt mondta: „Rájöttem, hogy a valódi kudarc az, ha továbbra is a múlton rágódunk, és nem próbáljuk meg megoldani a dolgokat. Úgy döntöttem, hogy a szomorkodás helyett tanulási lehetőséggé formálom e nehéz időszakot. Kezdttem mélyebben és átfogóbban érteni az életet, és megtanultam, hogy valaminek a vége, mindig valami másnak a kezdetét jelenti.” Sung Eun azóta újra nekifutott a szakvizsgának, és sikeresen le is tette azt, mára pedig „egy boldog tanár, aki imádja tanulókkal tölteni a napjait”.

Tina eldöntötte, hogy bízni fog abban, valami vár rá, még ha nehéz is szembenézni a bizonytalan jövővel. „Elhatároztam, hogy visszamegyek az iskolába, ahol művészetet és műszaki tudományokat tanultam. Mindig is szerettem volna ilyen területen dolgozni, de nem volt meg hozzá a szükséges képesítemem – magyarázza. – Mennyei Atyám bölcsességének hála, készen állok az újabb kalandra, egy sokkal jobb kalandra.”

Todd tovább próbálkozott a randevúzással a következő hat évben, és

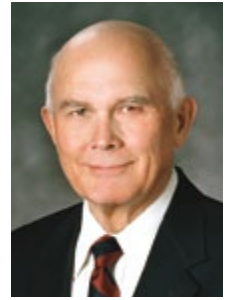
megpróbálta újra kiépíteni bizalmát az Úrban. Még akkor is, amikor olyan nőkkel találkozott, akiket nagyra becsült, küzdenie kellett, hogy a múlt kétségei ne rombolják le a jövő reményeit. „Nem volt könnyű arra az elhatározásra jutni, hogy ne hagyjam, hogy maga alá gyűrjön hat év kétsége – mondja. – De céltudatosan törekedtem arra, hogy bebizonyítsam magamnak, valóban bízom az Úrban és az Ő sugalmazásaiban, még ha korábban mérges is voltam rá.” Egy új kapcsolat végül templomi házassághoz vezetett.

„Gyakran elgondolkodtam, vajon az Úr miért áldott meg olyan nagyszerű emberrel, mint a feleségem, amikor olyan sokáig küzdöttem azzal, hogy őszintén bízzak a Lélek sugalmazásaiban – töpreng Todd. – Ez egy bizonyosság nekem arról, hogy az Úr alig várja, hogy megáldjon bennünket, de azt mindig a saját időbeosztása szerint teszi.”

Azáltal, hogy újra az Úrnak szentelte magát, Alessia mély és személyes bizonyosságot fejlesztett ki magában. „A szabadulás terve valósággá vált számomra, szövetségeim pedig szorosabbak és mélyebbek lettek. Krisztus engesztelése többé már nem csak elmélet volt, vagy olyasmi, amiről csak olvastam, és azt is túl felületesen. Megváltozott a szívem, és biztos tanúságot szereztem.” Azt mondja, ma már új embernek érzi magát.

Az élet fordulataitól függetlenül az örök élet az a végső cél, melyet Mennyei Atyánk minden gyermeke számára tartogat (lásd Mózes 1:39). Néhányak számára pedig még az is előfordulhat, hogy a „B terv” csupán az „A terv” megvalósításához vezető út. ■

Ezzel a témával kapcsolatban a következő forrásanyagokban olvashatsz többet: Boyd K. Packer: „Egygyel az én legkisebb atyámfiak közül”. *Liahóna*, 2004. nov. 86–88.; Robert D. Hales: Az Úrra várva: Legyen meg a Te akaratod! *Liahóna*, 2011. nov. 71–74.; Ann M. Dibb: Légy bátor! *Liahóna*, 2010. máj. 114–116.

Írta:
Dallin H. Oaks elder
a Tizenkét
Apostol Kvórumából

A PAPSÁGI ÁLDÁSOK fontossága

A papsági áldás a lelki dolgok feletti hatalom átruházása.

Egy papsági áldásban az Úr szolgálja a papságot gyakorolja, a Szentlélek által vezérelve, hogy a menny hatalmát kérje az áldásban részesülő személy javára. Az ilyen áldásokat a melkisédeki papság viselői adják, amely papság rendelkezik az egyház összes lelki áldásának kulcsával (lásd T&Sz 107:18, 67).

Példák papsági áldásokra

Sokféle papsági áldás létezik. Miközben megemlítek néhány példát, kérlek, ne feledjétek, hogy a papsági áldások mindenki számára elérhetőek, akinek szüksége van rájuk, ám kizárólag kérésre adjuk.

A betegeknek adott gyógyító áldást az olajjal történő megkenés előzi meg, ahogyan az a szentírásokban is áll (lásd Jakab 5:14–15; Márk 6:13; T&Sz 24:13–14; 42:43–48; 66:9). A pátriárkai áldásokat elrendelt pátriárka adja.

Azok, akik útmutatást szeretnének egy fontos döntésben, kaphatnak rá papsági áldást. Azok, akiknek fokozott lelki erőre van szükségük egy személyes kihívás leküzdéséhez,

szintén kaphatnak hozzá áldást. A gyermekek gyakran kérnek édesapjuktól áldást, mielőtt különböző okokból elhagyják az otthonukat, például egyetemre vagy katonaságba mennek, illetve egy-egy nagyobb utazás alkalmával.

Az imént említett körülményekre adott áldásokat néha vigasztaló vagy útmutató áldásnak nevezzük. Ezeket általában apák, férfiek vagy a család más elder tagjai adják. Az áldásokban elhangzottakat le lehet jegyezni és meg lehet tartani a családi feljegyzések között az áldásban részesült egyén személyes lelki útmutatása céljából.

Papsági áldásokat papsági elrendelések, illetve az egyházi elhívásokba történő elválasztások során is adunk. Talán ezek a leggyakoribb formái a papsági áldásoknak.

Sokan kértünk már papsági áldást, mielőtt belefogtunk volna egy új munkahelyi feladatba. Én is kaptam ilyen áldást sok évvel ezelőtt, és megtapasztaltam az abból származó azonnali vigaszt, valamint annak hosszú távú iránymutatását.

A papsági áldások jelentősége

Mi a papsági áldás jelentősége? Gondoljatok egy fiatalemberre, aki készül elhagyni otthonát, hogy szerencsét próbáljon a világban. Ha az édesapja adna neki egy iránytűt, valószínűleg használná e világi eszközöket, hogy megtalálja a helyes irányt. Ha az édesapja pénzt adna neki, arra használhatná azt, hogy hatalmat adjon neki a világi dolgok felett. A papsági áldás a lelki dolgok feletti hatalom átruházása. Habár nem lehet megérinteni vagy megmérni, hatalmas jelentőséggel bír a téren, hogy segítsen nekünk legyőzni az örök élet felé vezető ösvényen elének kerülő akadályokat.

A melkisédeki papságot viselők számára szent felelősség, hogy az Úr nevében szólhatnak egy papsági áldás során. Amint azt az Úr kijelentette az egyik újkori kinyilatkoztatásban: „...az én szavam... beteljesül, akár saját hangom, akár szolgálaim hangja által, az ugyanaz” (T&Sz 1:38). Ha az Úr szolgájának szavait a Szentlélek készíti, akkor az „az Úr akarata lesz,

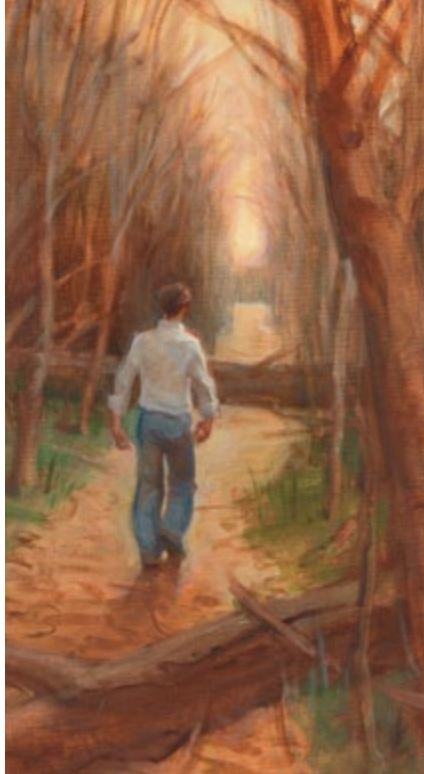

az Úr gondolata lesz, az Úr szava lesz [és] az Úr hangja lesz” (T&Sz 68:4).

Ha azonban egy áldás szavai csupán a papságviselő saját vágyát és véleményét tükrözik, nem a Szentlélek készíti azokat, akkor az áldás beteljesülése annak feltétele, hogy az az Úr akaratát tükrözi-e, vagy sem.

Az érdeemes melkisédeki papság viselői adhatnak áldást az utódaikra. A szentírásokban számos ilyen áldásról olvashatunk, többek között Ádáméről (lásd T&Sz 107:53–57), Izsákéről (lásd 1 Mózes 27:28–29, 39–40; 28:3–4; Zsidók 11:20), Jákóbéről (lásd 1 Mózes 48:9–22; 49; Zsidók 11:21) és Lehiéről (lásd 2 Nefi 1:28–32; 4).

Az újkori kinyilatkoztatásokban megparancsolják az egyháztagnak szülőiknek, hogy hozzák gyermekeiket „az egyház elé”, ahol az elderek „Jézus Krisztus nevében helyezték rájuk kezeiket, és az ő nevében áldják meg őket” (T&Sz 20:70). Ezért van az, hogy a szülők elhozzák csecsemőiket az úrvacsorai gyűlésre, ahol egy elder – általában az édesapa – nevet és áldást ad nekik.

Az említett, kézrátétel általi áldások nem merítik ki a papsági áldások lehetőségeit. Olykor emberek csoportjaira is adnak áldást. Mózes próféta halála előtt megáldotta Izráel összes gyermekét (lásd 5 Mózes 33:1). Joseph Smith próféta „áldást adott a nőtestvérekre”, akik a Kirtland templomon dolgoztak, továbbá megáldotta „a gyülekezetet”¹ is.

Papsági áldásokat helyekre is adhatunk. Nemzeteket áldunk meg és szentelünk fel az evangélium prédikálására. Templomokat és gyülekezeti házakat szentelünk az Úrnak papsági áldáson keresztül. Más épületeket is felszentelhetünk, amikor az Úr szolgálatában használjuk azokat. „Az egyháztagok felszentelhetik az otthonaikat szent építményekké, ahol ott tartózkodhat a Szent Lélek”². A misszionáriusok és más papságviselők papsági áldást hagyhatnak azokon az otthonokon, ahová beengedték őket (lásd Alma 10:7–11; T&Sz 75:19). Fiatal férfiak, nem is olyan soká benneteket is felkérhetnek arra, hogy ilyen áldást adjatok. Remélem, készültök rá lelkileg.

Papsági áldásokkal kapcsolatos élmények

Elmesélek néhány további példát is a papsági áldásokra.

Mintegy száz évvel ezelőtt Sarah Young Vance születésnői képesítést

A papsági áldás hatalmas jelentőséggel bír a téren, hogy segítsen nekünk legyőzni az örök élet felé vezető ösvényen elének kerülő akadályokat.

szerezett. Mielőtt elkezdte volna az arizonai nők szolgálatát, egy papsági vezető megáldotta, hogy „mindig csak azt tegye, ami helyes, és ami a betegek jólétét szolgálja”. 45 év alatt Sarah körülbelül 1500 újszülöttet segített a világra anélkül, hogy egyetlen édesanyját vagy gyermeket is elveszített volna. „Valahányszor nehéz probléma elé kerültem – emlékezett vissza –, úgy tűnt, valahonnan mindig sugalmazást kapok, és valahogyan tudom, mi a helyes lépés.”³

1864-ben Joseph A. Young különleges megbízást kapott, melynek során az egyház üzleti ügyeit kellett lebonyolítania Keleten. Az édesapja, Brigham Young elnök, megáldotta, hogy biztonságban térjen vissza onnan. Hazafelé tartó útján súlyos vonatbaleset érte. „Az egész vonat összeroncsolódott – mondta. – A kocsí, amelyben ültem, a mellettem lévő

ülésig tört össze, én [azonban] egy karcolás nélkül megúsztam.”⁴

Miközben papsági áldásokról beszélek, számos emlék tör felszínre: Emlékszem, amikor a fiaim és a leányaim áldást kértek, hogy az átsegítse őket életük legnehezebb időszakán. Örvendezve idézem fel az áldások során elhangzott sugalmazott ígéreteket, valamint az azok beteljesedését követő megerősödött hitet. Büszke vagyok új nemzedékünk hitére, amikor arra a fiúra gondolok, aki – aggódva, hogy sikerüljön a szakvizsgája – nem tudja elérni a tőle távol lévő édesapját, és attól az embertől kér papsági áldást, aki éppen a legelérhetőbb számára a családjában: nővére férjétől. Emlékszem egy összezavarodott fiatal megtérte, aki azért kért áldást, hogy változtatni tudjon önpusztító életvitelén. Oly szokatlan áldást kapott, hogy engem is megdöbbenettek a szavak, melyeket kimondtam.

Bátran kérjetelek papsági áldást, amikor lelki erőre van szükségetek. ■

Részletek az 1987. áprilisi általános konferencia egyik beszédéből.

JEGYZETEK

1. Joseph Smith, in *History of the Church*, 2:399.
2. *kézikönyv: Az egyház igazgatása* (2010). 20.11.
3. See Leonard J. Arrington and Susan A. Madsen, *Sunbonnet Sisters: True Stories of Mormon Women and Frontier Life* (1984), 105.
4. Joseph A. Young, in *Letters of Brigham Young to His Sons*, ed. Dean C. Jessee (1974), 4.

BIZONYSÁG

ADD TOVÁBB!

„Tartsátok fel tehát világosságotokat,
hogy világítson a világnak”

(3 Nefi 18:24).

AZ IMA

EREJE

Írta: Paul VanDenBerghe

Egyházi folyóiratok

**Balról jobbra: Joselito,
Joahna, Rosa és Ken
a fülöp-szigeteki Cebu
City templom előtt
gyülekeznek.**

*A fülöp-szigeteki Cebu szigetén élő
tizenévesek arról mesélnek, hogyan
kaptak választ az imáikra.*

A föld több tízezer szigetéből 7107 alkotja a dél-ázsiai Fülöp-szigeteket. A Fülöp-szigeteken az a vicces mondás járja, hogy bár 7107 sziget van, de csak apály idején. Dagály idején ugyanis a szigetek száma lecsökken 7100-ra, mivel néhány az óceán felszíne alá kerül. Hogyan sikerül hát a fülöp-szigeteki fiatal nőknek és fiatal férfiaknak a víz felett tartaniuk a fejüket, amikor úgy érzik, összecsapnak fejük felett a hullámok? Mennyei Atyához fordulnak imában.

Vannak időszakok az életünkben, amikor magányosnak érezzük magunkat, ám ha észben tartjuk, hogy Mennyei Atyánk mindig ott van velünk – mindig kész arra, hogy meghallja és megválaszolja az imáinkat –, belekapaszkodhatunk e ténybe, melynek ismerete reményt és magabiztosságot eredményez.

Az ima magabiztosságot hoz

Joselito B. elmeséli, hogy 12 évesen felkérték, hogy vegyen részt egy mesemondó versenyen. A tanára megkérte, hogy memorizáljon egy 10 oldalas szöveget, melyet több száz diák és tanár előtt kell majd előadnia. Ez bárki számára ijesztő feladat lenne, hát még Joselito számára, aki rendszerint lámpalázás.

„Úgyhogy első dolgom volt, hogy elmondtam egy imát, és útmutatást kértem – mondta Joselito. – Az imában azt kértem, hogy ha elfelejtem a szöveg egy részét, akkor ne akadjak el, hanem ki tudjak találni új mondatokat, melyek beleillenek a történetbe. Miután befejeztem az imát, eszembe jutott a kedvenc bibliai szentírásom az Ószövetségből. Ez a Példabeszédek 3:6, amely így szól: „Minden te útaidban megismered őt; akkor ő igazgatja a te útaidat.”

Joselito nagyon izgult, de egész héten szorgalmasan memorizálta a szöveget. És naponta imádkozott is. Végül elérkezett a verseny napja.

A verseny elején elhangzó üdvözlés során Joselito még mindig nagyon izgult. „A történet elmondása alatt azonban jól voltam – mondja. – Minden tőlem telhetőt megtettem, és tudtam, hogy Isten segíteni fog. Izgultam és

zavarban voltam, mert túl sok diák volt ott, de Isten megválaszolta az imámat.”

Joselito nemcsak emlékezett a történet szövegére, hanem olyan jól is teljesített, hogy első helyezést nyert a versenyen. Joselito így folytatja: „Az ima jelenti a megoldást, amikor nincs veled senki, aki megvigasztalhatna. Isten mindig ott van, hogy segítsen neked.”

Az ima erőt hoz

A tevékeny utolsó napi szent családban nevelkedő Ken G.-nek kisfiúként soha nem okozott problémát a magas normák megtartása. Amikor azonban elkezdett gimnáziumba járni, minden nehezebb lett, és Ken néha úgy érezte, túlságosan messze van tőle családja jó befolyása – különösen az iskolában.

„A gimnáziumi barátaim mind nagyon közel álltak hozzám, bár egyikük sem volt az egyház tagja – mondja Ken. – Így is nagyon szoros volt velük a kapcsolatom. A probléma ott kezdődött, hogy elkezdtek olyan dolgokat tenni, melyek nem egyeztek meg az egyházi normáinkkal.”

Kennek otthon soha nem okozott nehézséget a helyes választani, de azt mondja, hogy amikor elment az iskolába, és a családja már nem volt mellette, hogy irányt adjon neki, elkezdett rossz döntéseket hozni. „Bevallom, hogy tettem olyan dolgokat, amelyek nem egyeztek az egyházi normákkal, így ifjúsági hitoktatáson mindig úgy éreztem, rólam beszélnek a leckékben.”

Ekkor jött rá Ken, hogy változni szeretne, de nem érezte elég erősnek magát ahhoz, hogy egyedül véghez is tudja vinni. „Úgy döntöttem hát, hogy imádkozom Istenhez, hogy adjon erőt és bátorságot ahhoz, hogy nemet tudjak mondani a barátaimnak, amikor rossz dolgokat tesznek – magyarázza. – És úgy érzem, Isten megválaszolta az imáimat. Egyre könnyebb lett nemet mondanom, amikor a barátaim bele akartak vinni valami rossz dologba. Én akkor már tudtam, mi a helyes, és a mi a helytelen. Az ima által pedig éreztem, hogy van erőm és képességem nemet mondani, és helyesen cselekedni.

EGY KAPCSOLAT, MELYET NAGY BECSBEN TARTOK

„Egyetlen nap sem múlt még el úgy, hogy ima által ne tartottam volna a kapcsolatot Mennyei Atyámmal. Olyan kapcsolat ez, melyet nagy becsben tartok, és amely nélkül szó szerint elveszett lennék. Ha most nincs ilyen kapcsolatotok Mennyei Atyáttal, buzdítalak benneteket, hogy munkálkodjatok e cél érdekében. Amikor így tesztek, kiérdemlitek az Ő sugalmazását és útmutatását az életetekben”.

Thomas S. Monson elnök:
Álljatok szent helyeken!
Liahóna, 2011. nov. 84.

Ken azt mondja, a legfontosabb lecke, amit ezen élményéből tanult az, hogy „az ima az alázat jele, mert ilyenkor bevallod saját magadnak, hogy gyenge vagy, és hogy kizárólag Isten segíthet erőssé válnod” (lásd T&Sz 112:10).

Az ima áldásokat hoz

Néha többre van szükségünk pusztán vigaszra és erőre; néha az áldások, melyekre szükségünk van, sokkal kézzelfoghatóbbak. Tania D. is átélt ilyen időszakot. A családja különösen nehéz anyagi körülmények közé került. „Szombat este volt, és csupán 40 pezónk volt [körülbelül 200 forint] a következő hétig, és nem volt vacsoránk, sem faszénünk a kályhához – mondja Tania. – Édesanyám összeírta egy listára, hogy mire van szükségünk, de mindezek megvásárlásához 250 pezóra lett volna szükségünk. Az első nélkülözhetetlen dolog a faszén volt, hogy tudjunk vacsorát főzni.” Tania látta, hogy nincs elég pénzük mindenre. Ekkor rájött, hogy arra sem lesz pénzük, hogy másnap buszjegyet vegyenek, hogy el tudjanak menni istentiszteletre. „Elmondtam az édesanyámnak, hogy nincs elég pénzünk a buszra, hogy elmenjünk istentiszteletre. De az édesanyámnak erős hite van, és csupán így válaszolt erre: »Isten majd gondoskodik rólunk.«

„A boltba menet végig sírtam, mert nem volt elég pénzünk mindenre, és nem tudtam, mit tegyek” – mondja Tania. Miközben összetekerte és zsebre tette az egyik 20 pezós bankjegyet, az egyetlen olyan dolgot tette, ami szerinte segíthetett – elmondott egy imát. „Imádkoztam Mennyei Atyához, hogy valahogyan sikerüljön fedeznünk a szükségleteinket.”

Amikor azonban odaért az első bolthoz, kiderült, hogy a faszén ára felment 5 pezóról 20 pezóra. „Nem akartam megvenni – mondja Tania –, de éreztem, hogy a Szentlélek azt suttogja, vegyem meg így is, úgyhogy ezt tettem.

Nézd meg a videót!

Tania történetének megtekintéséhez (angol, portugál és spanyol nyelven), látogass el a youth.lds.org oldalra, és keresd a „Pure and Simple Faith” című videót a Youth Theme, 2012 alatt.

Ekkor már csak 20 pezóm maradt, de még mindig nagyon sok mindent kellett vennem, köztük pelenkát a kisöcsémnek, valamint ivóvizet. Elmentem hát a következő boltba, hogy élelmiszert vegyek, de az túl drága volt. Belenyúltam a zsebembe, ahová a 20 pezóst tettem, de egy helyett öt darab 20 pezós bankjegyet találtam benne. Ott helyben elkezdtem sírni a boltos előtt.

Végül mindent meg tudtam venni, amire szükségünk volt – mondja Tania –, és még buszjegyre is futotta másnap, hogy el tudjunk menni istentiszteletre. Amikor hazaértem, bementem a szobámba, és megköszöntem imában Istennek az áldást, melyet kaptunk tőle. Tudom, hogy Isten valóban él, és megválaszolja az imáinkat, különösen azokban az időszakokban, amikor a leginkább szükségünk van rá, és őszintén imádkozunk Hozzá. Valóban válaszolni fog arra az imára.”

Az ima Mennyei Atyánk közelében tart minket

Bár biztosak lehetünk abban, hogy Mennyei Atyánk hallja és megválaszolja az imáinkat, ne feledjük, hogy az imáinkra nem mindig kapunk azonnal választ, nem mindig úgy, ahogyan szeretnénk. Imáinkra Isten akarata és időzítése szerint kapunk választ.

Ezek a fülöp-szigeteki fiatalok mind megtanulták, hogy akár jó, akár nehéz idők járnak, akár tömegben vannak, akár egyedül, akár dagály van, akár apály, Mennyei Atyánk mindig ott van velünk. És ha őszinte imában fordulunk Hozzá, mindig készen áll, hogy megáldjon bennünket. ■

ÍGÉRET ÉS IMA

Írta: Pablo Mireles Betts

Lenyűgöz a Mormon könyvében, hogy nagy és örökkévaló változásokat képes hozni az emberek életébe még az előtt, hogy az egyház tagjaivá válnának. A Mexikói Cuernavaca Misszió misszionáriusaként magam is szemtanúja lehettem e hatalmas változásnak.

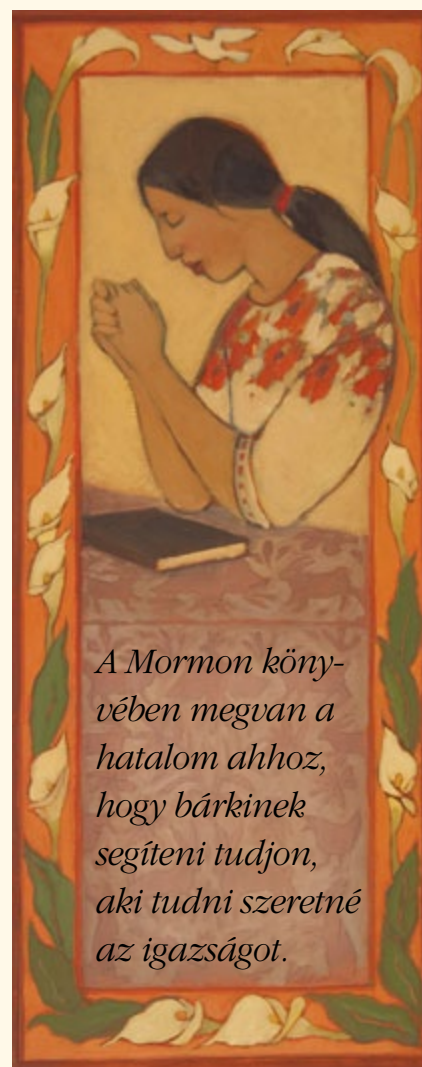
Már hat hónapja voltam misszióban, amikor a gyülekezet egyik tagjától ajánlást kaptunk, hogy tanítsunk egy 20 éves nőt és a családját. Ez a fiatal nő nem tudta, miben hisznek az utolsó napi szentek, ezért sok kérdést tett fel. Tudván, hogy a Mormon könyve megválaszolja a lélek kérdéseit, adtunk neki egy példányt, és megosztottuk vele a benne található ígéretet arról, hogy ha szívből imádkozik, tudni fogja az igazságot.

A következő három héten eljött istentiszteletre, mi pedig továbbra is látogattuk őt. Nem tudtuk, hogy ő már megtett egy fontos lépést: imádkozott a Mormon könyvről. Egyik találkozásunk alatt elmesélte az élményét. Sokat gondolkozott a leckékről, melyeket tanítottunk neki, és arra vágyott, hogy egyedül is imádkozzon róluk. Letérdelt, és megkérdezte

Istentől, hogy igaz-e a Mormon könyve. Az ima után érzett békesség arra ösztönözte, hogy még többet olvasson a könyvből. Olvasás közben érezte, hogy eltölti a Lélek.

Élménye elmesélése közben ezt mondta: „Különlegesebbnek éreztem magam, mint korábban valaha. Valami elkezdte betölteni az ürességet az életemben, melyet korábban soha semmi nem tudott betölteni. Olyan boldogságot éreztem, hogy elsírtam magam. Nem tudtam elhinni, amit érzek, de tudtam, hogy Mennyei Atyám válaszolt nekem, hogy Ő ismer engem, és szeret annyira, hogy meghallgasson és válaszoljon az imámra.”

Hatalmas örömet éreztem, amikor elmesélte az élményét. Tudtam, hogy akkor éppen szent helyen állok. A Szentlélek megerősítette nekem, hogy a szavak, melyeket mondott, igazak. E fiatal nő bizonyossága emlékeztetett engem arra a nagy szeretetre, melyet Mennyei Atyánk érez irántunk; Ő annyira szeret minket, hogy megadta nekünk a Mormon könyvét, melynek segítségével megismerhetjük Őt és az Ő igazságát. Amikor engedelmeskedünk a Mormon könyvében található

A Mormon könyvében megvan a hatalom ahhoz, hogy bárkinek segíteni tudjon, aki tudni szeretné az igazságot.

tantételeknek, megváltozik az életünk.

Még mindig emlékszem, hogyan ért véget az a tanításunk. A nőtestvér ezt kérdezte: „Mi történik most, hogy tudom, hogy a Mormon könyve igaz?”

„Keresztelkedjen meg” – feleltük.

Válasza szerény volt, ám tükrözte bizonyossága szilárdságát és egyszerűségét: „Akkor hát megkeresztelkedem.”

A Mormon könyvében megvan a hatalom arra, hogy segítsen boldogságra és békére lelnünk. Amikor olvasunk belőle, szilárd elhatározásra jutunk, hogy Jézus Krisztus evangéliuma szerint élünk, ahogyan ez a nőtestvér is elkötelezte magát amellett, hogy követi a Szabadító példáját, és belép a keresztelőlóvizbe. ■

Milyen a TISZTA BIZONYYSÁG?

Írta: Elyse Alexandria Holmes

Bizonyosságod valószínűleg erősebb, mint gondolnád.

Egy bizonyoságtételi gyűlésen ülsz. Miközben figyeled, hogy a gyülekezet tagjai felállnak és bizonyosságukat teszik, úgy érzed, neked is ezt kellene tenned. De mit mondjál? És mi lesz, ha elsírod magad a pulpitus mögött? Vagy mi lesz, ha *nem* kezdesz el sírni? Talán azt is megkérdőjelezed, hogy van-e egyáltalán bizonyosságod. De az is lehet, hogy nem tudod biztosan, miről van bizonyosságod. Az alábbiakban adunk néhány irányelvet arra vonatkozóan, hogy mi a bizonyosság, és mi nem az.

A bizonyosság meggyőződés, tudás vagy hit valamilyen igazságban

A tiszta bizonyosság (lásd Alma 4:19) tiszta hittel kezdődik. Bizonyosságod lelki tanúság arról, amiről hiszed vagy tudod, hogy igaz (lásd T&Sz 80:4). Amikor megosztod a bizonyosságodat, legtisztább és legerőteljesebb részét az olyan szavak fejezik ki, mint *tudom*, *hiszem* és *bizonyosságomat teszem*. Ha őszintén ki tudod jelteni, hogy „tudom, hogy a Mormon könyve igaz”, életeket változtathatsz meg, és meghívhatod a Lelket, hogy megérintsen másokat.

Dieter F. Uchtdorf elnök, második tanácsos az Első Elnökségben: Várákozni a Damaszkuszba vezető úton. *Liahóna*, 2011. máj. 70.

LÁSSUK MEG A TELJES KÉPET!

„[A]zok, akik szorgalmasan igyekeznek Krisztusról tanulni, végül megismerik Őt. Ők személyesen kapnak majd egy isteni arcképet a Mesterről. Ez a kép azonban leggyakrabban kirakó formájában, darabonként érkezik. Az egyes darabokat külön-külön nem lehet könnyen felismerni. Talán nem világos, hogyan illeszkednek az egészhez. Minden egyes darab segít nekünk abban, hogy kicsit tisztábban lássuk a végső képet. Végül, amikor már elegendő darabot illesztünk egymáshoz, felismerjük a teljes kép lenyűgöző szépségét. Ezt követően, amikor visszatekintünk az élményünkre, láthatjuk, hogy a Szabadító tényleg eljött, hogy velünk legyen – nem egyszerre, hanem csendesen, gyengéden, szinte észrevétlenül.”

Képzeld el, hogy van egy nagy dobozod tele egy kirakós darabjaival, melyet csak neked készítettek.

A doboz tetején lévő kép alapján megpróbálsz összerakni a kirakóst. Amikor két darab összeillik, tudod, hogy azok egymáshoz tartoznak. A bizonyság hasonlóképpen működik. Lelki élményeid során bizonyságod különböző darabjai összeillenek majd, s így hinni vagy tudni fogsz bizonyos igazságokat az evangéliumról.

Még ha jelenleg nem is tudod biztosra mindenről az egyházban, hogy igaz, Mennyei Atyánk meg fog áldani és segíteni fog többet tanulnod, ha őszintén vágysz a tudásra, és komolyan próbálsz tanulni.

A bizonyság személyes tulajdon

Miközben a kirakóson dolgozol, a családod és a barátaid időnként megpróbálnak segíteni összerakni azt. De végül ez a kirakós a te egyedülálló kirakósod, melyet neked kell összerakni és megvédeni. Támaszkodhatsz néha a szüleid vagy a barátaid hitére,

de amint egyre több lelki élményt szerzel, te magad is fenn tudod tartani a saját bizonyságodat.

Miközben növekedsz az evangéliumban, fontos, hogy kifejleszd a saját bizonyságodat. Csakúgy, ahogy két ember különböző módon kezdene hozzá egy kirakós összerakásához – az egyikük például a keretet rakná össze először, míg a másik az azonos színű darabokat válogatná ki –, mindannyian számunkra egyedülálló sorrendben építjük a saját bizonyságunkat hitelveinken és tapasztalatainkon keresztül.

EZT MONDJÁTOK TI A TISZTA BIZONYSÁGRÓL

„Néha a legnagyobb bizonyságok a leggyermekibb bizonyságok. Igazán azok a legnagyobb bizonyságok, amikor arról tanúskodsz, hogy Jézus Krisztus él, hogy Mennyei Atyánk él, és hogy Ő szeret minket.” – Matias C., Argentína

„Hiszem, hogy fontos tiszta bizonyossággal rendelkezünk, mert azt a bizonyosságot felhasználhatod arra, hogy másokkal is megismertesd az evangéliumot.” – Quaid H., Ausztrália

„A bizonyosság a legjobb horgony, mellyel rendelkezhetsz. Akármi is történjen körülötted, ha erős a bizonyosságod, jobb hozzáállással tudsz szembenézni a problémákkal.” – Zane V., USA, Kalifornia

„Úgy gondolom, a tiszta bizonyosság olyasvalami, amit te magad szereztél meg, és amiben igazán hiszel. Amikor pedig megosztod a bizonyosságodat, meg tudsz érinteni másokat, és ez erősítheti az ő bizonyosságukat is.” – Zamagomane M., Dél-Afrika

BIZONYSÁG

Ha valamiben nem vagy biztos, őszintén imádkozz útmutatóért és az igazságért. Előfordul, hogy imáinkra nem úgy kapunk választ, ahogyan várjuk, tehát tartsd nyitva a szemed és a szíved a válaszokra.

A bizonyosság folyamatosan növekszik

Csakúgy, ahogyan te sem tudsz összerakott kirakóst kivenni a dobozból anélkül, hogy tennél érte, nem várhatod el, hogy azonnal legyen bizonyosságod. Lépésről lépésre tanulod meg az evangélium igazságait.

Az erős bizonyosság megtartása állandó erőfeszítést követel. Miközben folyamatosan bővíted az evangéliumi ismereteidet, a Szentlélek meg fogja áldani erőfeszítéseidet, és tovább növekszik a bizonyosságod. ■

Vajon...?

Vajon meg kell-e osztanom egy történetet vagy élményt, amikor bizonyosságot teszek?

Az emberek gyakran osztanak meg történeteket és személyes élményeket, amikor bizonyosságot tesznek, és ezáltal nagyszerűen le lehet írni, hogyan növekedett egy bizonyosság. Ám egy történet nem bizonyosság. Egy rövid, odaillo történet segíthet kihangsúlyozni a mondandódat, de ügyelj rá, hogy elmondod, a történet *hogyan* növelte a bizonyosságodat, és *melyik* evangéliumi igazságot tanultad meg az élményeden keresztül. A bizonyosság arról szól, hogy mit *tudsz*

az evangéliumról, nem pedig arról, hogy hol jártál vagy mit tettél.

David A. Bednar elder a Tizenkét Apostol Kvórumából ezt tanította: „A bizonyosság az, amit elménkben és szívünkben igaznak tudunk a Szentlélek tanúsága által (lásd T&Sz 8:2). Amikor kijelentjük az igazságot ahelyett, hogy pusztán tanácsot adnánk, intenénk, vagy egyszerűen csak érdekes élményeket osztanánk meg, azzal meghívjuk a Szentlelket, hogy megerősítse szavaink igazságát.”¹

Legyél óvatos azzal kapcsolatban is, hogy milyen élményeket osztasz meg. Némely történet túlságosan is személyesen érint téged vagy másokat, mint például azok, melyek valamilyen bűnről, bűnbánatról vagy szent lelki élményekről szólnak. Az ilyen történeteket nem szabadna megosztani nyilvánosan, hacsak nem érzel rá sugalmazást. Amikor azonban sugalmazást érzel rá, beszélj a témáról általánosságban, és a történet részletei helyett inkább arra koncentrálj, mit tanultál az élményből.

Vajon ki kell-e fejeznem a köszönetemet vagy a szeretetemet a bizonyosságomban?

Habár nem helytelen a szeretet vagy elismerés kifejezése a bizonyoságtétel során, ezek a kifejezések nem számítanak bizonyoságnak. A bizonyosság arról szól, mit tanultál lelkileg az evangéliumról. A szeretet és hála kifejezései nem helyettesíthetik a bizonyoságot.

M. Russell Ballard elder a Tizenkét Apostol Kvórumából ezt mondta: [A]ggódom, hogy túl sok egyháztág bizonyossága időzik el azon, miért hálás és mit szeret, míg túlságosan kevesen tudják alázatos, de őszinte tisztasággal azt mondani: »tudom«.²

Vajon sírnom kell-e vagy el kell-e érzékenyülnöm ahhoz, hogy valódi bizonyosságom legyen?

Sokan sírnak vagy érzékenyülnek el, amikor bizonyoságot tesznek vagy erősen érzik a Lelket, de nem mindenki reagál ugyanolyan érzelmekkel arra, amikor érzi a Lelket. Nem kell ugyanolyan érzelmeket mutatnod,

mint másoknak, amikor a bizonyoságot teszed.

Howard W. Hunter elnök (1907–1995) ezt mondta: „Aggodalmat vált ki belőlem, ha úgy tűnik, hogy az erős érzelmeket vagy a kicsorduló könnyeket egyenlővé teszik a Lélek jelenlétével. Bár az Úr Lelke kiválthat erős érzelmeket, akár könnyeket is, ez a külső megnyilvánulás nem tévesztendő össze magának a Léleknek a jelenlétével.”³

Nem vagyok benne biztos, hogy van-e bizonyosságom. Akkor is meg kell próbálnom megosztani azt?

Könnyű azt érezni, hogy a bizonyoságod nem elég erős vagy értékes ahhoz, hogy megoszd. Amikor azonban megosztod a bizonyoságot, rá fogsz jönni, milyen nagy bizonyossággal is rendelkezél! Ne félj megosztani a bizonyoságot. Rá fogsz jönni, hogy minél többet osztod meg, annál inkább növekszik.

Boyd K. Packer elnök, a Tizenkét Apostol Kvórumának elnöke azt mondta:

„Nem ritka eset, hogy egy misszionárius ezt mondja: »Hogyan oszthatnám meg a bizonyoságot azelőtt, hogy rendelkeznék vele? Hogyan tanúsíthatnám, hogy Isten él, hogy Jézus a Krisztus, és hogy az evangélium igaz? Ha minderről nincs bizonyosságom, vajon nem lenne-e tisztességtelen illetet mondani?«

Ó, bárcsak meg tudnám tanítani nektek ezt az egyetlen tantételt: *a bizonyosság annak megosztásában rejlik!* A lelki tudásra való törekvésekben valahol ott van az a bizonyos »vak hit«, ahogyan azt a filozófusok nevezik. Vagyis az a pillanat, amikor eljutottatok a világosság pereméhez, és a sötétségbe lépve felfedezitek, hogy az út mindig csak egy-két lépésnyire van megvilágítva előttetek.”⁴

JEGYZETEK

1. David A. Bednar: Szorgalmasabbak és gondosabbak otthon. *Liahóna*, 2009. nov. 19.
2. Lásd M. Russell Ballard: Tiszta bizonyosság. *Liahóna*, 2004. nov. 40–41.
3. Lásd Howard W. Hunter, *Prédikáljátok evangéliumomat: Útmutató a misszionáriusi szolgálathoz* (2008). 98.
4. Lásd Boyd K. Packer: A lelki tudásra való törekvés. *Liahóna*, 2007. jan. 17–18.

SZÍNJÁTÉK a tömegnek

Az egész életem egy nagy színjáték volt, amíg el nem határoztam, hogy szerepet váltok.

Írta: **Brittany Thompson**

Tizenévesként számomra az iskola csupa színészkedés volt. Tudjátok, hogy megy ez a filmekben: a rosszfiúk lökik az okos mondatokat, és mindeközben nagyon menőnek látszanak. Nos, én is ilyen szerettem volna lenni. Megpróbáltam én játszani a főszerepet, ahogy a legjobb rosszfiúk is teszik. Azt színeltem, hogy alacsonyok a normáim, mert le akartam nyűgözni a barátaimat az iskolában. Imádtam a feltörő nevetésüket, amikor csúnyán beszéltem vagy kigúnyoltam másokat.

Az akartam lenni, akiért tombol a közönség. Így hát kitaláltam, hogyan járjak az emberek kedvében. Biológia órán én lettem az osztály bohóca, sikerült elhitetnem a röplabda csapatom tagjaival, hogy nagy bulizós vagyok, és leromboltam az ártatlan, naiv fiatal nő képét, melyet korábban kialakítottak rólam. Azt gondoltam: „Nem akarom, hogy a barátaim azt higgyék, szentfazék vagyok!”

Mivel valójában nem követtem el azokat a komoly bűnöket, melyeket a többiek hittek, hogy elkövetek, elszántan próbáltam meggyőzni magam

arról, hogy nincs semmi baj azzal, ha kemény a jellemem. Nagyot tévedtem! Valódi életem filmjében eljutottam ahhoz a jelenethez, amikor már én magam sem tudtam nézni a szereplésemet. Minél népszerűbb lettem, annál kevésbé tetszett a szerepem.

Egy nap két barátom egy Jennifer nevű aranyos, barátságos tornászlányról beszélgettek, aki nem félt kiállni a hitelvei mellett. Az egyik barátom, a leggyönyörűbb, legnépszerűbb és legokosabb lány a hetedik évfolyamban ezt mondta: „Jennifer olyan más. Bárcsak hozzá hasonlóan én is elég bátor lennék ahhoz, hogy higgyek az egyházamban. Ő az egyetlen olyan ember az ismerőseim között, aki így él.” Teljesen ledöbbsentem.

„Hogy mondhatott ilyet? Hogyhogy nem említett meg engem? – tűnődtem. – Elvégre a mi egyházunkban magas normák vannak!” Dühös voltam, amiért még csak eszébe sem jutottam mint jó példa. Ekkor hirtelen úgy éreztem, egy mozi első sorában ülök, és saját életem filmjét nézem.

Visszapörgettem magamban,

milyen rossz példa is voltam a barátaim számára. Milyen fiatal fog úgy tekinteni rám, hogy ezt gondolja: „Bárcsak olyan bátor és kivételes lennék, mint ő”? Nagyon nem tetszett az, akivé váltam.

Jellemem és hírnevem megváltoztatása hosszú folyamat volt, és még mindig nehéz néha lakatot tenni a számra ahelyett, hogy tömeget megnyerő sértéseket ontanék magamból. Rájöttem azonban, hogy úgy is meg tudom nevetetni a barátaimat, hogy közben nem bántok meg valakit, és ki tudok menni a szobából egy durva vicc hallatán úgy, hogy nem gúnyolnak ki érte. Senkinek nem kell „rosszfiúnak” lennie ahhoz, hogy sok barátja legyen. Azért változtattam meg a hozzáállásomat és a viselkedésemet, mert sokkal menőbb felvállalni, amiben hiszek, mint eltitkolni, hogy ki vagyok valójában. ■

Kedves sűgás

„Szeressétek ellenségeiteket, jól tegyetek azokkal, a kik titeket gyűlölnék” (Lukács 6:27).

Írta: Deborah Moore

Igaz történet alapján

„**M**a Carson is itt van” – mondta James édesanyja egy fiúra mutatva, aki az Elemi terem bejárata mellett álldogált a folyosón.

James felnőgött. Carson farmert és egy régi pólót viselt. James tudta, hogy az anyukája és az apukája soha nem engednék neki, hogy ilyen ruhában jöjjon istentiszteletre, de sok más dolgot sem engednének, amit Carson tenni szokott.

Múlt héten az iskolában kiküldték az osztályteremből Carson, mert visszabeszélt a tanárnak. Mindig kigúnyolta Jamest az öltözködése miatt, és cukkolta, amiért ő a legalacsonyabb fiú az iskolában.

„Mi lesz, ha kiabálni kezd Win nőtestvérrel, vagy elkezd verekedni?” – kérdezte James.

„Biztos vagyok benne, hogy minden rendben lesz – mondta anya. – Carson még soha sem volt istentiszteleten, és most valószínűleg nagyon izgul.”

Az óra elején Win nőtestvér megkérdezte, ki hozta el magával a szentírásait. James az osztály többi tagjával együtt felemelte a kezét, ám Carson csak a fejét rázta. Úgy tűnt, zavarban van, ami meglepte

Jamest. Carson általában elviccelte, ha nem végezte el a házi feladatát. De ahogy James mélyebben belegondolt, egyre inkább elkezdett azon tűnődni, milyen lenne először jönni istentiszteletre.

Win nőtestvér odaadta Carsonnak a saját szentírásait, hogy azokat használja. Amikor Carsonon volt a sor, hogy felolvasson egy szentírásrészt, James elkezdett aggódni. Mi lesz, ha Carson a földre dobja a szentírásokat, vagy nem hajlandó olvasni?

Carson azonban egyiket sem tette. Csak összehúzott szemöldökkel bámulta a szavakat a könyvben. Egy pillanat múlva James rájött, hogy Carson nem tud jól olvasni. Eddig ez még soha nem tűnt fel neki az iskolában.

Mit gondolsz, mit tett James? Nevetett Carsonon? Nem foglalkozott vele? Te mit tennél James helyében? Lapozz, és nézd meg, hogyan folytatódik a történet.

James odahajolt Carsonhoz, és a fülébe súgta: „Bizony”.

Carson meglepődött, de kimondta a szót, majd tovább olvasta a verset. Amikor nehézségei adódtak egy szóval, James segített neki. Miután befejezte az olvasást, Carson ránézett Jamesre, és bólintott egy kicsit.

James nem volt biztos benne, hogy ez fog-e valamit

változtatni az iskolai helyzeten. De furcsa módon nem is érdekelte, mert jó érzéssel töltötte el a tudat, hogy segített egy fiún, aki mindig cukkolta, és ezt az érzést senki nem vehette el tőle. ■

Egy nap a barátaimmal játszottunk a játszótéren, amikor egy kislány csatlakozott hozzánk. Tudtuk, hogy általában kigúnyol más gyermekeket és nem valami kedves hozzájuk. Megpróbálta megváltoztatni a játék szabályait, mire én ezt mondtam neki: „Te játszhatsz a te szabályaid szerint, de mi úgy fogunk játszani, ahogy mi szeretnénk.” Nagyon csalódottnak tűnt, majd elsétált. Később végiggondoltam, mit mondtam a kislánynak. Tudtam, hogy megbántottam. Később megkerestem, és ezt mondtam: „Sajnálom. Nem úgy értettem, amit mondtam, hogy nem játszhatsz velünk.” Azt felelte, minden rendben. A kislány és én talán nem vagyunk barátok, de azt hiszem, azzal, hogy kedves voltam hozzá, azt tettem, amit Jézus elvárt tőlem.

Raegen K., 9 éves, USA, Utah

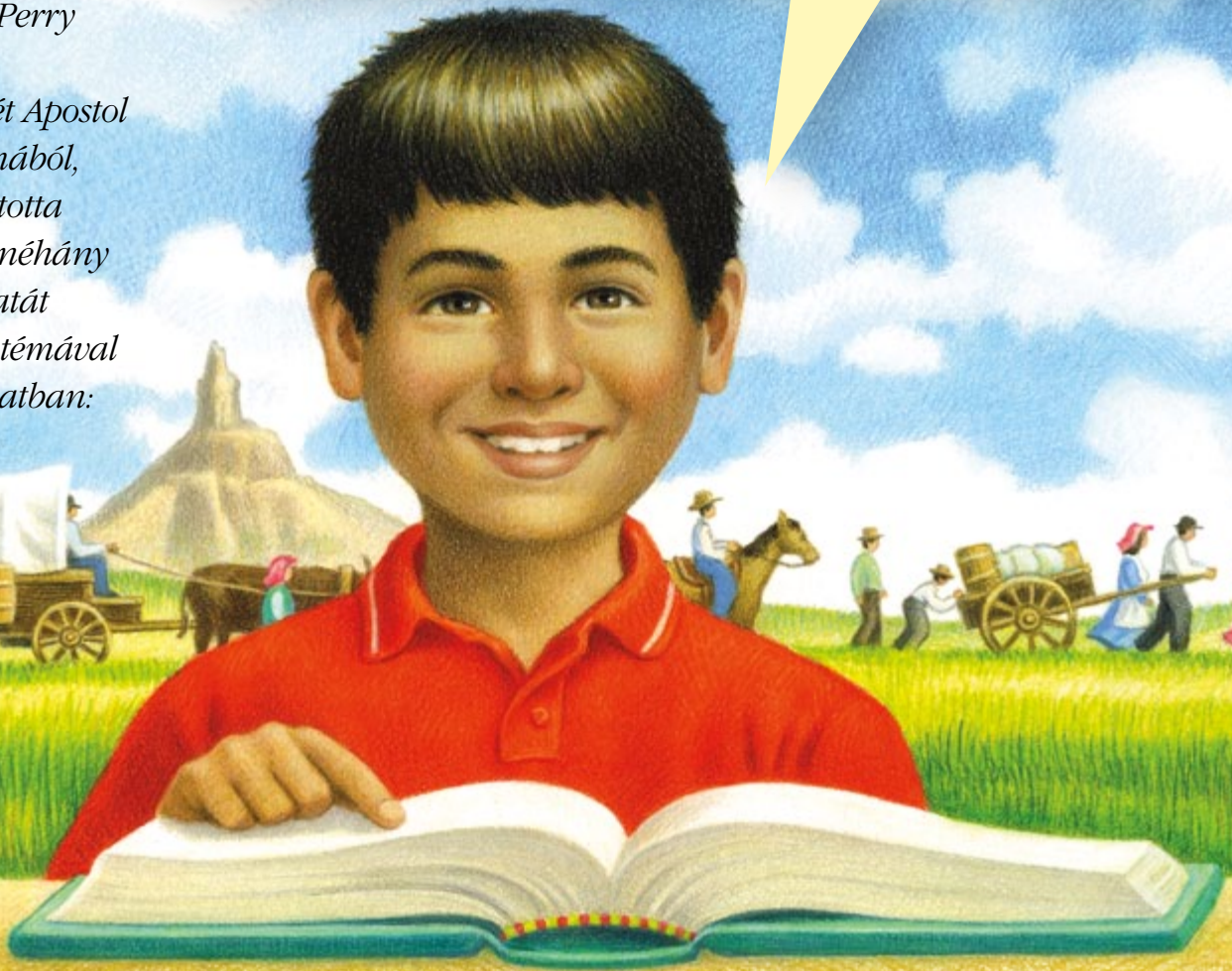
LÉGY PÉLDA!

L. Tom Perry
elder, a
Tizenkét Apostol
Kvórumából,
megosztotta
velünk néhány
gondolatát
ezzel a témával
kapcsolatban:

A korai pionírok régen éltek. Mit tanulhatok tőlük?

Július 24-én ünnepeljük, hogy a pionírok megérkeztek a Sóstó-völgybe.

Mindent hátrahagytak – otthonaikat, munkahelyeiket, farmjaikat, és még szeretett családtagjaikat is –, hogy útra keljenek a pusztába.

A pionírok táncoltak és énekeltek,

miközben átkeltek a rónaságon. Így tudták megőrizni jókedvüket a szörnyű nehézségek idején.

Istenbe és vezetőikbe vetett szilárd hittel hozzáláttak, hogy a hegyek árnyékában csodálatos közösségeket hozzanak létre.

A hit, bátorság és leleményesség

mily dicsőséges örökségét hagyták ránk a nemes lelkű pionírok, hogy mi erre a biztos alapra építhessünk. ■

A következő cikkek alapján: A múlt módján szembenézni a jövővel. Liahóna, 2009. nov. 74.; "A Meaningful Celebration," Ensign, Nov. 1987, 70, 72.

Történelmet írunk

Írta: Chad E. Phares

Egyházi folyóiratok

Soma, Eszter és Kata Magyarországon, Budapesten élnek, a paloták, valamint a gyönyörű művészetek és épületek városában. Habár a gyermekek tanulnak

városuk történelméről az iskolában, egy másik történet is érdekli őket: az egyház története.

„Szeretek arról tanulni, amikor Joseph Smith imádkozott, és

Menneyi Atya és Jézus megjelentek neki” – mondja a hétéves Eszter.

A tízéves Soma szeret az ifjabbik Almáról olvasni. „Alma először rossz volt, de tetszik, hogy később úgy döntött, megjavul.”

Budapesten nem sokan hallottak Joseph Smithről vagy az ifjabbik Almáról, de Soma, Eszter és az ötéves Kata remélik, hogy ha jó példát mutatnak és a jót választják, akkor több magyar ismerheti majd meg az egyházat. ■

FOTÓ: CHAD E. PHARES; TÉRKÉP: THOMAS S. CHILD

Eszter kedvenc tantárgya az iskolában a rajz.

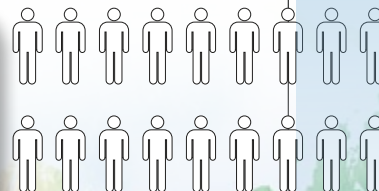

A Mormon könyvét 1991-ben adták ki magyarul.

Soma szeret az otthonuk környékén biciklizni.

Körülbelül minden 2200 emberből 1 egyháztag Magyarországon.

A Németországi Freiberg templom a legközelebbi templom Budapesthez. Körülbelül 560 kilométerre fekszik.

Németországi Freiberg templom

NÉMETORSZÁG

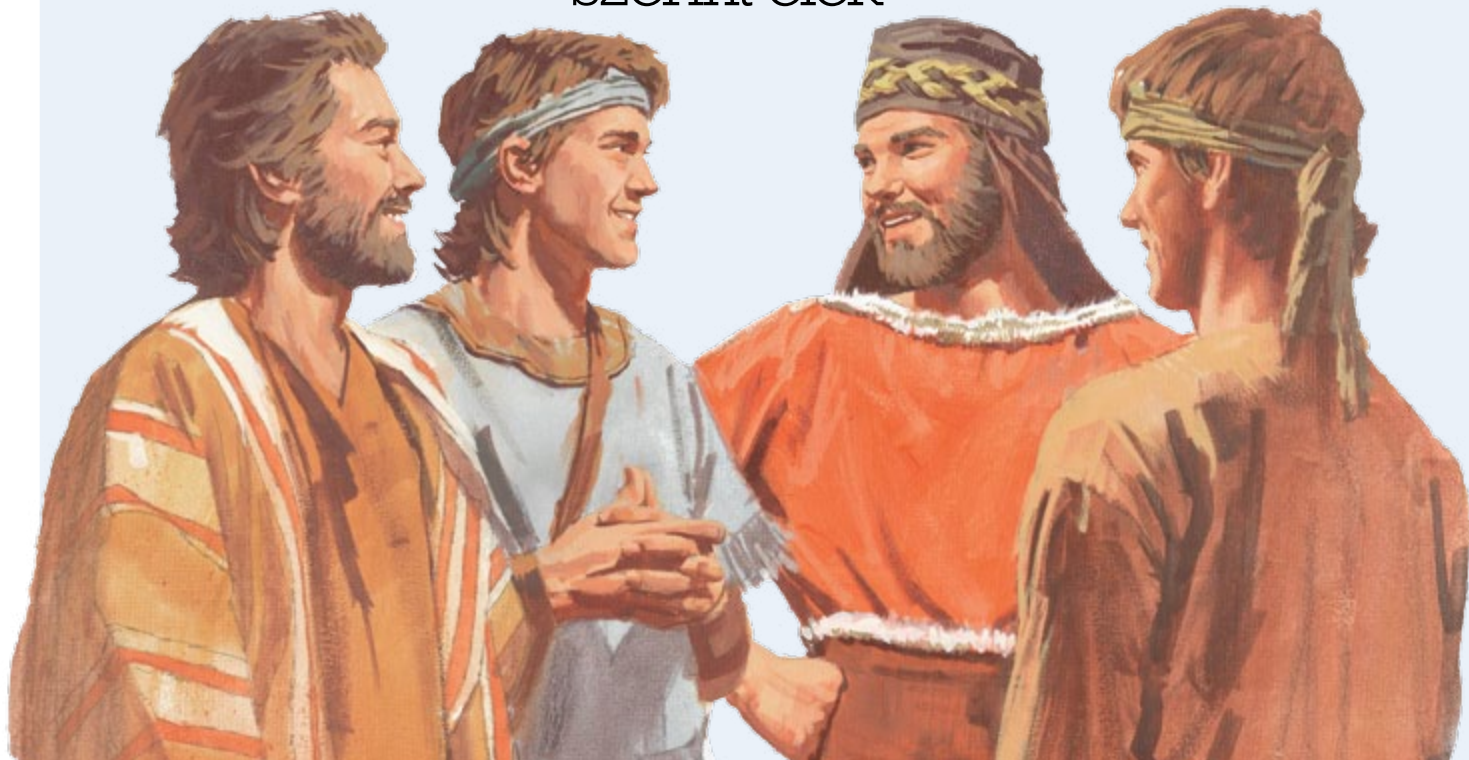
MAGYARORSZÁG

Fekete-tenger

Földközi-tenger

Ennek a leckének és tevékenységnek a segítségével többet tanulhatsz az Elemi e havi témájáról.

A jót választom azáltal, hogy az evangéliumi tantételek szerint élek

BAL OLDALI ILLUSZTRÁCIÓ: PAUL MANN; LENTI ILLUSZTRÁCIÓ: RICHARD HULL © IRI; JOBB OLDALI ILLUSZTRÁCIÓ: BRIAN BEAN

El tudod képzelni, hogy úgy mész misszióba, hogy nem tudod, mikor térhetsz vissza a családotodhoz? Mit éreznél? Mit tennél, hogy felkészülj?

Móziás király négy fia – Ammon, Áron, Omner és Himni –, valamint barátjuk, Alma, 14 évig szolgáltak misszionáriusként. Móziás mindegyik fia választhatta volna, hogy országuk királya lesz, ehelyett azonban a szívüket követték. Ők és Alma megtértek Jézus Krisztus evangéliumához, és meg akarták osztani ezt az evangéliumot az ellenségükkel, a lámánitákkal is.

Ezek a fiatal férfiak tudták, hogy Isten ereje nélkül nem tudják sikeresen teljesíteni a missziójukat. Az Alma 17:2–3 elmagyarázza, hogyan tettek szert erre az erőre: „...szorgalmasan kutatták a szentírásokat, hogy Isten szavát megismerjék. [S]ok imádkozásnak és böjtnek adták magukat, ezért rendelkeztek a prófétálás lelkével és a kinyilatkoztatás lelkével, és amikor tanítottak, akkor Istentől való hatalommal és felhatalmazással tanítottak.”

A böjt és az ima segített ezeknek a fiatal embereknek elnyerni Isten áldásait. Almához és Móziás fiaihoz

hasonlóan te is böjtölhetsz és imádkozhatsz, hogy felkészülj Mennyei Atyád számodra tartogatott áldásainak elnyerésére. ■

Ének és szentírás

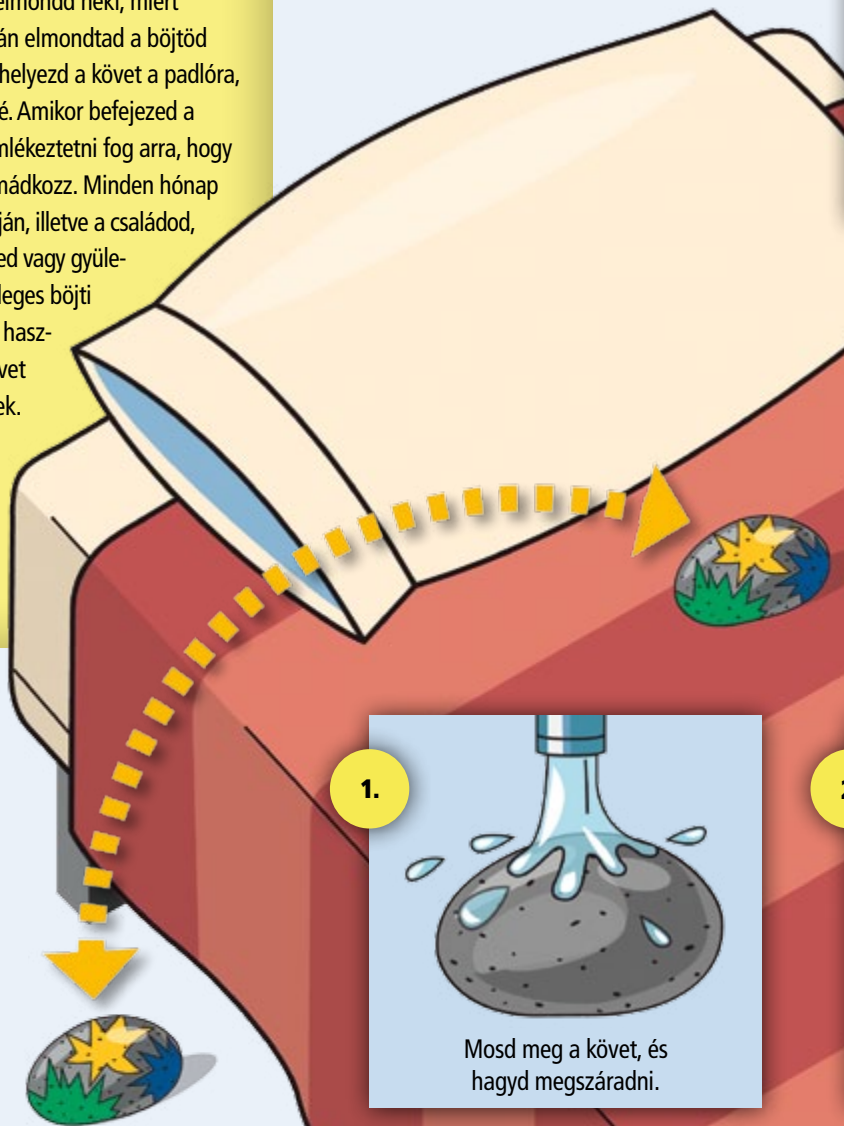
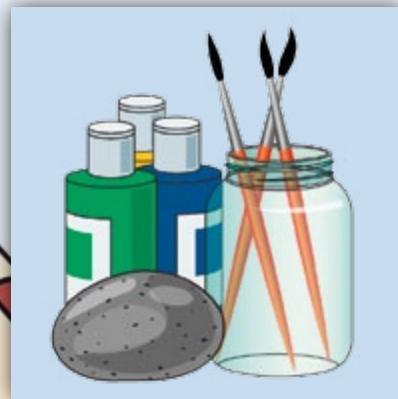
- A bölcs ember és a bolond ember. *Gyermekénekek*, 150.
- 1 Nefi 3:16.

Csak te

Tegyel egy színes követ az ágyadra emlékeztetőül, hogy imádkozz Mennyei Atyádhoz, és elmondd neki, miért bőjtölsz. Miután elmondtad a böjtöd előtti imádat, helyezd a követ a padlóra, az ágyad mellé. Amikor befejezed a böjtöt, a kő emlékeztetni fog arra, hogy térdelj le, és imádkozz. Minden hónap böjti vasárnapján, illetve a családot, egyházközséged vagy gyülekezeted különleges böjti alkalmakor is használhatod a követ emlékeztetőnek.

Amire szükséged lesz:

egy sima kő vagy kavics
akrilfesték vagy színes filctollak
ecset

1.

Mosd meg a követ, és hagyd megszáradni.

2.

Nyomj egy kevés festéket egy papírtányérra vagy egy papírlapra.

3.

Az ecset vagy a filctollak segítségével dekoráld ki a követ. Írd rá a neved, vagy rajzolj rá különböző formákat, mintákat.

4.

Hagyd megszáradni a festéket, majd helyezd a követ az ágyadra.

VAJ-tevékenység: Ima és böjt

Beszélgessetek a családdal a böjt előtti és utáni ima fontosságáról. Amikor legközelebb böjtöl a családot, beszéljétek meg a célját. Kezdd a böjtöt azzal, hogy Mennyei Atyádhoz imádkozol, és beszélsz Vele arról, hogy miért bőjtölsz.

Thomas BIZONYSÁGA

„...én, az Úr, bizonytságot adok nektek [az igazságról]” (T&Sz 67:4).

Írta: Joshua J. Perkey

Egyházi folyóiratok

Igaz történet alapján

Családi este készülődött a család, melyen mindenki kapott feladatot. Anyu vezényelt. Apu tanította a leckét. A gyermekek mondták az imát, választották ki a zenét és a tevékenységet – kivéve Thomas. Ezen a héten

Thomason volt a sor, hogy bizonytságot tegye, és egy kicsit zavarban volt.

Thomas korábban már tette bizonytságot, de az nagyon régen volt, és nem nagyon emlékezett, mit kellene mondania. Így a nyitónak és az ima után Thomas elkomorodott.

„Te jössz” – emlékeztette anyja.

Thomas kinézett az ablakuk előtt

álló örökzöld fájukra, azt kívánva, bárcsak a fa meg tudná mondani neki, mit mondjon.

Apu leült Thomas mellé, és megkérdezte, mi a baj.

„Nem tudom, mi az a bizonytságot” – válaszolta Thomas csendesen.

„Nos, én segíthetek neked – mondta apu. A bizonytságot azt jelenti, hogy elmondasz nekünk

néhány dolgot, amiről tudod, hogy igaz, vagy amiben hiszel. Beszélhetsz arról, hogy szereted olvasni a szentírásokat, mert közben mindig érzed a Leleket.”

Thomas azonban még nem érezte magát készen a biznyságtételre. Mindenki őt nézte, és várták, hogy mondjon valamit. Thomas megrázta a fejét. „Nem tudom megtenni. Nem tudom, mit mondjak.”

Apu megpaskolta Thomas karját. „Semmi baj. Majd legközelebb.”

Később aznap este Thomas az ágyában ülve a Mormon könyvtartotta a kezében. Apunak igaza volt – a szentírások olvasása *mindig* segített, hogy jobban érezze magát. Megpróbált mindennap elolvasni egy fejezetet, de a fejezetek egyre hosszabbak lettek. Kinyitotta a szentírásait az 1 Nefi 17-nél.

„Hú, de hosszú!” – suttogta Thomas. Elmondott egy rövid imát, és segítséget kért Mennyei Atyától. Ezután elcsodálkozott, milyen gyorsan eltelt az idő.

Épp mielőtt Thomas lekapcsolta volna a villanyt, apu jött be, hogy jó éjszakát kívánjon.

„Képzeld, apu!”

„Mit, kis pajtás?”

„Már egy hete nem olvastam a szentírásaimat, mert túl hosszúak voltak a fejezetek. De ma szerettem volna, így elmondtam egy imát, és Mennyei Atya segített nekem. Elolvastam az egészet, és olyan volt, mintha csak öt percig tartott volna. Az ima jó dolog.”

„Thomas, tudod, hogy most épp mit tettél? – kérdezte apu mosolyogva. – Megosztottad a biznyságodat!”

„Tényleg? – kérdezte Thomas. – Ezt hogy érted?”

„Amikor az imáról beszéltél, és hogy az miként segített neked – az egy biznyság volt az imáról.”

Thomas nagyot nézett meglepetésében. Visszagondolt azokra az alkalmakra, amikor mások a biznyságról tanítottak neki, és rájött, hogy az imént *valóban* megosztotta a biznyságát!

Thomas olyan jól érezte magát, hogy legszívesebben felkacagott volna. Jó erősen megölelte aput.

„Húha, megcsináltam! – mondta Thomas. – Apu, jövő héten biznyságomat tehetem a családi esten? Tudom, hogy nem én jövök, de az imáról szeretnék beszélni.”

„Szerintem ez nagyszerű ötlet” – válaszolta apu.

Miután apa kiment a szobából, Thomas végiggondolta mi minden történt aznap. Hálás volt a családjáért, a szentírásokért, az imáért és sok más mindenért is. De most úgy érezte, leginkább azért hálás, hogy van biznysága. Tudta, hogyan ossza meg másokkal, és hogy mit is jelent az. ■

„Észre fogod venni, hogy amikor megosztod a biznyságodat, az erősebb lesz.”

Robert D. Hales elder a Tizenkét Apostol Kvórumából, "The Importance of Receiving a Personal Testimony," *Ensign*, Nov. 1994, 22.

Növekvő bizonyság

A bizonyság olyan, mint egy gyönyörű növény. Egyszerre csak kicsit növekszik, és óvni és gondozni kell. Kövesd az alábbi utasításokat, hogy növényed egészséges és ragyogó lehessen.

Amikor tudod, hogy valami igaz, akkor bizonyságod van arról az igazságról. A Szentlélek segít megértened az igazságot az elmédben, továbbá a béke, boldogság, világosság és melegség érzését kelti a szívedben. Színezz ki egy virágot ezen az oldalon minden alkalommal, amikor olyan dolgot olvasol az alábbiak közül, amiről tudod, hogy igaz.

- Isten az én szerető Mennyei Atyám.
- Mennyei Atyám hallja és megválaszolja az imáimat.
- Jézus Krisztus engesztelésének köszönhetően egy nap újra együtt élhetek Mennyei Atyámmal.
- Joseph Smith visszaállította az evangéliumot a földre.
- Napjainkban is van egy próféta a földön.
- A szentírások megtanítják nekem mindazt, amit Mennyei Atyám szeretne, hogy tudjak.

Ahogy egy növény is növekszik, amikor vizet kap és fény éri, a te bizonyságod is erősebb lesz, amikor jó döntéseket hozol. Az alábbiakban felsorolunk néhány módszert, amellyel erősítheted a bizonyságodat. Színezz ki egy levelet ezen az oldalon minden alkalommal, amikor olyat teszel ebben a hónapban, ami segít erősíteni a bizonyságodat.

- Imádkozom Mennyei Atyámhoz.
- Megosztom a bizonyságomat családi estén vagy egy beszéd során az Elemiben.
- Olvasom a szentírásokat.
- Figyelek és tanulok az Elemiben és az úrvacsorai gyűlésen.
- Leírom a bizonyságomat a naplómba.
- Kedves vagyok másokhoz.
- Elolvasom, mit tanítottak a próféták a bizonyásgról. ■

Alina A., 7 éves, Ukrajna

A családom. Rajzolta:
Lucas O., 5 éves, Brazília

Templom.
Rajzolta:
Scherryan P.,
10 éves,
Szamoa

A 12 éves Eugene Y. Malajziából szeret kínai sakkot játszani a nagypapjával. Szabadidejében szeret még kosárlabdázni és tollaslabdázni a barátaival. Nagyon szeret barátkozni és kínai dalokat hallgatni.

TUDJUK, HOGY Ő ÉL ÉS SZERET MINKET

Minden este olvassuk a szentírásokat és tanulmányozzuk Jézus Krisztus tanításait a szüleinkkel. Amikor hallunk egyházi vezetőket beszélni és szentírástörténeteket idézni a konferencián, felismerjük a tanításokat, mert a családukkal már tanultunk róluk. Értjük a napi szentírástulmányozás fontosságát. Tudjuk, hogy Mennyei Atyánk gyermekei vagyunk, hogy Ő él, és hogy Ő és Jézus Krisztus szeretnek minket.

Thomas A., 8 éves; Aaron A., 6 éves; és
Cecilia A., 10 éves, Argentína

SZERETEK CÉLOKAT KITŰZNI

Készítettem egy párnát, melyen Jézus Krisztus képe látható, mert ez volt az egyik céloom. Hálás vagyok, hogy megkeresztelkedtem. Szeretem, ha van jegyzetfüzetem, amelybe leírhatom a céljaimat. Mindenfélét szeretek csinálni. Figyelem az anyukámat, és azt teszem, amit ő.

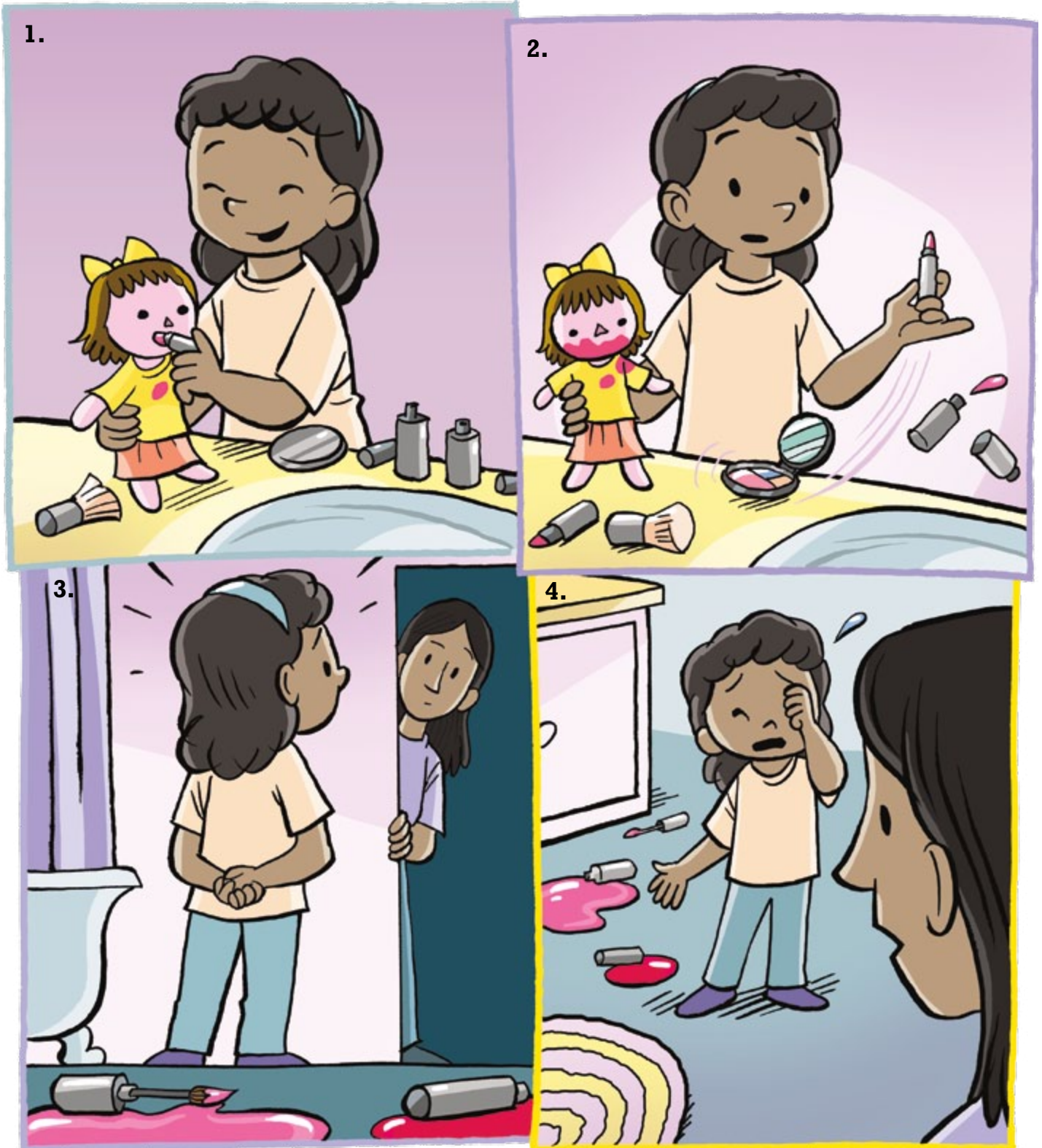
Miriam C., 8 éves, Mexikó

Luca hibázik

Írta: Jane McBride Choate
Igaz történet alapján

„Hiszünk abban, hogy tisztességesnek... kell lennünk” (Hittételek 1:13).

TANULJUNK A HIBÁINKBÓL!

Írta: Darcie Jensen

Lucához hasonlóan néha mi is hibázunk. Amikor hibázunk, kimutathatjuk, hogy sajnáljuk. Nézd meg az ezen az oldalon látható képeket. Karikázd be mindegyik oszlopban azt a képet, amelyik különbözik a többitől.

1. Valld be, hogy hibáztál.

2. Mondd, hogy sajnálsz, és kérj bocsánatot.

3. Ígérd meg, hogy nem teszel ilyet többé.

4. Tégy meg minden tőled telhetőt, hogy kijavítsd a hibádat.

ÉN IS LEHETEK BECSÜLETES

A képen látható gyermek éppen becsületesen cselekszik. Keresd meg a képen a következő tárgyakat: labda, gyertya, mobiltelefon, óra, keksz, kutya, baba, madártoll, ceruza, tortaszelet, szentírások és kanál.

Az egyház hírei

További egyházi hírek és események megtekintéséhez látogasson el a news.lds.org oldalra!

Új misszióelnököket hívtak el szolgálatra

Az egyház 110 új misszióelnök nevét jelentette be az év elején. Többségük feleségükkel együtt ebben a hónapban kezdi meg a két vagy három éves elhívását.

MISSZIÓ	ÚJ ELNÖK
Angliai Birmingham	R. Craig Rasmussen
Angliai London	David J. Jordan
Angliai London Déli	Roger C. Millar
Argentínai Bahía Blanca	Manuel Parreno
Argentínai Neuquén	Paul R. Lovell
Ausztráliai Adelaide	Bradley D. Carter
Ausztráliai Perth	R. Bruce Lindsay
Ausztráliai Sydney	Philip F. Howes
Belgium/Hollandia	Alden C. Robinson
Brazíliai Belém	Jose C. Scisci
Brazíliai Belo Horizonte	Paschoal F. Fortunato
Brazíliai Campinas	Carlos E. Perrotti
Brazíliai Cuiabá	Keith R. Reber
Brazíliai Porto Alegre Déli	Palmênio C. Castro
Brazíliai Porto Alegre Északi	D. Layne Wright
Brazíliai Salvador Déli	Marcelo Andrezzo
Brazíliai São Paulo Keleti	Ronald A. Ferrin
Brazíliai Teresina	Alvacir L. Siedschlag
Bulgáriai Szófia	Michael S. Wilstead
Chilei Santiago Keleti	David L. Wright
Chilei Viña del Mar	Frederico M. Kähnlein
Costa Rica-i San José	Chad R. Wilkinson
Dániai Koppenhága	Shawn D. Sederholm
Dél-Dakotai Rapid City	Curtis E. Anderson
Dominikai Köztársasági Santiago	John Douglas
Észak-Karolinai Charlotte	Ronald L. Craven
Észak-Karolinai Raleigh	Marc A. Bernhisel
Franciaországi Lyon	Blake M. Roney
Fülöp-szigeteki Bacolod	Marlo O. Lopez
Fülöp-szigeteki Baguio	William J. Monahan

MISSZIÓ	ÚJ ELNÖK
Fülöp-szigeteki Laoag	Julius Jonah F. Barrientos
Georgiai Atlanta	John R. Harding
Ghánai Kumasi	Leon A. Holmes
Görögországi Athén	Eric B. Freestone
Haiti Port-au-Prince	Hubermann Bien-Aimé
Hondurasi Comayagüela	Candido Fortuna
Idahói Pocatello	Marvin T. Brinkerhoff
Illinois-i Chicago	Jerry D. Fenn
Indiai Új-Delhi	Peter E. Sackley
Japán Fukuoka	C. Samuel Gustafson
Japán Tokió	L. Todd Budge
Kaliforniai Oakland/San Francisco	David N Weidman
Kaliforniai San Fernando	Kenneth T. Hall
Kaliforniai Santa Rosa	Rene R. Alba
Kambodzsai Phnom Penh	David C. Moon
Kanadai Calgary	Howard Nicholas
Kanadai Halifax	Brian Leavitt
Kanadai Winnipeg	Kirk M. Thomas
Kínai Hongkong	Val D. Hawks
Kolumbiai Bogotá Déli	Letvin Lozano
Kolumbiai Bogotá Északi	Mark F. Andelin
Kolumbiai Medellín	Roberto O. Pitarch
Kongói Demokratikus Köztársasági Lubumbashi	Phillip W. McMullin
Koreai Szöul	Brent J. Christensen
Madagaszkári Antananarivo	David R. Adams
Magyarországi Budapest	Lowell V. Smith
Marylandi Baltimore	Mark L. Richards
Massachusettsi Boston	Daniel W. Packard
Mexikói Cuernavaca	Bruce C. Kusch
Mexikói Guadalajara	G. Wesley Wagner
Mexikói Guadalajara Keleti	Luis F. Camarillo
Mexikói Hermosillo	Alberto E. Hernandez
Mexikói Mexikóváros Déli	Roberto Valadez
Mexikói Monterrey Nyugati	Edward M. Swapp

Új missziókat hoztak létre

A változó szükségleteknek eleget téve az egyház nyolc új missziót hozott létre, egyet pedig hozzácsatolt a szomszédos missziókhoz.

A **Kolumbiai Medellín Missziót** a Kolumbiai Barranquilla és a Kolumbiai Cali Missziók felosztásával hozták létre.

A **Ghánai Kumasi Missziót** a Ghánai Accra és a Ghánai Cape Coast Missziók felosztásával hozták létre.

A **Mexikói Xalapa Missziót** a Mexikói Veracruz Misszió felosztásával hozták létre.

A **Mexikói Puebla Északi és a Mexikói Puebla Déli Missziókat** a Mexikói Puebla Misszió felosztásával hozták létre.

A **Vaunatui Port Vila Missziót** a Pápua új-guineai Port Moresby és a Fidzsi Köztársasági Suva Missziók felosztásával hozták létre.

A **Utahi Salt Lake City Nyugati** és a **Utahi Salt Lake City Középső** missziókat a Utahi Salt Lake City, Utahi Salt Lake City Déli és a Utahi Ogden Missziók határainak átszervezésével hozták létre.

A **Nevadai Reno Missziót** a Nevadai Las Vegas és a Nevadai Las Vegas Nyugati Missziók határainak átszervezésével hozták létre.

Az **Oroszországi Moszkva Nyugati Missziót** beolvasztották a szomszédos Balti, Oroszországi Novoszibirszk és az Oroszországi Moszkva Missziókba.

A változások ez év júliusától lépnek érvénybe, amikor az új misszióelnökségek megkezdik szolgálatukat. Jelenleg a világszerte működő missziók száma 347.

Az újonnan létrehozott missziók földrajzi elhelyezkedésének megtekintéséhez látogasson el az ldschurchnews.com/articles/62067/New-missions-created.html oldalra. ■

MISSZIÓ	ÚJ ELNÖK
Mexikói Puebla Északi	Ralph N. Christensen
Mexikói Tampico	Ill. Ralph B. Jordan
Mexikói Xalapa	Paulo Lopez
Mississippi Jackson	Mark J. McDonough
Montanai Billings	Kris J. Mecham
Mozambiki Maputo	Paulo V. Kretly
Nebraskai Omaha	Michael D. Weston
Németországi Berlin	Henry W. Kosak
Nevadai Reno	David N. Hermansen
New York-i New York Déli	Kevin E. Calderwood
New York-i New York Északi	Thomas B. Morgan
New York-i Utica	Ifj. Joseph B. Wirthlin
Nigériai Calibar	John E. Kosin
Norvégiai Oslo	Don A. Evans
Nyugat-India	II. Daniel S. Mehr
Ohiói Cleveland	Michael L. Vellinga
Oklahomai Tulsa	Scott K. Shumway
Oroszországi Rosztov-na-Donu	William H. Prows
Oroszországi Vlagyivosztk	Gregory S. Brinton
Pápua új-guineai Port Moresby	Suliasi Vea Kaufusi
Paraguayi Asunción	P. David Agazzani
Perui Lima Déli	Sean Douglas
Perui Lima Középső	Alan M. Borg

MISSZIÓ	ÚJ ELNÖK
Perui Piura	Chad A. Rowley
Portugáliai Lisszabon	Stephen L. Fluckiger
Skócia/Írország	Alan H. Brown
Spanyolországi Barcelona	Mark L. Pace
Spanyolországi Madrid	Scott T. Jackson
Spanyolországi Málaga	Ifj. Monte M. Deere
Szingapúr	Bradley S. Mains
Tajvani Tajpej	David O. Day
Texasi Houston Déli	Brian K. Ashton
Thaiföldi Bangkok	David M. Senior
Új-Mexikói Farmington	Doyle L. Batt
Ukrajnai Dnyipropetrovszk	J. Robert van Bruggen
Uruguayi Montevideo	David K. Armstrong
Utahi Ogden	Ifj. Maurice D. Hiers
Utahi Provo	John A. McCune
Utahi Salt Lake City Középső	Richard W. Moffat
Utahi Salt Lake City Nyugati	Earl S. Swain
Vaunatui Port Vila	Larry E. Brewer
Venezuelai Barcelona	Juan C. Chacin
Venezuelai Maracaibo	Juan F. Zorrilla
Washington D.C. Déli	Matthew L. Riggs
Washingtoni Spokane	Donald E. Mullen
Zimbabwei Harare	Bryson C. Cook

Dallin H. Oaks elder és felesége, Kristen, akik Sendaiban szolgálták missziót, megvizsgálják, milyen előrelépések történtek Japánban a 2011 márciusában bekövetkezett halálos szökőárt és földrengést követően.

Oaks elder felméri a helyzetet Japánban, egy évvel a földrengés után

Majdnem egy évvel azután, hogy Japánt pusztító földrengések és az azt követő szökőár sújtották, Dallin H. Oaks elder a Tizenkét Apostol Kvórumából, és Donald L. Hallstrom elder a Hetvenek Elnökségéből az országba látogattak, hogy átadják üzenetüket, mely a remény és a szeretet üzenete.

Februárban Oaks elder és Hallstrom elder, valamint az őket elkísérő feleségeik, Kristen Oaks és Diane Hallstrom nőtestvér, átutazták az Ázsia Északi Területet. 12 napos útjuk során megálltak Kumamoto, Nagasaki, Sendai és Tokió városában, valamint számos partvidéki városban is a Tohoku területen.

A *Church News* folyóirat egyik cikkében Oaks elder így magyarázta az utazás egyik célját: „Vigaszt akarunk nyújtani e szörnyű katasztrófa és szökőár után, mely körülbelül

egy éve történt, és meg szerettünk volna osztani egy-egy tanítást, valamint a bizonyágunkat az ott élőkkel, amit mindig megteszünk, amikor misszionáriusokkal vagy az egyház tagjaival találkozunk.”

Oaks elder és más egyházi vezetők találkoztak a japán utolsó napi szentekkel, misszionáriusokkal és másokkal, és biztatták őket, hogy „próbáljanak rájönni, milyen módon fogja az Úr a javukra szentelni ezeket a megpróbáltatásokat”.

Ha szeretne többet olvasni M. Russell Ballard elder Brazíliában, Jeffrey R. Holland elder Nyugat-Afrikában, David A. Bednar elder Karib-térségben, Quentin L. Cook elder Ausztráliában és Új-Zélandon, D. Todd Christofferson elder Közép-Európában és Neil L. Andersen Brazíliában tett látogatásáról, valamint más vezetők szolgálatáról világ-szerte, látogasson el a news.lds.org és a prophets.lds.org honlapra. ■

Az egyház arra kéri tagjait, értsék meg jobban a családtörténeti irányelveket

Írta: Sarah Jane Weaver

a *Church News* folyóirat segédszerkesztője

Az egyházi vezetők arra kéri az utolsó napi szenteket, hogy tanulják és jobban értsék meg a nevek templomi szertartásokra történő benyújtásával kapcsolatos családtörténeti irányelveket.

A New.FamilySearch.org honlap felhasználási feltételeit „a józan ész, a tan és a tisztelet” diktálta, mondta Dennis C. Brimhall, az egyház Családtörténeti Részlegének ügyvezető igazgatója.

A feltételek egyszerűek és világosak. „A felhasználók nem nyújthatják be olyan személyek neveit helyettes által elvégzendő templomi szertartásokra, akik nem a rokonaik. Többek között ide tartoznak az ismert vagy híres emberek, illetve azon személyek, akiknek nevét jóvá nem hagyott forrásokból szerezték be”, olvashatjuk a feltételekben, melyeket a felhasználóknak minden alkalommal el kell fogadniuk, amikor bejelentkeznek az oldalra.

A *2. kézikönyvben* is megtalálható irányvonalak újra hangsúlyozására azért került sor, mert újabban többször is előfordult, hogy megsértették az egyház helyettes általi keresztelkedésének szabályait.

„Az egyik, amit nem szabad elfelejtenünk, hogy családunk kikutatása és a nevek templomi munkára történő előkészítése, igen, feladat, de egyben kiváltság is – mondta Brimhall testvér. – Ezt a kiváltságot az egyháztagok azoktól kapják, akik rendelkeznek a munka elvégzéséhez szükséges kulcsokkal. Az ehhez a munkához való kulcs az egyház elnöke kezében van.

Az egyházi vezetők a következőkre kérték az egyháztagokat, akik helyettes általi keresztelkedéshez nyújtanak be neveket:

- Csak a saját családi vonalukon dolgozzanak.
- Ne nyújtsák be híres emberek neveit.
- Ne nyújtsák be olyan nem jóváhagyott csoportokba tartozók neveit, mint például a zsidó holocaust áldozatai.

Az egyház vezetői 2012. február 21-én kiadtak egy nyilatkozatot válaszként az egyházi irányelv megsértésével kapcsolatban felmerült kérdésekre, mely irányelvet 1995-ben fektettek le a zsidó vallás vezetőivel történő tanácskozásokot követően.

A nyilatkozat elismétli az egyház szilárd elkötelezettségét az iránt, hogy ne fogadja el a jóvá nem hagyott csoportok neveit helyettes általi keresztelésekre, és megjegyezte, hogy ahhoz, hogy ezeket a már lefektetett óvintézkedéseket valaki megkerülhesse, a benyújtónak „nagymértékű csalásra és manipulációra” kell vetemednie.

Az egyház vezetői arra kérték az elhunytak neveit keresztelkedésre benyújtó egyháztagokat, hogy a saját családi águkon dolgozzanak, ne nyújtsák be ismert emberek neveit, és ne nyújtsák be olyan jóvá nem hagyott csoportokba tartozók neveit, mint például a zsidó holocaust áldozatai.

Az efféle tettek nemcsak azt eredményezhetik, hogy az illető hozzáférést felfüggesztik a New.FamilySearch.org honlaphoz, hanem bizonyos esetekben a helyi vezetők fegyelmi eljárást is indíthatnak ellene.

„Elszomorító, amikor valaki szándékosan megsérti az egyház irányelveit, és amikor valami olyan válik viszály forrásává, amit egyébként szereteten és tiszteleten alapuló felajánlásként kellene értelmezni” – áll a nyilatkozatban.

„A tanulás ideje következik – mondta Brimhall testvér. – Újra emlékeztetnünk kell magunkat a jogokra, a felelőségekre, a kulcsokra, a kiváltságokra és arra, hogy kinek a munkája is ez, hogy miképpen kellene végezni, és hogy ki irányítja a munkát. Ha sikerül emlékeznünk erre, akkor úgy vélem, minden rendben lesz. [...] Mindenki számára jobbá tehetjük a rendszert.” ■

A Függségből való felépülés programjának irányítói (találkozó bemutatása itt) új honlapjukhoz személyes történeteket várnak a függségből való felépülésről.

Történetek a függségből való felépülés programjához

A Függségből való felépülés program (ARP) honlapjának előkészítése részeként – mely a tervek szerint idén elkészül – az egyház személyes történeteket vár a függségből való felépülésről.

Azok, akik úgy döntenek, szívesen megosztanák történetüket, az arp@ldschurch.org e-mail címre küldjék el azt, és foglalják bele a következő információkat, melyeket bizalmasan kezelünk:

- Teljes név, kor és nem
- Egy Önről készült fénykép (ha lehetséges, de nem kötelező)
- Az egyházzal való kapcsolata/tagsági állapota
- Rövid leírás az Ön vagy egyik szerette függségéről
- Tüntesse fel, hogy történetét hajlandó-e megosztani videofilmen, hanganyagban, szövegben vagy mindhárom formátumban.
- Az Ön története. Kérjük, a történetben térjen ki függségének következményeire (ne osszon meg egyetlen részletet, de mesélje el függő viselkedésének hatásait saját magára és a környezetében élőkre); adjon egy rövid leírást az életéről, amikor már tudta, hogy segítségre van szüksége; magyarázza el, hogyan tapasztalta meg a Krisztus általi gyógyulást, és mit érzett, amikor visszakapta a reményt; meséljen jelenlegi életéről, valamint azon leckékről és áldásokról, melyben a megbocsátás, bűnbánat és a szolgálat által részesült.

Egyháztagek Fidzsin emberbaráti segítségét nyújtottak az árvízkarosultaknak

Februárban a Fidzsi-szigeteki Suva terület három cöveke gyűjtést szervezett élelmiszerből, háztartási cikkekből és iskolai tanszerekből a Fidzsi északi és nyugati területein élő árvízkarosultak javára.

Fidzsit korábban folyamatos, heves esőzések sújtották, ami kiterjedt áradásokat és földcsuszamlásokat okozott a nyugati és az északi területeken. Az áradás sok ember halálához vezetett, és rengeteg mindenkint kényszerített otthona elhagyására.

Amint az áradások végigsöpörtek Fidzsi nyugati és északi területein, a helyi egyházi vezetők azonnal megnyitották a gyülekezeti házakat evakuációs központokként azok számára, akiknek otthona az áradások útjába került.

Taniela Wakolo elder, területi hetvenes és az egyház Fidzsi Szolgálati Központjának igazgatója február 6-án kezdeményezte a gyűjtést, röviddel azután, hogy a helyi egyházi vezetőket értesítették az árvízről. Az élelmiszereket, ruházatokat, ágyneműket, konyhai felszereléseket és tanszereket az egyháztagek gyűjtötték össze és válogatták szét. A cikkeket ezután szétosztották a szükségét szenvedők között.

Még többet olvashat erről és más történetekről a news.lds.org honlapon. ■

Steven E. Snow elder még az idei év folyamán teljesen átveszi az egyháztörténész és krónikás szerepét.

Steven E. Snow eldert egyháztörténésznek hívták el

Az Első Elnökség nemrégiben bejelentette, hogy Steven E. Snow eldert, a Hetvenek Elnökségének tagját elhívta egyháztörténésznek és krónikásnak, mely szerepet korábban Marlin K. Jensen elder, a Hetvenek tagja töltött be.

Snow eldert felmentették a Hetvenek Elnökségéből, Jensen eldert pedig nyugalmazott státuszba helyezik a 2012-es októberi általános konferencián.

Snow elder és Jensen elder addig együtt dolgoznak a megfelelő képzés és az átmenet zökkenőmentes lebonyolítása érdekében. ■

A pioniroktól tanultam

Tavaly decemberben el voltam csüggedve és nem is akartam feldíszíteni a házamat, sem megünnepelni a karácsonyt. Aztán elolvastam a 2011. decemberi *Liahónát*, melyben volt egy történet arról, hogyan ünnepelték a pionírok a karácsonyt: mivel nem voltak hangszereik, füttyszóra táncoltak, pedig nem voltak ajándékaik, és alig volt mit enniük (lásd "Christmas for the Early Pioneers" in "Small and Simple Things," 9). Ez a cikk segített változtatnom a hozzáállásomon és összeszednem magamat. Időnként nem ismerjük fel vagy csak nem értékeljük azt, amink van.

Ana Rosa de Melo Ferreira,
Brazília, Rio de Janeiro

Keress Istent mindennap!

Köszönet a 2012. januári Liahónáért! A férjemmel elolvastuk „A világ egyik csodájának újra felfedezése... és a lelki közöny veszélyeinek elkerülése” (20. oldal) című cikket, és csodálatos élményt. Segített felismernünk, hogy életünk minden napján szükségünk van arra, hogy keressük Istent. Tudom, hogy a folyóirat üzenetei sugalmazottak, mert a legtöbbjük mindig akkor érkezik, amikor a legnagyobb szükségem van rá.

Daiana Araceli Beloqui de Iannone,
Argentína, Buenos Aires

Visszajelzéseiket vagy javaslataikat a liahona@ldschurch.org címre küldhetik. A válaszok átszerkesztésre kerülhetnek terjedelem, illetve érthetőség szempontjából. ■

Az e lapszámban található cikkek és tevékenységek közül jó pár felhasználható a családi est alkalmával. A következőkben ismertetünk néhány példát.

„Örökségünk ereje”, 16. oldal:

Olvasd el a cikket a családdal. Hangsúlyozd ki L. Tom Perry elder következő kijelentését: „A pionirokhoz hasonlóan, akik felvirágoztatták a sivatagot, mi is fel tudjuk virágoztatni életünket és családukat, ha követjük példájukat, és folytatjuk a hagyományait.” Fontold meg, hogy megkérded, hogyan követhetnétek család-ként jobban a pionírok példáját. Zárásként elénekelhetitek a „Fel, szentek, fel!” című himnuszot (*Himnuszok*, 19. sz.).

„Reménnyel nézz szembe a jövővel!”, 35. oldal:

Összefoglalhatod a saját szavaiddal Grilo testvér történetét, vagy elmesélhetsz egy személyes történetet arról, hogy te vagy egy ismerősöd miként nézett reménnyel szembe a jövővel. Segíts a családtagoknak az életükre vonatkoztatni ezt az üzenetet ehhez hasonló kérdésekkel: „Milyen kihívások nehezítik meg, hogy

reménnyel tekintsünk a jövőre? Mit tehetünk, hogy pozitívan álljunk hozzá ezekhez a kihívásokhoz?” Zárásként elolvashatjátok a cikk utolsó két bekezdését.

„Milyen a tiszta biznyság?”

54. oldal: Kezdd a leckét azzal, hogy megosztod, a cikk mit tanít arról, hogy mi a biznyság. Ezután összefoglalhatod a biznyságtétellel kapcsolatos kérdéseket (lásd 56–57. oldal). Ha sugalmazást érzel rá, kérd fel a családtagokat, hogy osszák meg biznyságukat egymással a családi est folyamán, vagy írják le azt a naplójukba.

„Kedves súgás”, 59. oldal:

Olvassátok fel a Lukács 6:27-et. Ezután meséld el James és Carson történetét, és a megfelelő résznél kérd meg a gyerekeket, hogy válaszoljanak a történet első oldalának alján található kérdésekre. Biztasd a családtagokat, hogy legyenek kedvesek másokkal. ■

„Szabadtéri” családi estek

Amikor 10 éves voltam, megkeresztelkedtem a szüleimmel és a testvéreimmel együtt. Annyira boldog vagyok, hogy úgy nőhettem fel, hogy rendszeresen családi estet tartottunk! A családi est volt a családuknak szíve.

Mostanra már több mint 45 éve vagyok az egyház tagja. Öt gyermekemmel folytatjuk ezt a hagyományt. A hétfő estéket a családi estre szánjuk.

A hónap utolsó hétfőjén egy-egy hosszabb tevékenységet szoktunk tartani, melyet „szabadtéri” családi estnek hívunk. Ilyenkor általában moziba megyünk, vagy meglátogatjuk a betegeket, játszunk a parkban, vagy meglátogatjuk a nagyszüleinket (Lolát és Lolót), stb.

A legfejlejtetlenebb szabadtéri élményünk mindig az, amikor az utcagyerekeket szolgáljuk. Ki sem tudjuk fejezni azt az örömet és boldogságot, amit akkor érzünk, mikor valamilyen módon segíthetünk az ilyen szükségét látóknak. A magunk csekélyke módján igyekszünk boldoggá tenni azokat a gyerekeket, és tudatni akarjuk velük, hogy valaki törődik velük, és hogy mindannyian Isten gyermekei vagyunk. ■

Tita Mabunga Obial, Fülöp-szigetek

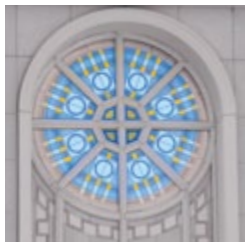
TARTSUK MEG MAGUNKAT SZEPLŐ NÉLKÜL E VILÁGTÓL!

Írta: Julie Thompson

Néhány évvel ezelőtt beléptem a Utahi Bountiful templomba, hogy részt vegyek a késő esti takarításban. Bámulatosan sok ember jött el segíteni, és azon tűnődtem, vajon hazaküldenek-e néhányat közülünk. Szívesen lettem volna azok között, akik hamarabb elmehetnek. Ekkor cinikusan azt gondoltam: „Naná, hogy nem engednek el minket korábban. Mindannyiunknak találnak valami babramunkát, azt gondolván, hogy muszáj itt tartaniuk minket két órán keresztül.” Visszaemlékeztem egy korábbi feladatomra, amikor több mint egy órán keresztül port töröltem, majd ugyanolyan tisztán adtam vissza a portörölő rongyot, mint ahogyan megkaptam. Felkészültem hát, hogy két órán keresztül olyan dolgokat fogok tisztogatni, amelyek láthatóan nem szorulnak tisztogatásra. Nyilvánvaló, hogy aznap este inkább kötelességből jelentem meg a templomban, mint a szolgálat vágyától fűtve.

A csoportunkat egy kis kápolnába tereltek áhítatra. A gondnok, aki vezette az áhítatot, mondott valamit, ami örökre megváltoztatta a templom takarítási feladatairól való nézetemet. Miután üdvözölt bennünket, elmagyarázta, hogy nem azért vagyunk ott, hogy olyan dolgokat tisztogassunk, amelyeknek nincs szükségük tisztogatásra, hanem hogy megóvjuk az Úr házát attól, hogy valaha is bekoszolódjon. A föld egyik legszentebb helyének sáfáraiként felelősek vagyunk azért, hogy makulátlan tisztaságban tartsuk azt.

A gondnok üzenete átjárta szívemet, én pedig megújult lelkesedéssel láttam neki a feladatomnak, hogy megóvjam az Úr házát. Finomszórú ecsettel porolgtam az ajtókereteket, szekrényeket, valamint az asztalok és székek lábait. Ha egy korábbi látogatásom

*Azon tűnődtem,
vajon miért
takarítok a
templomban,
amikor semmi
sem volt koszos.
Hamarosan
rájöttem azon-
ban, hogy nem
ez a lényeg.*

alkalmával kapom ezt a feladatot, valószínűleg nevetségesnek tartottam volna, és felületesen áttöröltem volna a területeket, hogy úgy tűnjön, serényen dolgozom. Ez alkalommal azonban figyeltem rá, hogy az ecset szőrszálai eljussanak a legkisebb repedésekbe is.

Mivel a munka sem fizikailag, sem mentálisan nem volt megerőltető, abban az áldásban volt részem, hogy munka közben elmélkedhettem. Először arra jöttem rá, hogy soha nem takarítottam ilyen alaposággal a saját otthonomban. Mindig azokra a területekre fordítottam nagyobb gondot, amelyet az otthonomba belépők először meglátnak, a családom és az én számomra látható helyeket pedig elhanyagoltam.

Ezután arra jöttem rá, hogy voltak időszakok, amikor az evangélium szerint is hasonló módon éltem – gondosan betartottam azon tantételeket és elvégeztem azon feladatokat, melyek a legnyilvánvalóbbak voltak mások számára, ám elhanyagoltam azokat, melyek látószólag csak a családom vagy az én számomra voltak szembeűnőek. Eljártam istentiszteletra, voltak elhívásaim, elvégeztem a feladataimat, eljártam látogatótanítani – mindez az egyházközség összes tagja számára látható volt –, de nem jártam rendszeresen a templomba, nem tartottam személyes és családi szentírás-tanulmányozást és imát, illetve családi estet sem. Tanítottam leckéket és mondtam beszédeket az egyházban, de olykor hiányzott az őszinte jószívűség a szívemből másokkal szemben.

Aznap este a templomban, a kezemben lévő ecsetet tanulmányozva a következő kérdést tettem fel magamnak: „Melyek azok az apró repedések a saját életemben, amelyekre jobban oda kell figyelnem?” Elhatároztam, hogy ahelyett, hogy újra meg újra megtisztogatnám életem azon területeit, melyek tisztogatást igényelnek, inkább azon dolgozom majd minden erőmmel, hogy ne hagyjam, hogy azok valaha is bekoszolódjanak.

Minden alkalommal eszembe a jut a templomi takarítás, amikor arra emlékeztetnek bennünket, hogy tartsuk meg magunkat „szeplő nélkül... e világtól” (Jakab 1:27). ■

A petersoni ház. Készítette: LeConte Stewart

Ez a békés farmjelenet a Utah állambeli Petersonban annak az ígéretnek a beteljesedését tükrözi, melyet az Úr 1847. január 14-én adott az utolsó napi szenteknek a Nebraska állambeli Winter Quarters-ben. Ez a kinyilatkoztatás, melyre úgy utalnak, mint „az Úr szava és akarata”, akkor adatott Brigham Young elnöknek, amikor épp arra készítette a szenteket, hogy elhagyják ideiglenes Winter Quarters-i otthonukat, és átkeljenek a Sóstó-völgybe vezető síkságon: „Mindenki használja fel teljes befolyását és javait ennek a népnek egy olyan helyre történő átköltöztetésére, ahol az Úr megjelöli Sion cövekét. És ha tiszta szívvel tesztik ezt, teljes hűségben, áldottak lesztek; áldottak lesznek nyájaitok, és csordáitok, és mezeitek, és házaikatok, és családjaitok” (TE&SZ 136:1, 10–11).

„Az Utolsó Napok Szentjeinek
Jézus Krisztus Egyháza tagjaiként - mondta
Thomas S. Monson, elnök - szent szövetségeket
kell tisztelnünk. Boldogságunk előfeltétele
pedig az ezek iránti hithűségünk. Igen, példának
okáért a keresztkelés szövetségéről, a papság
szövetségéről és a házasság szövetségéről
beszélék.” Mivel a mostani boldogságunkhoz és
majdan az örök élet elnyeréséhez elengedhetetlen,
hogy betartsuk a szövetségeinket, nagyon
fontos megértenünk, mit is ígértünk meg
Mennyei Atyánknak. Lásd „Az Istennel kötött
szövetségeink megértése”, 20. oldal.

AZ UTOLSÓ NAPOK
SZENTJEINEK
JÉZUS KRISZTUS
EGYHÁZA

4

02104 87135

5